மௌனத்தின் குயிலோசை

முத்துலட்சுமி ராகவன்

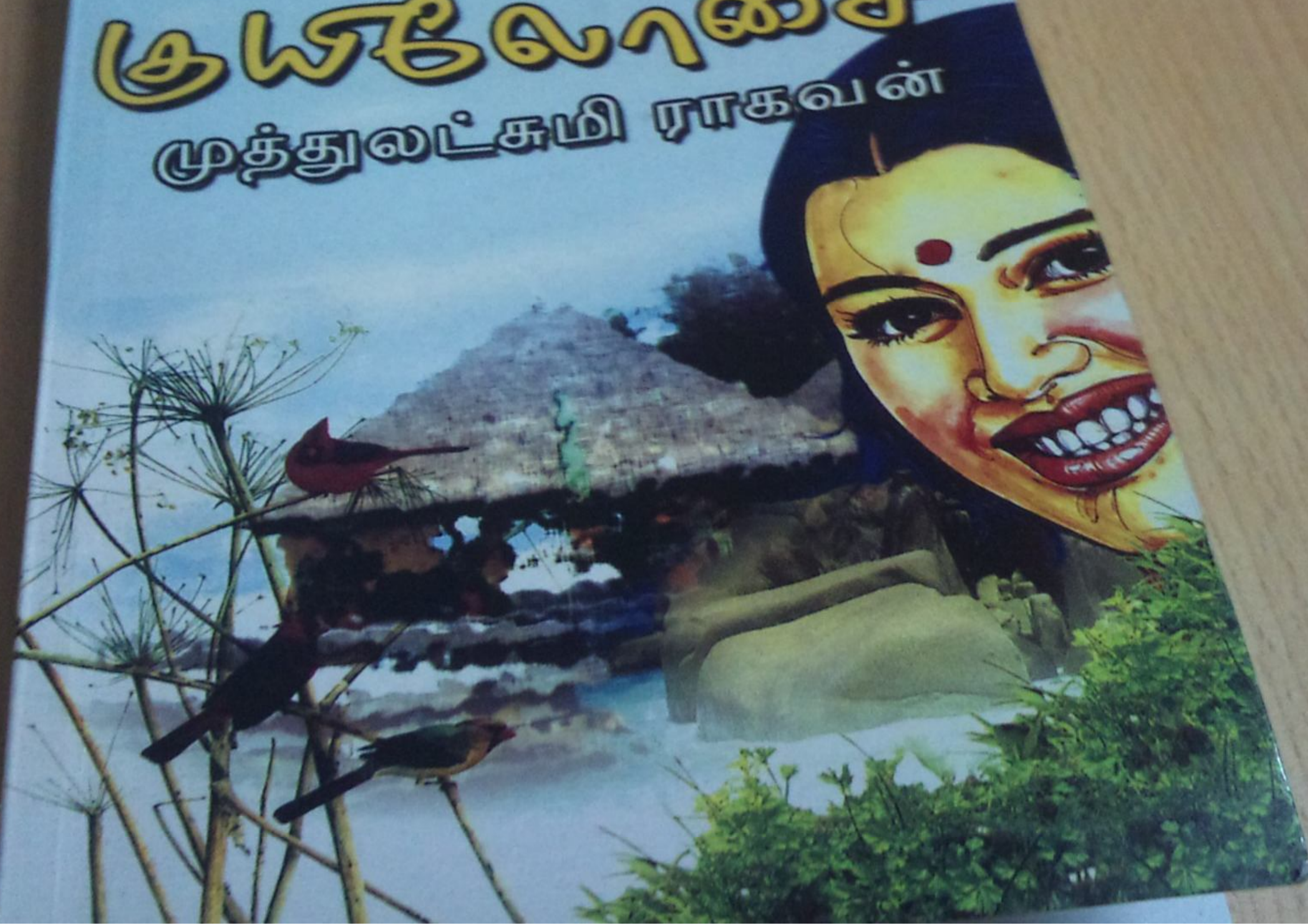

நூல் விவர அட்டவணை

நூலின் பெயர்	: மௌனத்தின் குயிலோசை
ஆசிரியர்	: முத்துலட்சுமி ராகவன்
உரிமை	: ஆசிரியருக்கு
முதற் பதிப்பு	: டிசம்பர், 2009
மொழி	: தமிழ்
தாளின் தன்மை	: 11.6 Kg. வெள்ளைத் தாள்
நூலின் அளவு	: 1 x 8 கிரவுன்
அச்சு எழுத்து	: 11 புள்ளி
மொத்தப் பக்கங்கள்	: 284
பைண்டிங்	: சாதா அட்டை
ல் வெளியிடுவோர்	: புவனேஸ்வரி பதிப்பகம் பு.எண்.32, ப.எண்: 107, கௌடியா மடம் சாலை, இராயப்பேட்டை, சென்னை-14.
ணி அச்சு	: வேலன் லேசர் ☏ 94441-01753
ட்டோர்	: எஸ்.எஸ்.கிராபிக்ஸ், சென்னை-14.

விலை: ரூ.100.00

மௌனத்தின் குயிலோசை

மௌனத்தின் குயிலோசை

1

கேரளத்துக்கு உரிய தென்னை மரங்களின் பசே லென்ற அணிவகுப்பு. ஆங்காங்கே தென்படும் உப்பங் கழிகள். அதில் துடுப்புப் போட்டுச் செல்லும் படகுகள். நீரை ஒட்டிப் படித்துறை போல் படிகள் கட்டப்பட்ட வீடுகள். ஒவ்வொரு வீட்டின் முன்னும் ஏதோ இரு சக்கர வாகனம் நிற்பதைப் போல் நின்று கொண்டிருக்கு படகுகள். அன்றாட வாழ்க்கையின் அங்கங்களான பள் கல்லூரி, கோவில், கடைத் தெரு முதலிய இடங்களு படகில் பயணம் செய்யும் மக்கள். குளிர் பிரதேசத் தலை நிறைய தேங்காய் எண்ணெய் மினுமி

திரையும் தலையை நனைத்துக் குளித்துக் காலைத் தொடும்
கருங்கூந்தலை விரிய விட்டு நெற்றியில் சந்தனக் கீற்றுத்
துலங்க வெண் ஜரிகைப் புடவையுடுத்தி விண்ணுலக
தேவதைகள்தான் மண்ணுலகிற்கு வந்து விட்டனரோ
என்று மதிமயங்க வைக்கும் கேரளக் கன்னியர்.

பார்க்கப் பார்க்கத் தெவிட்டாத கேரளத்தின் இயற்கை
யழகை ஜன்னல் வழி ரசித்துக் கொண்டு வந்தாள் பாரதி.
பக்கத்திலிருந்த சியாமளா.

''பாரதி... இது என்ன ஊர்?'' என்று கேட்டாள்.

''என்ட குருவாயூரப்பா... என்ன கேள்வி கேட்கிற சியா
மளா?''

''குருவாயூருக்கு வந்திருக்கோமா... அதைச் சொல்ல
வேண்டியதுதானே.''

''அதைத்தான் சொன்னேன்..''

குருவாயூரப்பன் கோவிலின் முன் அந்தப் பேருந்து
நின்றது. பேருந்தின் வெளியே 'ஏ.ஆர்.எஸ்.' கலைக் கல்
லூரி - மதுரை' என்ற பேனர் கட்டப்பட்டிருந்தது. பலரக
வண்ணங்களில் விதம் விதமாய் உடையணிந்திருந்த
இளம் பெண்கள் கூட்டம் பஸ்ஸிலிருந்து வெளியே
வண்ண மலர்கள் உதிர்வதைப் போல் உதிர்ந்தது.

''ஹாய்... இங்கே பாரேண்டி.. யானைகள் வரிசையா
கின்றதே.''

'கோவிலைப் பார்த்தாயா.. கேரளத்துப் பாணியில்
வளவு அழகாய் கட்டப்பட்டிருக்கு.. எவ்வளவு தெய்
ான சூழல்...''

ளுக்கு ஒன்றாய் பேசியபடி பக்தர்கள் வரிசையில்
று பாலகனாய் நின்று அருள் பாலித்த குருவாயூரப்
ச் சேவித்தனர்.

சின்னஞ்சிறு பாலகனின் வடிவில் நம்முடன் பேசுவது
போன்று நட்பும், கருணையும் பொழியும் தாமரைக்
கண்களுடன் அருள் பாலித்துக் கொண்டிருந்தார். அகிலம்
வணங்கும் ஆதிசேஷனின் படுக்கையில் சாய்ந்து
பாதங்களை பத்தினி மகாலட்சுமியின் மென்மையான கர
மலர்களில் கொடுத்து பாற்கடலில் பள்ளி கொண்ட அந்த
பரந்தாமன். சங்கு, சக்கரங்களுடன் நெற்றியில் நாமம்
ஒளிவிட அவரது இருபக்கமும் வாயு மைந்தனும்,
கருடனும் வணங்கி நிற்க, பூமா தேவியின் மணாளனாய்
பாரைக் காக்கும் பார்த்தசாரதியின் பாலகத் தோற்றமான
குருவாயூரப்பனின் திருவடிகளை வணங்கி வெளிவந்
தனர் மாணவிகள்.

சியாமளா ஏதோ பேசிக் கொண்டு முன்னே சென்று
விட பாரதி கேரளத்து மோகினி நடனத்தை அங்கிருந்த
அரங்கில் ஆடிக் கொண்டிருந்த பெண்ணைப் பார்க்க
விழைந்து தேங்கி நின்றாள். முன்னால் சென்று கொண்
டிருந்த சியாமளாவைக் கூப்பிட்டுப் பார்த்தாள். அவ
திரும்பிப் பார்க்காமல் சென்று கொண்டிருக்க தன் பின்
லில் செருகியிருந்த ரோஜா மலரை எடுத்து சியாம
வின் மேல் வீசினாள் பாரதி.

முன்னால் சென்று கொண்டிருந்த சியாமளாவை
விட்டு அந்த மலர் மிகச் சரியாக அவளருகில்
கொண்டிருந்த வாலிபனின் முதுகில் பட்டு வி
அவன் திரும்பி தன்னைத் தாக்கிய வஸ்துவை
எடுத்தான்.

'அழகான சிவப்பு ரோஜா' அதைக் கையில்
கொண்டு எறிந்தவர் யார் என்று பின்னால் வந்
ஆராய்ந்தான். நாக்கைக் கடித்துக் கொண்ட

கண்ணனில் பட்டான். அவன் விழிகளில் வியப்பு வந்தது. புருவங்கள் மேலேற அவளைப் பார்த்தவன் நிதானமாக அவளை நோக்கி நடந்தான்.

பாரதிக்கு மூச்சுத் திணறியது. 'என்னடா இது.. சியாமளாவின் மேல் பூவை விட்டெறிந்தால் இவன் மேல் பட்டுத் தொலைத்து விட்டதே. இவன் வேறு ரோமியோ மாதிரி ரோஜாவைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டு ரொமான்ஸ் பார்வை பார்த்துக் கொண்டு வருகிறானே...'

பாரதி சடாரென்று திரும்பி நின்று கொண்டு நடனத்தைப் பார்ப்பவள் போல் பாவனை செய்ய ஆரம்பித்தாள். மனம் படபடவென்று அடித்துக் கொண்டது. ஓரக் கண்ணால் பார்த்துக் கொண்டு இருந்தாள். அருகில் யாரும் வந்து நிற்கக் காணோம். விடுதலை உணர்வுடன் 'அப்பாடி...' என்று நிம்மதிப் பெருமூச்சு விட்டபடி திரும்பிய பாரதி.

''ஹா...'' என்று வாய்விட்டுக் கூறியபடி நெஞ்சைப் பிடித்துக் கொண்டு நின்று விட்டாள்.

அவன் அவளுக்கு நேர் பின்னால் நின்று கொண்டிருந் தான். சும்மா நிற்கவில்லை. அவள் அவன் மேல் விட் டெறிந்த சிவப்பு ரோஜாவை அவளிடம் நீட்டிக் கொண் ருந்தான். கண்களில் சிரிப்பு இருந்தது.

''என்ன... என்ன செய்கிறீர்கள்...'' வார்த்தைகள் தந்தி டித்தன பாரதிக்கு. சுற்றிலும் இருப்பவர்கள் பார்த்தால் றாக நினைப்பார்களே என்ற பதற்றம் அவளுக்குள் வானது.

'நீங்கள் என் மீது விட்டெறிந்த ரோஜாவை திருப்பிக் டுக்கிறேன்...'' அவன் கண்களில் விஷமம் இருந்தது.

''அதை நான் உங்கள் மேல் எறியவில்லை.''

''ஆனால் என் மீது பட்டு விழுந்ததே...''

''உங்கள் மேல் குறி தவறி விழுந்து விட்டது.''

''ம்ம்... யாரைக் குறி பார்த்தீர்கள்?''

''என் பிரண்ட் சியாமளாவின் மீது...''

''எனிவே...? எப்படியோ குறி தவறி என் மீது விழுந்தாலும் பூ... பூதானே...? இந்தப் பூ உங்களுடையது தானே...?''

''ஆ.. ஆ.. ஆமாம்... அதற்கு இப்போது என்ன?''

''இப்போது உங்கள் பொருளை உங்களிடம் சேர்க்க வேண்டிய கடமை எனக்கு வந்து விட்டதே...''

பாரதி 'திருதிரு'வென விழித்தாள். அவள் பொருளா... என்ன அது? என்னவோ நகைப் பெட்டியை அவள் வசம் ஒப்படைக்க வேண்டிய கடமை இருப்பது போல் வசனம் பேசுகிறானே...

''எந்தப் பொருள்... என்ன பொருள்...?''

''இதோ... இந்தப் பொருள்தான்.''

அவன் பூவை அவளிடம் நீட்டினான். பாரதி தவித்துப் போனாள். இவன் என்ன இப்படி வம்பு பண்ணுகிறான்... சிவப்பு ரோஜாவை நீட்டுகிறானே... அதை எப்படி வாங் கிக் கொள்வது? நல்ல வேளையாய் சியாமளா அவளை காப்பாற்ற அங்கு வந்து சேர்ந்தாள்.

''என்னடி பாரதி.. உன்னைக் காணோம்ன்னு பே கத்திக்கிட்டு இருக்காங்க.. நீ இங்கே நின்று கொ என்ன பண்ணுகிறாய்..'' என்று கேட்டுக் கொ வந்தவள் பாரதியின் அருகில் நின்று கொண்டு

பூவை நீட்டிக் கொண்டிருந்தவனைக் கேள்வியாகப் பார்த்தாள்.

"சார் உனக்குத் தெரிந்தவரா பாரதி...?"

"இல்லை.. இல்லை.. இவர் யாரோ.. எவரோ... எனக்குத் தெரியாது."

"என்னை நம்பச் சொல்கிறாயா? தெரியாதவரா உன்னிடம் ரெட் ரோஸ் கொடுத்து புரொபோஸ் பண்ணுகிறார்...?"

'புரொபோஸ்!' 'காதலைத் தெரிவிப்பது'... இவன் இப்படி சிவப்பு ரோஜாவை நீட்டிக் கொண்டிருந்தால் பார்க்கிறவர்கள் அப்படித்தானே நினைப்பார்கள்?

மானசீகமாய் தலையில் அடித்துக் கொண்டு சியாமளாவை இழுத்துக் கொண்டு விரைந்தாள் பாரதி. கண்ணாடியை சரி பண்ணிக் கொண்டு பொரிந்த பேராசிரியை ...ணோன்மணியிடம் தோப்புக் கரணம் போடாத குறை... ...ாய் மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டு அவசரமாய் பஸ்...ில் ஏறி அமர்ந்தாள்.

ஜன்னலோரமாய் அமர்ந்து ஆசுவாசப் பெருமூச்சு ...ட்டபடி வெளியே பார்த்தவளுக்கு தூக்கி வாரிப் ...ாட்டது.

...வெளியே ரோஜாவை முகர்ந்தபடி அவன் நின்று ...ண்டிருந்தான். அருகில் அமர்ந்திருந்த சியாமளா,

...ண்ணடி.. உன் ஆள் உன்னைத் துரத்திக் கொண்டு ... விட்டார் போல இருக்கே..." என்றாள்.

...ஸ்... சும்மாயிருடி. அந்த ஆள் யாரென்றே எனக்குத் ...ாது.. உன்னால் வந்த வம்புதான் இது..."

...னாலா..? ஏண்டி பழிகாரி... எவனோ ஒருத்தன் ...டம் வந்து ரெட்ரோஸ் கொடுத்து விழித்தால்

அதற்கு நான் பிணையா? நானா அவனிடம் ரெட் ரோஸ் வாங்கிக் கொடுத்து உன்னிடம் வந்து ரொமான்ஸ் பண்ணு என்று சொன்னேன்?"

"போடி... நீ வேறு புரியாமப் பேசாதே. அவன் ரெட் ரோஸை வாங்கி வந்து நீட்டவில்லை. நான் அவன் மேல் விட்டெறிந்த ரோஸை எடுத்துக் கொண்டு என் பின்னால் துரத்துகிறான்."

"அடிப்பாவி... இந்தப் பூனையும் பால் குடிக்குமா என்பதுபோல் அப்பாவி மாதிரி முகத்தை வைத்துக் கொண்டு அவன் மேல் பூவை விட்டெறிந்தாயா? உன்னை என்னவோ என்று நினைத்தேன். பெரிய வேலையெல்லாம் பார்க்கிறாயே..."

"அடித்தே கொன்று விடுவேன்... ஏண்டி குரங்கே! நாம் இரண்டு பேரும் சேர்ந்துதானே வந்து கொண்டிருந்தோம். என்னை விட்டுவிட்டு உன்னை யாருடி முன்னால் போகச் சொன்னது? உன்னைக் கூப்பிட்டுப் பார்த்தேன். நீ திரு... பிப் பார்க்கவில்லை. தலையில் செருகியிருந்த ரோஜா... எடுத்து உன் மேல் விட்டெறிந்தேன். அது குறி தவறி...

"அவன் மேல் பட்டு விட்டது. அப்படித்தானே. ப... ஒன்றைக் கவனித்தாயா? ரோஜா வெறும் ... இல்லை. சிவப்பு ரோஜா. காதலின் அடையாளம். அவன் எடுத்துக் கொண்டு உன் பின்னால் ... மாட்டானா?"

"நியாயம் சொல்லச் சொல்லி உன்னிடம் கே...

"நீ கேட்டாலும் கேட்காவிட்டாலும் சொ... ஆக வேண்டும். அதை எடுத்து உன்னிடம்... சொன்னான்."

''நீ நினைத்தது போல் எதுவும் சொல்லவில்லை.
ஸோ... கற்பனைக் குதிரையை பறக்க விடாமல் கடிவாளம்
போட்டு அடக்கு...''

பஸ் கிளம்பியது. தன்னையறியாமல் பாரதி ஜன்ன
லுக்கு வெளியே பார்வையைச் செலுத்தினாள். அவன் கை
அசைத்து 'டாட்டா' சொன்னான். பல்லைக் கடித்துக்
கொண்டு தலையை உள் வாங்கிக் கொண்டாள்.

"ஊம்... நடத்து... நடத்து..." சியாமளா கிண்டல் செய்தாள்.

"ச்சு.... சும்மாயிருடி. அவன் பாட்டுக்கு டாட்டா சொல்
பிக் கொண்டிருக்கிறானே என்று நான் பயந்து போயிருக்
கேன். நீ வேறு கடுப்படிக்காதே."

அழகான கோவளம் கடற்கரையைச் சென்றடைந்தது
ஸ். ஒரு புறம் நீண்ட கடல்... மறுபுறம் அடர்ந்த தென்னந்
தோப்பு. நடுவில் கடற்கரை மணல். வெயில் எப்படித்
க்கும்.

வெளிச்சம் நுழைய யோசிக்கும் தோப்புக்களின்
வே ஆங்காங்கு தென்படும் ரெஸ்ட்டாரெண்டுகள்.
தச் சூழ்நிலையே மனதில் உற்சாகத்தைத் தோற்று
க மாணவிகள் உல்லாசமாய் சுற்றித் திரிந்தனர்.
ணயில்லாமல் சிரித்தனர். கன்றுக்குட்டிகள் போல்
ரி ஓடினர்.

ரயோரச் சங்குகளைப் பொறுக்கியபடி பாரதியும் சியா
யும் கடற்கரையைச் சுற்றி வந்தனர். ஒரு இடத்தில்
ல் போட்டு சூடாய் நேந்திரங்காய் பஜ்ஜி போட்டுக்
ாடிருக்க வாங்கிச் சாப்பிட ஆரம்பித்தனர்.

ளக்கு பஜ்ஜி கிடைக்குமா?'' என்ற குரல் கேட்டு
து பார்த்த பாரதி... கையிலிருந்த பஜ்ஜி பிளேட்டை
விட்டாள்.

குருவாயூரில் சந்தித்தவன் இங்கே எப்படி வந்தான்?

''என்ன பாரதி... சார்... இங்கேயும் வந்து விட்டார்?'' சியாமளா சமய சந்தர்ப்பம் தெரியாமல் பெயர் சொல்லி அழைத்தாள்.

பாரதி விழிகளால் தோழியை எரிக்க வந்தவனின் விழிகளோ மின்னின.

''ஓ.. பாரதி... நைஸ் நேம்... பூவைப் போல ஆளும் அழகாய் இருக்கீங்க... ஆளைப்போல பெயரும் அழகாயிருக்கு... ஐ லைக் இட்.''

'உன் லைக்கை யார் கேட்டார்கள்?' என்று மனதில் திட்டிக் கொண்டே சியாமளாவிடம் திரும்பி,

''வாடி.. போகலாம்..'' என்றாள் பாரதி கடுமையாக.

''என்ன அவசரம்.. இன்னும் நான் என் பெயரைச் சொல்லவில்லையே.''

''நான் கேட்கவில்லையே...''

''கேட்காவிட்டால் சொல்லாமல் விடுவதா? என் பெயர் என்னவென்று உங்களுக்குத் தெரிய வேண்டாமா?''

''நான் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய அவசியமில்லை.''

''அப்படிச் சொல்லிவிட்டால் எப்படி? நமக்குள்
பந்தம் ஃபார்ம் ஆகிவிட்டதே.''

''பந்தமா...? ரப்பிஷ்... நீங்கள் யாரோ.. நான் யா

''இல்லையே... விட்ட குறை... தொட்ட குறை
போல் நீங்கள் பூவை என் மேல் விட்டெறிந்த
என்னை இழுக்கிறதே...''

''இது என்ன சார் வம்பாகப் போய் விட்டது.''

''என் பெயர் 'சார்' இல்லை. முரளிதரன். நீ வேண்டு மானால் என்னை 'முரளி' என்று கூப்பிட்டுக் கொள்ளலாம்.''

அவன் 'நீங்கள்' என்பதிலிருந்து 'நீ' என்று ஒருமைக் குத் தாவினான்.

''வேண்டா விட்டால்... எப்படிக் கூப்பிடுவது? அதை யும் சொல்லி விட்டால் தேவலை...'' என்றாள் பாரதி. கவன மாய் 'வாங்க, போங்க' என்ற மரியாதையைத் தவிர்த்தாள்.

''அது உன் இஷ்டம்..'டா' போட்டுக் கூப்பிடலாம். ஆனால் 'வாடா' என்று சொல்லு. 'போடா' என்று மட்டும் சொல்லிவிடாதே...''

''இன்னும் கொஞ்ச நேரம் இங்கே நின்று என்னிடம் பேச்சை வளர்த்தால் அதைத்தான் சொல்லுவேன்.''

''எதை.. 'போடா'வையா?''

''ஆமாம்..''

பாரதி சியாமளாவை இழுத்துக் கொண்டு தங்கள் தோழிகளைத் தேடிச் சென்றாள். சற்று நேரத்தில் அவனை மறந்து விட்டாள். பஸ் கிளம்பி மைசூரை அடைந்து பிருந்தாவனத்தில் நின்றது.

இரவு நேரத்தில் பிருந்தாவனம் அலங்கார விளக்கு களுடன் பட்டத்து இளவரசியின் கல்யாணத் தோற்றம் கொண்டு ஜொலித்தது. அதன் அழகில் மயங்கியவள் உள்ளே செல்ல மறந்து மெய் சிலிர்த்து நின்றபோது பின்னால் இருந்து குரல் கேட்டது.

''என்ன பார்க்கிறாய்.. நீ அழகா.. இல்லை பிருந்தா வனம் அழகா என்றா?''

2

திரும்பிப் பார்க்காமலே அது திருவாளர் முரளிதரனின் குரல் என்பது தெள்ளத் தெளிவாய் தெரிந்து விட்டது.

சியாமளாவை அழைக்கத் திரும்பிப் பார்த்தாள். அவள் இல்லை மாயமாகி விட்டிருந்தாள்.

''யாரைத் தேடுகிறாய்? உன் பிரண்டையா? எல்லோரும் அப்போதே உள்ளே போய் விட்டார்கள். நீதான் பிரமித்துப் போய் நின்று விட்டாய்..''

''என்னையே ஃபாலோ பண்ணுவது போல் தோன்று கிறது.''

''சந்தேகமே வேண்டாம். அதுதான் உண்மை. நான் உன்னைத்தான் ஃபாலோ பண்ணுகிறேன்... இல்லாவிட் டால் குருவாயூரப்பனைப் பார்த்த கையோடு சென்னைக் குத் திரும்பியிருப்பேன்.''

''ஏன் மிஸ்டர்.. நீங்கள் பெண்களைப் பார்த்ததே இல் லையா? யார் மாட்டுவாள் என்று காத்திருந்தீர்களா?''

''உண்மைதான். அதை எப்படிக் கரெக்டா கண்டு பிடித்தாய்..?''

''என்னது?''

''ஆமாம் பாரதி. நான் அம்மா என்ற பெண்ணை விட்டேன். தங்கையென்ற பெண் எனக்கு உண்டு. காதலி..? இல்லவே இல்லை.. யார் மாட்டுவ தான் தேடிக் கொண்டிருந்தேன். நீ வந்து மாட்டி

"என்ன தெளவெட்டு...?"

"வாவ்... மதுரை லாங்வேஜ் கேட்கவே இனிக்கிறதே."

"மதுரை லாங்வேஜ் மட்டுமில்லை... மதுரைக்காரர்கள் சண்டையும் நன்றாக இனிக்கும். நான்கு போடு போட்டால் சொல்வீர்கள்... அடி இனிக்கறதா... இல்லை வலிக்கிறதாவென்று..."

"ஓ... மதுரைக்காரப் பெருமையா? எதனால் அடிப்பீர்கள்?"

"மதுரை மல்லிகைக்கு மட்டும் பேமஸில்லை.. அருவாளுக்கும் பேமஸ் தெரியுமா?"

"அருவாள்...? சட்டைக்குப் பின்னால் கை விட்டு டொய்ங்குன்னு இந்த சினிமாவில் எடுப்பாங்களே... அதுவா...? என்னங்க இது ரோஜாவை எறிஞ்சவங்க பூப்போல் இருப்பாங்கன்னு பின்னாடியே வந்தால் புயல் போல மிரட்டறீங்க... இதைத்தான் 'பூ ஒன்று புயலானது' என்பார்களோ..."

"ஷட் அப்.."

பாரதி பிருந்தாவனுக்குள் சென்று விட்டாள். அன்று இரவு ஒரு ஹோட்டலில் அவர்கள் தங்குவதாக இருந்தது. அங்கே போய் தங்களுக்கு கொடுக்கப்பட்ட அறையில் குளித்து உடை மாற்றி இரவு உணவுக்கு மற்ற தோழிகளோடு உணவுத்தளத்திற்கு சென்று விட்டு திரும்பிக் கொண்டிருந்தார். நீண்ட காரிடாரின் முடிவில் பால்கனி இருக்க சியாமளா அதைக் காட்டி,

"அங்கே கொஞ்சம் நேரம் காற்றாட நின்று விட்டுப் போகலாம்டி" என்றாள்.

"வா.. வா..."

சிலுசிலுவென்று காற்று முகத்தில் மோதத் தோழியர் இருவரும் கதை பேசிக் கொண்டிருந்தபோது மெல்லிய 'ஹம்மிங்' ஒலி கேட்டது.

இருவரும் பேச்சை நிறுத்திவிட்டு ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டனர்.

"ஏண்டி இப்ப நீயா பாடினே?"

"நீ பாடினேனில்ல நான் நினைத்தேன்."

"நீங்கள் இரண்டு பேருமே பாடவில்லை. நான் பாடினேன்."

திடுக்கிட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தாள் பாரதி. முரளிதரன் புன்னகைத்தான்.

"சியாமளா.. வா போய் விடலாம்."

"என்னங்க இது.. உங்க பிரண்ட் மதுரைக்காரங்க வீ[illegible]தைப் பற்றி தண்ணீரைக் குடித்துக் குடித்துப் பேசினா[illegible] இப்போது பயந்து போய் அலறுகிறாங்க. இவ்வளவ[illegible] இவங்க மதுரை வீரமா..?"

"சியாமளா.. என் ஊரைப் பற்றித் தேவையில்[illegible] பேச வேண்டாம்ன்னு சொல்லு."

"சரி. பேசவில்லை. பாரதிக்கு பிடிக்காதது நான் செய்ய மாட்டேன். பேசவும் மாட்டேன். பே[illegible]"

"நீங்கள் யார். எனக்குப் பிடிக்காததைச் [illegible]லிருக்க...?" இப்போது கோபமாய் சீறினாள் ப[illegible]

"உன்னைக் காதலிப்பவன்..." முரளிதரன் கூறினான்.

"கண்டதும் காதலா..? குட் ஜோக்..." ப[illegible] நகைத்தாள்.

''கண்டதும் வருவதுதானே காதல்? வாழ்க்கையில் எத்தனையோ பேரைச் சந்திக்கிறோம்... யாராவது ஒரு வரைப் பார்த்தால் மனதுக்குள் பூ மலர்கிறதே... அதுதான் காதல்... நீ பூவை விட்டெறிந்தாய் பாரதி.. என் மனதில் உன்னைக் கண்டதும் பூ மலர்ந்து விட்டது'' கவிதையாய் காதல் சொன்னான் முரளிதரன்.

பாரதி நிமிர்ந்து அவனை நேருக்கு நேராய் பார்த்தாள்.

''உங்கள் ஊர், பெயர், தொழில், குடும்பம்... இது
தையும் தெரிந்து கொள்ளாமல் நான் உங்களுக்கு என்ன
தில் சொல்ல முடியும்?''

''இது என்ன இன்டர்வியூவா...?''

''நிச்சயமாய்...''

''எனக்கு தகுதி இல்லையென்றால் என் காதலை
றுக் கொள்ள மாட்டாயா?''

''அதிலென்ன சந்தேகம்? கண்டதும் காதல் வந்தது
களுக்குத்தானே... எனக்கு உங்கள் மேல் அப்படி
யும் வரவில்லையே...''

நான் என்னைப் பற்றிய முழு விவரங்களையும்
னால் அது வந்து விடுமா?''

தை அப்புறம் பார்ப்போம்... முதலில் நீங்கள்
ங்கள்.''

கள் கைப்பிடிச் சுவரில் அவர்கள் மூவரும் சாய்ந்து
கொண்டிருந்தார்கள். கீழே சாலையில்
ஒளி விளக்குகள் வரிசையாய் நகர்ந்து ஓடியது
ன்னாக் காட்சியாய் இருந்தது.

. என் பெயர் முரளிதரன்.''

''அதைத்தான் சொல்லி விட்டீர்களே...''

''என் பேரன்ட்ஸுக்கு ஒரே மகன்.''

''அப்புறம் தங்கை இருக்கிறாள்ன்னு பீலா விட்டீர்களே...''

''கூடப் பிறந்தால்தான் தங்கையா...?''

''அப்படிச் சொல்லுங்கள் அண்ணா...'' என்றாள் அதுவரை அவர்களிருவரின் பேச்சுக்களை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்த சியாமளா. பாரதி பல்லைக் கடித்தாள்.

''என்னடி இவர் எப்போது உனக்கு அண்ணன் ஆனார்?''

''இப்போது அதுவா பிரச்னை... நான் தங்கையென்று சொன்னது என் பெரியப்பா மகள் திவ்யாவை.''

''பாச மலரின் கதை போதும்.. மேலே சொல்லச் சொல்டி...''

''அதை என்னிடம் நேரே சொல்ல வேண்டியது தானே.. முறைக்காதே. என் அப்பா 'கிரானைட்' தொழிற்
சாலை நடத்துகிறார். கார்.. பங்களா.. எஸ்டேட் இவை
யெல்லாம் அடிஷனல் பிராப்பர்டிஸ்... அப்புறம் நா
அழகன்.''

''அதை நாங்கள் சொல்ல வேண்டும்'' பாரதி
னான்.

''நாங்கள்ன்னு என்னை ஏன்டி சேர்த்துக்கிற...
ஆள்.. செம தூள்.. அண்ணா...'' சியாமளா கட்சி ம

''டு சியாமளா...'' சீஸர் கூட புருட்டஸை இப்
ருக்க மாட்டான். அப்படி ஒரு தொனியில் பா

''யெஸ் ஐ டு தின்க். இப்ப என்னங்கிற...
கண்டைக் கோழியாய் முறைத்தான் சியாமளா

'பாதகா.. ஒன்றாய் இருந்த தோழிகளை வெட்டி விட்டாயே.. உன்னை வெட்டினால் என்ன?'

பாரதியின் கனல் பார்வை கேள்வி கேட்க முரளிதரன் கை உயர்த்தினான்.

"பஸ்... பஸ்... இப்போது எதற்கு இத்தனை கோபம்? நான் அழகனில்லையென்றால் பரவாயில்லை. ஏதோ சுமாராவாவது இருக்கிறேனா... பதில் சொல்ல மாட்டாயா...? சரி விடு.. என் படிப்பு எம்.பி.ஏ."

"எங்கே படித்தீர்கள் அண்ணா?"

"வெளிநாட்டில்ம்மா..."

"வாவ்..."

"என்னடி வாவ்..? வெளிநாடுன்னா உயர்த்தியா? நம்ம நாடுன்னா உனக்கு அவ்வளவு இதுவாகப் போய்விட்டதா?"

"எதுவாக...?"

"இதோ பார் சியாமளா. நான் உன் பேச்சுக்கே வர வில்லை. எனக்கு நம்நாடுதான் உயர்த்தி."

"எதனால் எம்.ஜி.ஆர். நடித்திருப்பதாலா?"

"நீ உருப்படவே மாட்டாய்."

"உன் பிரண்டாக இருப்பதற்கு நல்ல ஆசிர்வாதம் ...ங்கியிருக்கிறாய்."

"அடடா... உங்கள் சண்டையை அப்புறம் வைத்துக் ...ள்ளக் கூடாதா? எனக்கு ஒரு ரிசல்ட்டைச் சொல் பாரதி. ...பிய நாயகி வந்து விரட்டுவதற்குள்... நான் சீக்கிரமாய் ...க வேண்டும்."

"...காப்பிய நாயகியா? யார் அது?"

"உங்கள் புரொபஸர் மனோன்மணி மேடம்தான்."

பாரதி தன்னையறியாமல் சிரித்து விட்டாள். இவன் பேச்சில் கெட்டிக்காரன். பேசிப் பேசியே கரைத்து விடுவான். தப்பித்து விட வேண்டும்.

"ஓ.கே. குட்நைட்... சியாம் வாடி போகலாம்."

"ரிசல்ட்...?"

"இப்போதுதானே கோர்ஸுக்கு அப்ளை பண்ணியிருக்கிறீர்கள். ரிசல்ட் வர நாளாகும்."

"எத்தனை நாள் என்று தெரிந்து விட்டால் நிம்மதியாயிருக்கும்."

"உங்கள் நிம்மதிக்காக நான் பொய் சொல்ல முடியாது."

இரவு தூங்கும்போது கனவு வந்தது. பாரதி வெள்ளை... நிற இளவரசி உடையில் பாலைவன மணல் மத்தியில்... ஏக்கத்துடன் பார்த்து நின்றாள். மணல் புழுதி பறக்க... அதன் மத்தியில் வெண்ணிறப் புரவியில் ஆரோகணி... வந்த ராஜகுமாரன் ஒருவன் அவளை ஓடும் குதி... லிருந்தபடியே குனிந்து தூக்கி தன் முன்னால்... வைத்து இறுக்கி அணைத்துக் கொண்டான். கு... நிற்காமல் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. உடல் குலுங்க த... கவர்ந்து செல்லும் ராஜகுமாரனின் முகத்தைத் தி... பார்த்தாள் பாரதி... அவன்... முரளிதரன்.

பாரதி 'படக்'கென்று விழிப்பு வந்து எழுந்... பார்த்தாள். விடிய நேரம் இருந்தது. மற்ற... அயர்ந்து உறங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். பா... தைத் தொலைத்து புரண்டு புரண்டு படு... டிருந்தாள்.

வெள்ளை நிற சலவைக் கற்கள் பதிக்கப்பட்ட மாளிகை... மைசூர் மகாராஜாவின் அரண்மனை. ஒவ்வொரு அங்குலமும் ராஜ வாழ்க்கையின் செல்வச் செழிப்பை வெளிப்படுத்...

அதன் உப்பரிகையில் நின்று கொண்டு கீழே பார்த்த போது புராதன காலத்து மகாராணிகளும், இளவரசிகளும் இப்படித்தானே நின்றிருந்திருப்பார்கள் என்ற எண்ணம் தோன்றியது பாரதிக்கு. நேற்றைய இரவின் கனவும் நினைவில் வந்தது.

"ஹலோ... யோசனை என்ன பலமாயிருக்கு?"

கனவில் வந்தவன் நினைவில் வந்தான். நினைவில் வந்தவன் நிஜமாய் எதிரில் நின்றான். பாரதி சுற்று முற்றும் பார்க்க,

"அவர்கள் எல்லோரும் அடுத்த பகுதியைப் பார்க்கப் போய் விட்டார்கள்" என்றான் முரளிதரன்.

"எம்.பி.ஏ. படித்திருப்பவருக்கு வேறு எதுவும் வேலை இல்லையா? இதுதான் உங்கள் தொழிலை கவனித்துக் கொள்ளும் லட்சணமா? வெட்டியாய் என் பின்னே சுற்றுவதுதான் நீங்கள் படித்த படிப்பா?"

"இதோ.. பார் ரிஸல்ட்டைச் சொல்லாமல் நான் போக மாட்டேன்."

"நான் 'நோ' சொன்னால்...?"

"நீ பொய் சொல்கிறாய் என்பேன்."

"அவ்வளவு தன்னம்பிக்கையா...?"

"ஆமாம்."

"நான் இப்போதுதான் டிகிரி தேர்ட் இயர் படிக்கிறேன்."

"நீ படித்து முடிந்ததும் கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்றேன்..."

"இவ்வளவு அவசர முடிவு வேண்டாம்..."

"இல்லையே... நான்கு நாட்களாய் உன் பின்னால் சுற்றி எடுத்த நிதானமான முடிவுதானே."

"இருந்தாலும்.. என் மனதில் ஏதோ தடுக்கிறது."

"என்னவென்று என்னிடம் சொல். கிளியர் பண்ணு கிறேன்."

"வேண்டாம். நீங்கள் உண்மையிலேயே... என்னைக் காதலிக்கிறீர்களா? பொய்யில்லையே..."

"யெஸ்... யெஸ்..."

"அப்படியென்றால் நான் சொல்வதைக் கவனமாய் கேளுங்கள். உண்மையான காதல் நிலையானது... உறுதியானது."

"ஸோ வாட்...?"

"காதல் காத்திருக்குமா? நான் படித்து முடிக்கும் வ... காதலில் சிக்கக் கூடாது என்ற மன உறுதியுடன் இ... கிறேன். என் படிப்பு இன்னும் ஒரு வருடத்தில் மு... விடும். அடுத்த வருடம் இதே நாளில்.. இதே நேர... என்னைத் தேடி வந்து காதல் சொல்லுங்கள். ... கொள்கிறேன்."

"பரிட்சை வைக்கிறாயா?"

"ஆமாம் என்று வைத்துக் கொள்ளுங்களேன்..."

"என் மேல் நம்பிக்கையில்லையா?"

"உங்கள் காதல் மேல் நம்பிக்கையில்லை..."

"கேவலம் ஒரு வருடம் நான் காத்திருக்க..."

"அதுவரை என்னைச் சந்திக்க எந்... செய்யக் கூடாது."

"உன் முகவரி...?"

"ஒரு வருடம் கழிந்தது தேடுகிறேன்..."

"இதுதான் உன் முடிவா?"

"ஆமாம்..."

"வெல்.. நான் கட்டாயம் உன்னைத் தேடி வருவேன். என் காதல் உறுதியானது. நிலையானது. அதை நிரூபிப்பேன்."

அவன் விரைவாய் திரும்பி நடந்தான். சென்னை திரும்பித் தொழிலில் கவனம் செலுத்த ஆரம்பித்தவன்... ஒரு வருடம் கழித்து அதே நாளில் அவளைத் தேடி அவள் படித்த கல்லூரிக்குச் சென்றான்.

மதுரையிலிருந்த அவள் படித்த கல்லூரியில் அவள் படிப்பை முடித்துவிட்டுப் போய் ஆறு மாதங்களாகிறது என்று கூறினார்கள். முகவரி கேட்டான். தந்தார்கள். அங்கு தேடிப் போனான். அந்த முகவரியில் அவளது குடும்பம் இல்லை. அவளது தந்தைக்குப் பணி மாறுதல் வந்ததால் வேறு ஊருக்குப் போய் விட்டதாக அக்கம் பக்கத்தில் கூறினார்கள். அவன் தேடுதலை நிறுத்தவே இல்லை.

மூன்று வருடங்கள் கழித்து ஓர் நாள் அவளைப் பார்த்தான். தேடுதல் ஓர் முடிவுக்கு வந்தது.

3

சென்னையின் மிகப் பெரிய ஏற்றுமதி இறக்குமதி நிறுவனமான 'கோல்டன் இம்போர்ட் அண்ட் எக்ஸ்போர்ட்' நிறுவனத்திற்குள் நுழைந்தபோது தேடி அலைந்தவளை

தேடாமலேயே அன்று சந்திக்கப் போகிறோமென்பதை முரளிதரன் அறிந்திருக்கவில்லை. அது அவனது பெரியப்பா மகன் மனோஜின் கம்பெனி. நேரே தனது ஒன்று விட்ட சகோதரனின் அறைக்குள் சென்று விட்ட முரளிதரன் சகோதரனின் முன் அமர்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்தான்.

"காபி.. ஆர்.. கூல்டிரிங்க்ஸ்? வாட் யு வாண்ட்?" மனோஜ் வினவினான்.

"காபி.. சூடாய்..." முரளிதரன் பதில் அளித்தான்.

இண்டர்காமை எடுத்த மனோஜ்,

"இரண்டு காபி.. சூடாய் கொண்டு வாங்க.." என்று கூறினான்.

"அப்புறம்.. முரளி.. உன் அண்ணி உன்னைப் பார்க்க வேண்டும்ன்னு சொன்னாள். எப்போது வீட்டுக்கு வருகிறாய்?"

"வருகிறேன்.. வருகிறேன்.. எங்கே ரெஸ்ட் கிடைக்கிறது? இப்போதுகூட கிரானைட் எக்ஸ்போர்ட் சம்பந்தமாய் உங்களைப் பார்த்தேயாக வேண்டியதிருக்கப்போய் வந்திருக்கிறேன்."

"இப்படியே இருந்தால் எப்படிடா?"

"எப்படி இருக்கிறேன்..."

"தனிக்கட்டையாய்... கட்டைப் பிரம்மச்சாரியா

"அதனால் இந்தியாவுக்கு நல்லதுதானே. வே மக்கள் தொகை பெருகட்டுமே."

மனோஜ் வாய் விட்டுச் சிரித்தான்.

"அப்போ.. காலா காலத்தில் கல்யாணம் பண் நான்கு வயதில் மகனையும் ஆறு மாதக் கு

மகளையும் பெற்று வைத்திருக்கும் நான் தேசத் து கியா...? இரு உன் அண்ணியிடம் சொல்கிறேன்.''

''கெடுத்தீர்களே காரியத்தை. ஏற்கனவே அண்ணி எண்ணெயில் போட்ட கடுகாய் என்னைக் கண்டாலே பொரிந்து தள்ளுகிறார்கள். இதில் இதையும் சொல்லி வைத்தீர்கள்ன்னா.. என்னையே எண்ணெயில் போட்டு வறுத்த விடுவார்கள். உங்களுக்குப் புண்ணியமாகப் போகும். விட்டு விடுங்கள்.. அண்ணா.''

''ஏண்டா சித்தியின் சைடையும் கொஞ்சம் யோசிச்சுப் பார். உனக்கு ஒரு கல்யாணம் பண்ணிப் பார்க்க எவ்வளவு ஆசைப்படறாங்க தெரியுமா?''

''தெரியும்.. தெரியும். என் பிள்ளைகளைக் கொஞ்ச அதைவிட ஆசைப்படறாங்கன்னும் தெரியும்.''

''அப்புறம் ஏன் அடம் பிடிக்கிற?''

''உங்களுக்குத் தெரியாதா அண்ணா. நான் ஒருத்தியைக் காதலிக்கிறேன்.''

''அதையே எத்தனை தடவை சொல்லுவாய்? கோவிலுக்குப் போன இடத்தில் கடவுளைக் கும்பிட்டு விட்டுத் திரும்பி வருவானா... அதை விட்டு விட்டு.. எவளோ ஒருத்தி இவன் மேல் ரோஜாவை எறிந்தாளாம். அவள் பின்னாடியே நான்கு நாள்கள் வேலை வெட்டி இல்லாமல் சுற்றினானாம். அவள் ஒரு வருடம் டைம் கேட்டாளாம். இவனும் கொடுத்தானாம். ஒரு வருடம் கழித்துத் தேடிப் போனால் அவளைப் பார்க்க முடியவில்லையாம். இவனும் மூன்று வருடமாய் தேடோ தேடென்று தேடுகிறானாம். அவள் கிடைக்கவில்லையாம். ஏண்டா மணல் வீடு கட்டும் வயதில் செய்யும் வேலைகளை இந்த வயதில்

செய்து கொண்டு அலைகிறாயே. உனக்கே பைத்தியக்காரத்தனமாய் தோன்றவில்லை?''

''என் காதல் நிலையானதான்னு அவள் கேட்டாள் அண்ணா. அவள் கிடைக்கவில்லையென்று அவளை மறந்து விட்டால் அவள் சந்தேகம் உண்மையாகிவிடாதா?''

''அதற்காக உன் வாழ்வை பணயம் வைக்கிறாயா?''

''வாழ்வே அவள்தானென்று ஆகிவிட்ட பின்பு 'பணயம்' என்பதெல்லாம் தேவையில்லாத வார்த்தை.''

''போடா முட்டாள். இத்தனை வருடமாய் தேடியும் கிடைக்காதவள் இனிமேலா கிடைக்கப் போகிறாள்?''

மனோஜ் எந்த நேரத்தில் இந்த வார்த்தைகளைச் சொன்னானோ.. அது ஆண்டவனுக்குத்தான் வெளிச்சம்.

''சார்.. காபி...'' என்றபடி இரண்டு கோப்பைகளில் காபியைக் கொண்டு வந்து வைத்தாள் மனோஜின் பெர்ஸனல் செக்ரட்டரி.

''தேங்க் யு பாரதி...'' மனோஜ் கூறினான்.

காபி கோப்பையை எடுத்து அதற்குள் காபியை உ ஆரம்பித்திருந்த முரளிதரனின் செவிகளில் அ பெயர் விழுந்ததும் பரபரப்பாய் அவளை ஏறிட்டுப் தான். அவள்... பாரதியேதான். அவள் விழி இவனைக் கண்டதும் ஓர் சிறு அதிர்வு ஏற்பட்டு ம

''நீயா...?'' முரளிதரன் அவசரமாய் எழுந்து வி

''நீங்கள் யார் சார்..?'' அவள் முகம் மாறா னாள்.

இந்தக் காட்சியைக் கண்ட மனோஜ் திகைத் இவன் என்ன செகரட்டரியை குசலம் விச

''என்னடா முரளி... இவங்களை உனக்குத் தெரியுமா?''

''அண்ணா.. இவள்தான் அவள்.''

''எவள்...?''

''மூன்று வருடமாய் நான் தேடிக் கொண்டிருக்கும் பாரதி!''

''என்னடா சொல்றே? நீயானால் பாரதியை உனக்குத் தெரியும்கிற... அவங்க உன்னைத் தெரியாதது போல் பேசுகிறாங்களே.. ஏன் பாரதி இவனை உண்மையிலேயே உங்களுக்குத் தெரியாதா?''

மனோஜ் பாரதியைப் பார்த்துக் கேட்டான். முரளிதரன் அவளை முறைத்தான். அவள் விழிகளில் சலனமேயில் லாமல் பதில் சொன்னாள்.

''இல்லை சார். இவரைத் தெரியாது.''

அவள் வெளியே செல்லத் திரும்ப முரளிதரன் அவள் வழியை மறைத்தான்.

''என்னடி.. விளையாடுகிறாயா..? உன் காதல் நிலை யானதுதானான்னு நீதானே என்னைக் கேட்டாய்? ஒரு வருடம் கழித்து இதே நாளில் இதே நேரத்தில் என்னிடம் வந்து உன் காதலைச் சொல்... அப்போது நான் ஏற்றுக் கொள்கிறேன்னு உன் வாயால்தானே சொன்னாய்? நான் உன் பேச்சிற்கு கட்டுப்பட்டு ஒரு வருடம் விலகியிருந் தேனடி... என் மூச்சுக் காற்றுக்கூட நீயிருக்கும் திசைப் பக்கம் வர விடாமல் ஒதுங்கியிருந்தேனடி... உன் நிழல் து என் நிழல் கூட பட விடாமல் விரதமிருந்தேனடி... டைசியில் நீ சொன்ன நாளில் உன்னைத் தேடி வந் ல்... உன் நிழல் கூட எங்குமில்லாமல் மாயமாய் றைந்து விட்டாயே... நான்கு வருடங்கள்... நீ ஒதுங்கி

நிற்கச் சொன்ன ஒரு வருடம்... உன்னைத் தேடியலைந்தது மூன்று வருடங்கள்... பித்தனைப் போல் ஊர் ஊராய் உன்னைத் தேடியலைந்த என்னையா தெரியாது என்று சொல்கிறாய்? 'உன் காதல் உண்மையானதுதானா'ன்னு என்னைப் பார்த்துக் கேட்டுவிட்டு.. இன்றைக்கு நீயே பொய்யாய் போனாயே... இது எப்படியடி? ஆண்களை ஏமாற்றுக்காரர்கள்ன்னு சொல்லிவிட்டு நீயே ஏமாற்றுக் காரியாய் நிற்கிறாயே... நான் ஏமாளியா?''

மனோஜ் எழுந்து முரளிதரனை அமைதிப்படுத்த முயன்றான். ''முரளி... இது ஆபிஸ்... கூல் டவுன். பாரதி என் செக்ரட்ரியாய் ஜாயின் பண்ணி ஆறு மாதங்களா கிறது. இதுவரை நான் அவளிடம் பொய்யைக் கண்ட தில்லை. நேர்மையான பெண். சின்சியர் வொர்க்கர். எங் கேயோ தவறு நடந்திருக்கிறது. நீ இவளை அடையாளம் தெரியாமல் திட்டுகிறாய்.''

முரளிதரன் தீர்மானமாய் அதை மறுத்தான். அவள் விழிகளில் கண நேரம் மின்னி மறைந்த மின்னலை அவன் கண்டு கொண்டிருந்தான். அவள்... அவனுடைய பார தியேதான். இதில் சந்தேகமேயில்லை.

''அண்ணா எனக்கு இவளைத் தெரியாதா? இரவும் லும் என்னை ஆட்டி வைக்கும் இவள் முகத்தைத் தெரியா

மனோஜ் பாரதியைப் பார்க்க அவள் நிர்தாட்சண்ய பதில் கூறினாள்.

''சார்.. இவர் வேண்டுமென்றே என் மேல் பழி கிறார். நான் இவரை முன்னே பின்னே பார்த்த இவருக்கு வேண்டியவங்க ஜாடையில் நான் இ இப்படி என் மேல் பழி போட்டு விடுவதா? சீட்டுக்குப் போக வேண்டும் சார்.. வொர்க் இ

மனோஜ் கண்டிப்புடன் முரளிதரனைப் பார்த்தான்.

"முரளி... வழியை விடு. ஆபிஸில் சீன் கிரியேட் பண்ண வேண்டாம். பாரதி... உங்க வீட்டுக்குப் போங்க."

"இல்லை அண்ணா. என் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லாமல் இவளை இந்த இடத்தை விட்டு நகர விடமாட்டேன்."

"என்ன கேள்விடா...?"

"ஏன் என்னைத் தெரியாதது போல் நடிக்கிறாள்."

மனோஜ் பாரதியை ஆராய்ச்சியாய் பார்த்தான். இந்தப் பெண்தான் முரளி இத்தனை நாளாய் தேடி அலைந்த பெண்ணா? பார்க்க அழகாய், பண்பானவளாகத்தான் இருக்கிறாள். வேலையில் நேர்த்தியும், வேகமும் தெரிகின்றது. இவள் ஏன் முரளியைத் தெரியாதென்று சொல்கிறாள்?

"மிஸ் பாரதி.. டோண்ட் மிஸ்டேக் மி.. உண்மையிலேயே உங்களுக்கு முரளிதரனைத் தெரியாதா?"

"தெரியாது சார்."

"அவன் உங்களைத் தெரியுமென்று சொல்கிறானேம்மா."

"அது ஏனென்று அவரிடம்தான் நீங்கள்தான் கேட்க வேண்டும்."

"ஓ...கே... நீங்கள் போகலாம்."

முரளிதரன் பிடிவாதமாய் வழியை விட்டு விலகாமல் நின்றான். அவன் பார்வை பாரதியை எரித்தது. அவளோ மௌனமாய் நின்றாள்.

"ஏனென்று நான் சொல்வது இருக்கட்டும் பாரதி. உன் மௌனத்திற்கு காரணமென்ன அதை நீ முதலில் சொல்."

"....."

"உனக்குக் கல்யாணம் ஆகிவிட்டதா?"

"....."

"உன் வீட்டில் குடும்பச் சுமையை நீ சுமக்க வேண்டிய கட்டாயமா?"

"....."

"வேறு யாரையும்.. இந்த இடைப்பட்ட காலத்தில் காதலித்து விட்டாயா?"

"......."

"என்னைப் பற்றி தவறாய் எதுவும் கேள்விப்பட்டாயா?"

"......"

"ஒருவேளை... என் வீட்டில் யாராவது வந்து உன்னை மிரட்டினார்களா?"

"..........."

முரளிதரன் "சட்" என்று அலுத்துக் கொண்டான்.

"பேசு பாரதி... மௌனத்தை உடைத்து உன் உள்ளத்தில் உள்ளதை ஒளிக்காமல் சொல்லு. நீ மௌனமாய் இருந்தால் என்னால் எதுவும் செய்ய முடியாது. வாய் திறந்து பேசு... ஏனிந்த மௌனம்?"

பாரதி பிடிவாதமாய் மௌனம் சாதித்தாள். புருவங்கள் முடிச்சிட அவர்கள் இருவரின் பேச்சையும் ஓர் பார்வையாளன் போல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். முரளிதரன் வார்த்தை அம்புகளைத் தொடுத்துக் கொண்டிருந்தான். பாரதியோ மௌனத்தைக் கேடயமாகக் கொண்டு அவன் சொல்லம்புகள் தன்னைத் தாக்காமல் தடுத்துக் கொண்டிருந்தாள். மௌனம்

மௌனம். முரளிதரன் எவ்வளவோ போராடியும் அவளின் மௌனத்தை உடைக்க அவனால் முடியவில்லை. மனோஜ் பொறுமையைக் கைவிட்டான்.

"என்டா... நீயென்ன ஜாஸா?"

"இவள் பின்னால் நாக்கைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டு அலைந்தேனே. நான் ஜாஸில்லாமல் வேறு யார்?"

"உதைபடப் போகிறாய் ராஸ்கல். நீயும் கதைகளிலும், சினிமாக்களிலும் காதலி பிரிந்து போகக் காரணமாக இருந்த அத்தனை விஷயங்களும் நடந்ததா.. நடந்ததான்னு கேட்டுத் துளைத்து விட்டாய். அந்தப் பெண்தான் மௌனமாக நிற்கிறதே.. இனிமேலும் என்ன.. பாரதி.. நீங்கள் போங்கம்மா."

"போகாதே..."

"முரளி.. திஸ் இஸ் தி லிமிட். இது என் ஆபிஸ்.. என் ஸ்டாபை என் முன் நீ டார்ச்சர் பண்ணுவதை நான் அனு மதிக்க முடியாது.. விலகு."

"இவள் மௌனித்தே என்னை டார்ச்சர் பண்ணுவது ..ங்கள் கண்களில் படவே இல்லையா?"

"நீ வாயால் சொன்னால் கேட்க மாட்டாய்."

மனோஜ் முரளிதரனை இழுத்துப் பிடித்துக் கொண்டான். ..ரதி சரேலென அறையை விட்டு வெளியேறினாள். முரளி தன்னை விடுவித்துக் கொள்ளத் திமிறினான். ..னால் பாரதி சென்ற பின்தான் மனோஜ் தன் பிடியை ..டான்.

..அண்ணா... என் தவிப்புப் புரியாமல் விளையாடு ..கள்."

"உன் தவிப்பு எனக்குப் புரிந்து என்ன ஆகப் போகிறது? அவளுக்குப் புரிய வேண்டுமே. அவள் மௌனித்து விட்டாளே..."

"அண்ணா.. இவள்தான் அவள்."

"எனக்கும் தெரிகிறது."

"எப்படிக் கண்டுபிடித்தீர்கள்..."

"நீ அந்தத் திட்டுத் திட்டுகிறாய். ரோசமில்லாமல்... கோபம் கொள்ளாமல் நிற்கிறாள். மௌனம் காக்கிறாள். இது காதலில் மட்டுமே சாத்தியம்."

முரளியின் தோளில் கை போட்டு எதிரே அமரவைத் தான் மனோஜ்.

"இத்தனை நாள் அவள் எங்கே இருக்கிறாள் என்பது தெரியாமல் அலைந்து தேடிக் கொண்டிருந்தாய். இப் போது தான் அவள் எங்கே இருக்கிறாள் என்பது தெரிந்து விட்டதே. இதற்கு நீ சந்தோசப்பட வேண்டாமா?"

"என்னைத் தெரியாது என்கிறாளே...?"

"இடைப்பட்ட நான்கு வருடங்களில் அவள் வா.. கையில் என்ன நடந்ததோ... அவள் மௌனத்தி.. பின்னால் ஏதாவதொரு பலமான காரணமிருக்கும்."

"எதுவாக இருந்தாலும் என்னிடம் சொல்லக்கூட..

"நீயும்தான் உனக்குக் கல்யாணமாகி விட்டதா.. கூடக் கேட்டு விட்டாய். மௌனத்தில் சுவ.. விட்டவளிடம் நீ காட்டுக் கத்தலாய் கத்தி .. யோசனம்? சொல்லு."

"அதற்காக இப்படியே விட்டு விட்டுப் போ.. கிறீர்களா?"

"விடாமல் பின் தொடரச் சொல்கிறேன்டா முட்டாள்..."

"நீங்கள் சொல்லாமலே அதைச் செய்வேன்... பெரிதாய் என்னவோ ஐடியா கொடுக்கப் போகிறீர்கள் என்று பார்த்தால் சொதப்புகிறீர்களே... இது உங்கள் ஆபீஸ். இங்கே தான் அவளிடம் காரணம் கேட்கவிட மாட்டீர்கள். ஆபிசிற்கு வெளியே அவளைக் கவனித்துக் கொள்கிறேன்."

"நாலு பேர் தர்ம அடி போடுவார்கள். தேவையா?"

"அதற்கெல்லாம் அஞ்சியவன் நானில்லை. கற்று வைத்திருக்கும் கராத்தே ஜூடோவை யூஸ் பண்ணி விட்டுப் போகிறேன்."

"அதற்கு பதில் உன் மூளையை யூஸ் பண்ணுடா."

"என் மூளையைத்தான் குழப்பி விட்டுப் போயிருக் றாளே."

"என் மூளை குழம்பாமல் தானே இருக்கிறது. நான் ால்வதைக் கேள்."

'சொல்லுங்கள்."

'முரளி... அவளைத் தினமும் ஃபாலோ பண்ணு. ால் ஒரு வார்த்தை கூட அவளிடம் பேசாதே."

பேசாமல்.. ஊமையாகி விடச் சொல்கிறீர்களா?"

ள்ளை முள்ளால்தான் எடுக்க வேண்டும்."

த்தமாய் புரியவில்லை. என் மரமண்டையில் ஏறு பால் கொஞ்சம் சொல்கிறீர்களா?"

ளனத்தை... மௌனத்தால்தான் உடைக்க வேண்

..போது புரிகிறது..."

அன்று மாலை வேலை முடிந்து பாரதி அலுவலகத்தை விட்டு வெளியே வந்தபோது அவளைப் பின் தொடர்ந்தான் முரளிதரன். முதலில் அதைக் கவனிக்காத பாரதி பஸ் ஸ்டாப்பில் காத்திருந்தபோது கவனித்து விட்டாள். அவள் முகம் இருண்டது. அவசரமாய் வந்து நின்ற பஸ்ஸில் ஏறிக் கொண்டாள். பஸ் நகர நிம்மதியாய் பெருமூச்சு விட்டாள்.

4

பஸ் கிளம்பும் வரை நகம் கடித்துக் கொண்டு டென்ஷனாக இருந்த பாரதி பஸ் கிளம்பியதும் ஆசுவாசப் பெருமூச்சு விட்டாள். தற்செயலாகத் திரும்பிப் பார்ப்பது போல் முரளி நின்று கொண்டிருந்த இடத்தைப் பார்த்தாள். அவன் அசையாமல் நின்று கொண்டிருந்தான்.

'நல்லவேளை' என்று நினைத்துக் கொண்டாள். இன்று எதிர்பாராமல் அவனைச் சந்தித்த அதிர்ச்சியிலிருந்தே இன்னும் அவளால் மீள முடியவில்லை. மீண்டும் அவ பேசித் துளைக்க ஆரம்பித்தால் நிச்சயம் அவளால் தா முடியாது. நான்கு வருடங்களாய் தேடினானாமே... ஏ வருடக் கணக்கில் காதலித்தவளை ஒரு நொடியில் ம விடும் உலகம் இது. நான்கே நாட்கள் அறிந்த பெண் நான்கு வருடங்கள் ஒருவன் நினைவில் வைத்திரு அதிசயமான விஷயம். இதில் ஊர், ஊராய் தே கிறானே.

இதை அவள் எதிர்பார்க்கவில்லை. அவனை பார்க்கும் வரையில் அவன் நினைவே அவ

எழுந்ததில்லையென்பதை அறிந்தால் அவள் என்ன
செய்வாள்?

வேதனையுடன் கண்களை இறுக மூடிக் கொண்டாள்
பாரதி. அவனிடம் எப்படிச் சொல்வது? 'உன் காதல்
உண்மையானதென்றால் ஒரு வருடம் கழித்து இதே
நாளில் என்னைத் தேடி வந்து காதல் சொல்' என்று சொல்
விட்டாளே. சொன்னவள் அதை மறந்து விட்டாள்... கேட்
டவன் அவளைத் துரத்துகிறானே. என் மனதில் நீயில்லை
யென்று எப்படி அவனிடம் சொல்வது?

''எங்கேம்மா போகணும்?'' கண்டக்டர் நின்று கொண்
டிருந்தார்.

'ஆழ்வார்பேட்டை'' அவள் பணத்தைக் கொடுத்தாள்.
எனக்கும் ஒரு ஆழ்வார்பேட்டை கொடுங்க.''

ந்தக் குரல்... இந்தக் குரல்... அவனுடைய குரல் அல்
? பாரதி திரும்பிப் பார்த்தாள். முரளிதரன் அவளைப்
துக் கொண்டே டிக்கெட்டை வாங்கிக் கொண்டான்.
பார்வை இதயத்தைத் துளைக்க அவசரமாய்
வயை விலக்கிக் கொண்டாள் பாரதி.

னல் காற்று சிலுசிலுப்பாய் முகத்தில் மோதி
இழைகள் காற்றில் பறந்தன. மாலை நேரக் காற்று
யாய் இருந்தது. ஆனால் பாரதிக்கு 'குப்'பென்று
யர்த்தது. இவன் பஸ் ஸ்டாப்பில் அல்லவா
காண்டிருந்தான்? எப்போது ஏறினான்?

பஸ்ஸில் கடைசி வினாடியில் தான் தொற்றிக்
தை அவள் அறிந்திருக்க மாட்டாள் என்பது
வுக்கும் தெரியும். அவளுக்கு மட்டும்தான்
ாட்டத் தெரியுமா? அவனுக்குத் தெரியாதா?

நல்ல விதமாய் கேட்டால் பதில் சொல்லாமல் அலட்சியம்
செய்தாளே... இனிமேல் தான் இருக்கிறது அவளுக்கு.
இரவும் பகலும் தொடரப் போகிறான். அப்போது என்ன
செய்வாள்?

'பின் தொடர்ந்து வந்தால் என் மனதில் இடம் பிடித்து
விட முடியுமா?' தனக்குள் வினவிக் கொண்டாள் பாரதி.

'நெல்லுக்கு தண்ணீர் இறைத்தால் பயன் உண்டு.
புல்லுக்கு இறைத்தால்...?' இவன் இதை அறிய வேண்
டுமே... அவளுக்கு ஆற்றாமையாய் இருந்தது. அவளே
அன்று சொன்னது போல் அவன் அழகன். படித்தவன்.
பணக்காரன். பெற்றவளுக்கு ஒரே பிள்ளை. பல்கிப்
பெருக வேண்டியவன். பாரதியின் மூடிய விழிகளில் நீர்
கசிந்தது.

அவள் படும் வேதனையைப் பார்த்துக் கொண்டே
பஸ்ஸின் தாங்கு கம்பியில் சாய்ந்து கொண்டு நின்றிருந்
தான் முரளிதரன். ஏனிந்த வேதனை? அவனிடம் சொன்
னால் தீர்த்து வைக்க மாட்டானா? அவன் என்ன செய்
தாலும் ஏற்றுக் கொள்ளும் தாய் தந்தை அவனுக்கு இரு
கிறார்களே... ஓர் வார்த்தை வாய் திறந்து சொல்லி வி
டால் போதுமே... ஊரறிய மணம் செய்து கொள்வாே

'மணம் செய்து கொண்டு...?' தன் மனதிற்குள்
டுக் கொண்டாள் பாரதி. எண்ணிய யாவையும் தி
மாக முடிக்கும் திறன் அவனுக்கு இருக்கலாம்.
அவன் மனதுக்குப் பிடித்தபடி அவனின் மனை
அவளுக்கு விருப்பமில்லையே.

'ஏனென்று சொல்ல வேண்டாமா?' முரளித
துடன் நினைத்துக் கொண்டான். அவளின் வ
கட்டுப்பட்டு விலகிச் சென்றவனுக்கு அவள்

இது? ஏன் வார்த்தை தவறி விட்டாள் என்பதை அறியாமல்
அவன் விடப் போவதில்லை.

'வார்த்தை தவறியது நானா?' பாரதி தலைவலியின்
வேதனை தாங்காமல் தலையைப் பிடித்துக் கொண்டாள்.
நீரோடு செல்கின்ற ஓடம் போலே வாழ்வின் ஓட்டத்தில்
சென்று கொண்டிருப்பவளுக்கு காதலை நினைக்க ஏது
நேரம்? நினைத்துத்தான் என்ன பயன்? வாழ்க்கை அடுக்
கடுக்காய் துன்பங்களைத்தான் அவளுக்குப் பரிசளித்தது.
இன்பத்தை அல்ல.

'பட்ட துன்பம் எதுவாக இருந்தாலும் சாய்ந்து கொள்ள
என் தோள் இல்லையா? இளைப்பாற என் நிழல் இல்
லையா..? என்னை ஏன் மறந்தாள்? எனக்கு அவள் முகவரி
தெரியாது. அவளிடம் என் முகவரியைச் சொல்லியிருந்
தேனே... கஷ்டம் வந்தால் என்னைத் தேடி வர ஏன்
மறந்தாள்? ம்ஹூம்... என்னையே மறந்து விட்டவளிடம்
போய்.. ஏன் என்னிடம் வர மறந்தாய்ன்னு புலம்பிக்
கொண்டிருக்கிறேனே.. நான் அண்ணன் சொன்னது
பால் உண்மையிலேயே பைத்தியக்காரன்தான்!'

'யார் தோளிலும் சாய்ந்து கொண்டால் என் துன்பம்
ந்து விடுமா? இளைப்பாற நிழல் கிடைத்தால் என்
ம்மை மறைந்து விடுமா?' இது என்னோடு மறைந்து
க வேண்டிய இன்னல். மற்றவரைத் தொடர வேண்டாம்.'

ான் தொடர்வேன்' முரளிதரன் தீர்மானித்துக் கொண்
. 'எங்கே வேண்டுமானாலும் போ... உலகத்தின் எந்த
லக்கு நீ ஓடினாலும் இனி உன்னை நான் விட
டேன். என் கண்ணில் என்று நீ பட்டு விட்டாயோ
ற என் காதல் உண்மையானது... நிலையானது...
ாத உனக்கு நிரூபித்து விட்டேன். இனி உன்னை

பிருத்விராஜன்... சம்யுக்தையை தூக்கிக் கொண்டு
போவது போல் தூக்கிக் கொண்டு போய் தாலிகட்ட
வேண்டி வந்தாலும் அதைச் செய்வேனே ஒழிய ஒரு
நாளும் உன்னைக் கை நழுவிப் போக விடமாட்டேன்.'

''ஆழ்வார்பேட்டையெல்லாம் இறங்குங்க'' கண்டக்டர்
குரல் கொடுத்தார். பாரதி எழுந்து பஸ்ஸை விட்டு இறங்
கினாள். முரளிதரன் தொடர்ந்து இறங்கினான்.

பாரதி நிதானமாய் வீடு நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தாள்.
இனி தப்ப முடியாது. நான்கு வருடங்களாய் தேடியவன்
கண் முன் பார்த்த பின் விட்டு விடுவானா? நிச்சயம்
தொடர்ந்து தான் வருவான்.

அவன் வந்தான். நிதானமாய் பான்ட் பாக்கெட்டில்
கைவிட்டபடி சீரான, நிமிர்ந்த நடையுடன் அவளைத்
தொடர்ந்தான். பாரதி அவன் வருகிறானா என்று திரும்பி
நோட்டமிடாமல் விடுவிடுவென்று நடந்தாள். எப்படியும்
வரத்தான் போகிறான். அதைத் திரும்பிப் பார்த்து வேறு
உறுதி செய்து கொள்ள வேண்டுமா?

அவள் குடியிருந்த அபார்ட்மென்டை அடைந்தது
வேகம் கூட்டிப் படிகளில் ஏறினாள். அவளது வேகமு
கூடியது. தன் பிளாட்டின் காலிங் பெல்லை அழுத்
போதும் அவள் திரும்பிப் பார்க்கவில்லை. இரண்டா
மாடியிலிருந்த அவளது பிளாட் இருந்த காரிடாரில் அ
நின்று கொண்டிருக்கிறான் என்பதை அவளது
ளுணர்வு கூறியது.

கதவு திறந்ததும் அவள் உள்ளே சென்று அ
கதவை அடைத்துவிட்டு நிம்மதிப் பெருமூச்சு
இனி அவன் போய் விடுவான். கொஞ்சமா
இனி அவன் போய் விடுவான். கொஞ்சமா
யாய் இனி என்ன செய்வது என்பதை யே

வெடுக்கலாம் என்ற நினைவுடன் சோபாவில் ...
தலையைப் பிடித்துக் கொண்டான்.

"என்னடா... இன்றைக்கு சீக்கிரம் வந்துட்டபோல..." மீனாட்சிசுந்தரம் விசாரித்துக் கொண்டே வந்தார்.

"ஆமாம்பா... வேலை சீக்கிரம் முடிந்து விட்டது வந்து விட்டேன். ஆமாம் நீங்கள் எங்கே கிளம்புகிறீர்கள்?" என்றாள் பாரதி மனவேதனையை மறைத்தவளாய்.

"இது என்னம்மா புதுக் கேள்வி? நீ வேலை முடிந்து வீட்டுக்கு வருவாய்... உன் அப்பா அப்போதுதான் வேலைக்குப் போவார்... என்றைக்குமே அவருக்குத்தான் நைட் டியூட்டியாச்சே..." காபியை ஆற்றியபடி வந்தாள் அன்னபூரணி.

"அப்பா காபி குடித்து விட்டாரா?" காபியை வாங்கிக் கொண்டே வினவினாள் பாரதி.

"குடித்தால் இன்னொரு முறை குடிக்கக் கூடாதா?" அன்னபூரணி எனக்கும் ஒரு கப் காபி கொடு."

அன்னபூரணி முறைத்துக் கொண்டே உள்ளே சென்றாள்.

"அப்பா... இது அநியாயம்... நான் காலேஜிலிருந்து வந்தவுடன் அம்மா காபி கொடுத்தபோது அக்கா கேட்ட இதே கேள்வியைத்தான் கேட்டேன். அப்போதும் இதே டயலாக்கைச் சொல்லி ஒரு கப் காபி அடிசனலாய் ஆட்டை போட்டீர்கள்.. இப்போது திரும்பவுமா?" சோபாவில் கால் மடக்கி உட்கார்ந்து கொண்டு ரிமோட் கண்ட்ரோலை கைப்பற்றிக் கொண்டிருந்த பாரதியின் தங்கை பல்லவி கூறினாள்.

"ஏ வாலு.. அப்பா நான்கு டோஸ் காபி குடிப்பது இருக்கட்டும். முதலில் நீ ரிமோட்டை என்னிடம் கொடு.. நான் சீரியல் பார்க்கணும்."

மீனாட்சிசுந்தரத்திடம் காபியை கொடுத்தபடி அன்னபூரணி சின்ன மகளை அதட்டினாள்.

"போங்கம்மா.. எப்போது பார்த்தாலும் சீரியல்தானா..? நான் கிரிக்கெட் பார்க்கணும்" சிணுங்கினாள் பல்லவி.

"கொஞ்ச நேரம் கழித்துப் பார்க்கலாம்" அன்னபூரணி மகளின் முகவாய் கட்டையைத் தாங்கினாள்.

"கொஞ்ச நேரம்ன்னால் உங்க அம்மாவின் அகராதியில் ராத்திரி பனிரெண்டு மணின்னு அர்த்தம்... விட்டுக் கொடுத்து விடாதே.." அலுவலகம் கிளம்பிக் கொண்டே மீனாட்சிசுந்தரம் மகளை முடுக்கி விட்டார்.

"எப்படிம்மா இப்படி மிட் நைட் டி.வி. பைத்தியமா ஆனிங்க?" பல்லவி விழி விரியக் கேட்டாள்.

"ஆமாம். அதை இப்ப வந்து கேளு. சென்ட்ரல் கவர்ன்மென்ட் வேலை பார்க்கும் மாப்பிள்ளைன்னு வாயைப் பிளந்துகிட்டு என் வீட்டில் என்னை இவருக்குக் கல்யாண
பேசி முடிச்சாங்க. நானும் ஆசை ஆசையாய் கல்யாண
பண்ணிக் கொண்டேன். ம்ம்.. அன்றைக்கு ராத்திரி டி
பார்க்க ஆரம்பித்தவள்தான்.." அன்னபூரணி பெரு
விட்டாள்.

"கல்யாணம் ஆன அன்றைக்கேவா...?" ப
சந்தேகமாகக் கேட்டாள். பாரதி தங்கையை மு
விவஸ்தையில்லாமல் கேள்வி கேட்கிறாளே...

ஆனால் அன்னபூரணி அதை கண்டு கொ
சின்ன மகளுக்கு பதில் கூறினாள்.

"அந்தக் கொடுமையை ஏண்டி கேட்
நைட் அன்னைக்கே நைட் டியூட்டிக்குக் கி
ஆள் உலகத்திலேயே உங்க அப்பாவாகத்த

மீனாட்சிசுந்தரம் சிரித்தார்.

"என்னம்மா செய்வது? ஆர்.எம்.எஸ்.ஸில் உத்தியோகம்... போஸ்ட் ஆபிஸிலும் சரி ஆர்.எம்.எஸ்ஸிலும் சரி லீவ் கிடைப்பது குதிரைக் கொம்பு. என் கல்யாணத்திற்கு எடுத்த லீவ் காலியாகி விட்டது. தாலி கட்டியது பகலில். நைட்டில் டியூட்டியில் போய் ஜாயின் பண்ணிவிட்டேன்."

"நல்லா டியூட்டி பார்த்தீர்கள். அம்மா.. இந்தாங்க ரிமோட். இனிமேல் இருட்டி விட்டால் ரிமோட்டை நான் உரிமை கொண்டாடவே மாட்டேன். என்ன ஒரு சோகக்கதை உங்கள் கதை... த்சொ... த்சொ." பல்லவி சூள் கொட்டினாள்.

"ரொம்பப் பரிதாபப்படாதே... அப்பா ஒரு நாள் நைட் டியூட்டி பார்த்தால் மறுநாள் போகத் தேவையில்லை. அதற்கு மறுநாள் இரவுதான் போக வேண்டும். என்னைப் போல் தினசரி கண் விழிக்கும் போதே நேரமாச்சேன்னு பதறி எழுந்திருக்க வேண்டியதில்லை.." பாரதி உடை மாற்ற எழுந்தாள்.

"ஓர் இரவு கண் விழித்து வேலை பார்த்துப் பார்.. அப்போது தெரியும் நைட் டியூட்டி பார்ப்பது எவ்வளவு ஷ்டம் என்று?" மீனாட்சிசுந்தரம் சண்டைக்கு வந்தார்.

"அக்கா விடாதே.. காலையில் டிராபிக் எவ்வளவு கஷ் ம். பஸ்ஸில் எவ்வளவு கூட்டம்... பகலில் எவ்வளவு ப்பம்ன்னு போட்டுத் தாக்கு... பார்... நம்ம அப்பா ா ராத்திரி நேரம் வேலைக்குப் போய்விட்டு நம்ம டே மோதுவதா?" பல்லவி தூண்டி விட்டாள்.

போடி அரட்டை... நீ வாய் பார்க்க நான் என் செல்ல வுடன் சண்டை போடுவதா? அதற்கு வேறு ஆளைப்

பார்..." பாரதி உள்ளே போக முனைய பல்லவி அன்னை பூரணியைப் பார்த்துக் கேட்டாள்.

"எம்மா.. நைட் டியூட்டிக்கு போற அப்பாவை வைத்துக் கொண்டு பேச்சுத் துணைக்கு ஆள் இல்லாமல் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டிருப்பீங்க... அப்படி இல்லாமல் ஒரு வாத்தி யார் மாப்பிள்ளையாய் எனக்குப் பாருங்கம்மா..."

"ஏண்டி உன் அக்காவே பேசாமல் இருக்கிறாள். இப்போதுதான் காலேஜில் ஃபைனல் இயர் படிக்கிற.. உனக்குக் கல்யாணத்திற்கு அப்படியென்ன அவசரம்?"

"அக்காதானே வேறு ஆளைப் பார்க்கச் சொன்னாள்ம்மா..."

"உன்னை..." பாரதி அடக்க முடியாமல் சிரித்தபடி கையிலிருந்த ஹேண்ட் பேகால் பல்லவியின் தலையில் ஓர் போடு போட்டாள். வாசலில் காலிங்பெல் அடித்தது.

"என்னடி உன்னை அடித்தால் காலிங்பெல் சத் கேட்குது..." பாரதி சந்தேகமாய் பல்லவியின் தலையை பார்க்க,

"நான் என்ன தலையில் பெல்லை ஒளித்தா வை கிறேன்? வாசலில் யாரோ கூப்பிடுகிறார்கள்.." எ பல்லவி.

மீனாட்சிசுந்தரம் எழுந்து கதவைத் திறந்த தரன் கரம் குவித்தபடி உள்ளே வந்தான்... அவ பாரதியில் நிலைத்தது. பாரதியின் கையிலிரு பேக் நழுவியது. முரளிதரனின் தோற்றத்தி பட்ட பல்லவி,

"வாவ்... யார் அக்கா இந்த ஹேண் என்றாள்.

பாரதி பதில் சொல்லவில்லை. அவன் சுவாதீனமாய் உள்ளே வந்தவன் சோபாவில் அமர்ந்தான்.

''சார் யார்ன்னு தெரியவில்லையே...'' மீனாட்சிசுந்தரம் யோசனையுடன் வினவினார்.

இரண்டு பெண் பிள்ளைகளைப் பெற்ற தகப்பனின் ஜாக்கிரதை உணர்வு அவர் விழிகளில் தெரிந்தது. அன்ன பூரணியும் அதே தோரணையுடன் முரளிதரனை ஆராய்ந் தாள்.

''நான் யார்ன்னு பாரதிக்குத் தெரியுமே'' முரளிதரன் அமர்த்தலாய் கூறினான். பாரதி பல்லைக் கடித்தாள். தாய், தந்தையரின் பார்வை தன் மீது தாவ அவசரமாய் நிலை மையச் சமாளித்தாள்.

''சார், எங்க கம்பெனி எம்.டி.யின் தம்பிப்பா.. இங்கே நம் வீட்டிற்கு எதற்கு வந்தார்ன்னுதான் தெரியவில்லை.'' மீனாட்சிசுந்தரத்தின் முகம் நிம்மதியானது.

''இந்தப் பக்கம் வந்திருப்பார். உன்னைப் பார்த்து ட்டு பின்னால் வந்திருப்பார். அப்படித்தானே தம்பி.'' முரளிதரன் 'ஆமாம்' என்று தலை அசைத்தான்.

5

னாட்சிசுந்தரம் அன்னபூரணியைப் பார்த்து ''காபி ண்டு வா...'' என்றார்.

அப்படியே அப்பாவுக்கும் ஒரு கப் சேர்த்து கொண்டு ம்மா... சரிதானேப்பா'' பல்லவி குறும்பாக வினவினாள்.

மீனாட்சிசுந்தரம் ''ஹி... ஹி...'' என்று அசடு வழிய அன்னபூரணி முகவாயைத் தோள் பட்டையில் இடித்துக் கொண்டு உள்ளே சென்றாள்.

''அதிலே பாருங்க தம்பி.. நான் ஆர்.எம்.எஸ்ஸில் வேலை பார்க்கிறேன். நைட் டியூட்டிதான். காபி அதிகம் குடித்துப் பழக்கமாகி விட்டது. அது இந்த வாலுகளுக்கு தின்டலாகிப் போய் விட்டது...'' மீனாட்சிசுந்தரம் விளக் கினார்.

''வால்களா...?'' முரளிதரன் புருவம் உயர்த்தினான்.

''நான் பெற்ற பெண்களைத்தான் சொல்கிறேன். ஒரு வால் இதோ உங்கள் முன்னால் உட்கார்ந்திருக்கிறது...'' மீனாட்சிசுந்தரம் பல்லவியைக் காட்டினார்.

முரளிதரன் அவளை சுவாரஸ்யமாகப் பார்க்க பல்லவி பல் கடித்தாள். எவ்வளவு அழகான இளைஞன் இவன்? இவனிடம் போய் அவளை 'வால்' என்று அறிமுகப் படுத்துவதா? இந்த அப்பாவிற்கு சுத்தமாக மண்டையில் மசாலாவே இல்லையென்று அம்மா அடிக்கடி கூறுவது உண்மைதான் போல.

''அப்பா நான் ஒன்றும் வாலு இல்லை. பல்லவி பி.எஸ்ஸி தேர்ட் இயர்.'' அவள் படபடத்தாள். முரளி சிரித்தான்.

''இன்னொரு வால் யார் சார்?''

''என் பெரிய பெண் பாரதிதான். உங்களுக் தெரியுமே...''

''அவங்களைத் தெரியும். அவங்க வாலென்று

மரியாதை நிமித்தம் எதிரே அமர்ந்திருந்த சிவந்தாள். இந்த அப்பாவிற்கு சுத்தமா

இல்லையென்பதை பல்லவியிடம் நயன பாஷையில் தெரிவித்தாள். பல்லவி தன் நயன பாஷையில் அங்கீகரித்தாள். ஒரு வழியாய் அன்னபூரணி இரண்டு காபியுடன் அங்கு வந்தாள். முரளிதரனை முந்திக் கொண்டு காபி கப்பைக் கையிலெடுத்துக் கொண்... மீனாட்சிசுந்தரம் காபியை பருகியபடி,

"நீங்களும் சாப்பிடுங்க தம்பி..." என்று உபசரித்தார்.

முரளிதரனுக்கு இன்னொரு கப்பைக் கொடுத்துவிட்டு கணவனை முறைத்தபடி அமர்ந்த அன்னபூரணி,

"தம்பிக்கு எந்த ஊரு?" என்று வினவினாள்.

"அது ரஜினிகாந்த் நடித்த பழைய படமாச்சேம்மா..." என்றாள் பல்லவி.

"பார்த்தாயா.. இதற்குத்தான் அப்பா உன்னை 'வாலு' என்றார்.

"நான் இந்த தம்பியின் ஊரைப் பற்றி விசாரித்தேன். கொஞ்ச நேரம் உன் திருவாயை மூடிக் கொண்டிருக்கிறாயா?" அன்னபூரணி சின்ன மகளைக் கடிந்து கொண்டாள்.

இன்றைக்கென்று எல்லோரும் தன்னைக் கடிந்து ...ள்வதிலேயே குறியாய் இருக்கிறார்களே என்றிருந்தது ...லவிக்கு. மற்ற நாளெல்லாம் செல்லம் கொஞ்சுவார் ... ஓர் அழகான ஆண் மகன் முன்னால் மட்டும் தட்டு ...கள். அவளுக்கு ஆற்றாமையாய் இருந்தது.

"...எனக்கு சென்னைதான் ஆன்ட்டி..." என்றான் முரளி

...

...ம்மா.. அப்பா?" அன்னபூரணி வழக்கமான விசா...ணையை ஆரம்பிக்க... முரளிதரன் சளைக்காமல் பதில் ...லி முடித்தான்.

"அப்போ.. நான் டியூட்டிக்கு கிளம்பவா..?" மீனாட்சி சுந்தரம் மனைவியைப் பார்த்து வினவினார்.

"உங்கள் ஃபீ வீலரை சர்வீஸுக்கு விட்டிருக்கிறீர்களே. எப்படிப் போவீர்கள்? இந்த வாலுகள் இரண்டில் ஒன்றை அவங்க வண்டியில் வந்து டிராப் பண்ணச் சொல்லுங்கள்."

"அம்மா.. நான் என் பிரண்ட் வீட்டுக்குப் போக வேண்டும். அக்காவை அவள் வண்டியில் போய் விடச் சொல்லுங்க" என்று பல்லவி முந்திக் கொண்டாள்.

"ஏண்டி குரங்கே.. என் வண்டி ரிப்பேர்னு நானே பஸ்ஸில்தான் ஆபீஸ் போய் வந்தேன். மறந்து விட்டதா?" பாரதி எரிச்சலுடன் கூறினாள்.

"இங்கே பாருக்கா. நீ குரங்காயிருந்தால் உன்கூடப் பிறந்த நானும் குரங்காயிருக்க வேண்டுமென்ற கட்டாயம் எதுவுமில்லை. நான் மனுஷியாகக் கூட இருக்காலம். நான் என் பிரண்ட் வீட்டிற்குப் போக வேண்டும். அப்பாவை டிராப் பண்ண முடியாது."

"நான் வேண்டுமானால் என் காரில் உங்களை டிராப் பண்ணட்டுமா?" முரளிதரன் எதிர்பாராமல் கூறவும் மீனாட்சிசுந்தரத்திற்கு என்ன சொல்வதென்று தெரிய வில்லை. மனைவியின் முகம் பார்த்தார்.

அன்னபூரணி யோசித்தாள். 'அவன் என்ன வய... பெண்ணையா என்னுடன் வண்டியில் வா'வென்று அ... கிறான்? வயதான பெரியவரைத்தானே அழைக்கிறா...

"போய் விட்டு வாங்களேன்..." அன்னபூரணி அ... கொடுத்தாள்.

"உங்களுக்கு எதுக்கு தம்பி சிரமம்?" மீனாட்... அப்போதும் தயங்கினார்.

''எனக்கென்ன சிரமம்? நானா உங்களை சுமக்கப் போகிறேன். என் கார்தானே சுமக்கப் போகிறது? ... போகலாம்'' என்று முரளிதரன் எழுந்து கொண்டான்.

''அப்பா.. மற்றவர்களை ஏன் டிபன்ட் பண்ணுகிறீர்கள். ஒரு ஆட்டோவைப் பிடித்துப் போகக் கூடாதா...'' பாரதி தடுத்தாள்.

''அப்பா கார் சவாரி செய்வதில் உனக்கேன்க்கா பொறாமை. சாரோட கார் வெளிநாட்டுக்கார். சும்மா ஜம்முன்னு இருக்கும். அப்பா ஹாய்யாய் போகட்டுமே'' பல்லவி முரளிதரனை பார்வையிட்டபடி கூறினாள்.

அவனோ அவளை விட்டு விட்டு அவளது அக்காவையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். பாரதி அவனைப் பார்ப்பதையே தவிர்த்தாள்.

'பெரிய உலக அழகின்னு மனதிற்குள் நினைப்பு' பொறுமினாள் பல்லவி. இவன் தானாகட்டும். பாரதி ஒருத்திதான் பெண்ணென்று அவளையே பார்க்கா விட்டால் தான் என்ன? கொஞ்சம் பல்லவி பக்கமும் திரும்பிப் பார்த்தால் தான் என்ன?

அவனைத் திரும்ப வைக்க பல்லவி முயற்சி செய்தாள்.

''சார்.. உங்களை எங்கேயோ பார்த்திருக்கிறேன்.'' பல்லவியின் முயற்சி பலித்தது. முரளிதரன் அவள் பக்கம் திரும்பி ...நவம் உயர்த்தினான்.

''எங்கே?''

''அதுதானே நினைவில் வர மாட்டேன் என்கிறது.''

''அதுதானே நினைவில் வர மாட்டேன் என்கிறது?'' பல்லவி

''ஓஹோ... நீ எந்தக் காலேஜில் படிக்கிறாய்?'' பல்லவி ...ந்து போனாள். சட்டமாய் அவன் முன்னால் அமர்ந்து ...ண்டு மடை திறந்த வெள்ளம் போல் பேச ஆரம்...தாள்.

அவள் படிப்பில் படு கெட்டி. விளையாட்டில் படு சுட்டி. அவள் பிரண்ட்ஸ் எல்லாம் 'பல்லவி... பல்லவி' யென்று உயிரை விடுவார்கள். ஷாருக்கானின் நடிப்பு பிடிக்கும். ஹிருத்திக் ரோஷனின் ஸ்டைல் பிடிக்கும். காத்ரினா கைஃப் என்றாள் கொள்ளை ஆசை...

''எம்மா... நான் டியூட்டிக்குப் போகவா வேண்டாமா?''

''போங்களேன்ப்பா.. நான் என்ன உங்கள் கையைப் பிடித்தா நிறுத்தி வைத்திருக்கிறேன்.''

''சாரை உன் பேச்சால் பிடித்து நிறுத்தி வைத்திருக்கிறாய்.''

''ஏன்ப்பா.. அவர்தான் என்னைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ள கேள்வி கேட்டார்.. சொல்ல விடுங்களேன்.''

''அதுதான் சொல்லி விட்டாயேம்மா..''

''பாதிதானே சொல்லியிருக்கிறேன்.''

''மீதி பாதியை நாளை வந்து கேட்டுக் கொள்கிறேன்'' என்றான் முரளிதரன் பாரதியைப் பார்த்தவாறே.

அவன் எதிர்பார்த்தபடி 'நாளையுமா?' என்ற அதிர்ச்சி அவளிடம் தெரிந்தது. அதை ரசித்தபடி அவன் பல்லவியிடம் கூறினான்.

''அடிக்கடி இந்தப் பக்கம் வந்து போக வேண்டிய வே... இருக்கிறது பல்லவி... நீ ஸ்மார்ட்டாய் பேசுகிறாய்... ளிடம் பேசினால் எனர்ஜி லெவல் கூடுகிறது.''

பல்லவி மகிழ்ந்து போனாள். அவனுடன் பே... அவனுக்கு அவ்வளவு ஆர்வமா?

மீனாட்சிசுந்தரத்துடன் முரளிதரன் வெ... பல்லவி அவசரமாய் ஓடிப்போய் ஜன்ன...

பார்த்தாள். முரளிதரன் காரில் ஏறு முன் அவள்...
பிளாட்டை ஓர் முறை நிமிர்ந்து பார்த்தான். பால்கனியில்
பாரதி தென்பட்டாள். அவளுக்கு கையசைத்தான். பா...
பதிலுக்கு கை அசைக்கவில்லை. உள்ளே சென்று வி...
டாள். பல்லவியோ வானில் மிதந்தாள். அவளைப் பார்த்து
அவன் கை அசைத்து விடை பெற்றானே... பதிலுக்கு
இவள் கை அசைக்கு முன் கார் கிளம்பி விட்டது.

"நேற்று இல்லாத மாற்றம் என்னது... லாலா...
காற்று என் காதில் ஏதோ சொன்னது.. லலல்லா..
இதுதான் காதல் என்பதா...?... ஊம்... ஊம்.." பல்லவி
இஷ்டத்துக்குப் பாடியவாறு உள்ளே வந்தாள்.

அன்னபூரணி சின்ன மகளை முறைத்தாள்.

"என்னடி திடீர்ன்னு பாட்டெல்லாம் அமர்க்களப்படுது.
ன்ன விசயம்?"

"இது என்னம்மா அநியாயமாய் இருக்கு. ஒரு பாட்டுப்
டக்கூட எனக்கு உரிமையில்லையா?"

"உரிமையைப் பத்தியெல்லாம் நீ பேசாதே. நினைப்பு
ாழைப்பைக் கெடுக்கும். அவ்வளவுதான் சொல்வேன்.
யார்.. நம் தகுதி என்ன.. நம் நினைப்பு எந்த அளவில்
க்க வேண்டும்ன்னு கட்டுப்பாடு வைத்துக்கொள்.
லாவிட்டால் வருத்தப்படப் போவது நீ மட்டுமில்லை...
ணைப் பெற்ற நாங்களும்தான்... புரிந்து நடந்து கொள்."

...ப்போது எதற்கும்மா தத்துவ மழை பொழிகிறீங்க?"
...ந்தப் பையன் யாரோ, எவரோ...? நம்ம பாரதி
... முதலாளியின் தம்பியென்பதால் உட்கார வைத்து
...ார்த்தை பேசி காபி கொடுத்தோம். பதிலுக்கு உன்
...வைப் போகும் வழியில் இறக்கி விடுவதாகச்

சொல்லிக் காரில் கூட்டிப் போகிறார். இதற்குள் நீ ஜன்னல்
வழி அந்தப் பையனுக்கு 'டாட்டா' காண்பிக்கிறாய்..
என்ன நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறாய் உன் மனதில்?"

"போங்கம்மா.. உங்களுக்கு எப்போது பார்த்தாலும் என்
மீதே காட்டம் வரும்.. அக்காளை ஒரு நாள் ஒரு பொழு
தாவது இப்படித் திட்டியிருப்பீர்களா?"

"அவள் திட்டும்படி நடந்து கொண்டிருக்கிறாளா?
உன்னைப் போல் அசட்டுத்தனமாய் அவள் ஓர் நாளும்
நடந்து கொண்டதில்லை. நீ ஒருத்தி தான் என் உயிரை
எடுக்கவென்றே பிறந்திருக்கிறாய்."

"உங்களுக்கு பாரதி மேல் தான் பாசம். என் மேல்
இல்லை. அவள் செய்வது எல்லாம் சரி. அதையே நான்
செய்தால் தப்பு. அவள்தான் உங்களுக்கு உயர்த்தி. நான்
தாழ்வுதான். ஒரு கண்ணில் வெண்ணையையும் இன்னொரு
கண்ணில் சுண்ணாம்பும் வைக்கிறீங்க. பெற்ற பிள்ளை
கள் கிட்ட பாரபட்சம் காட்டுகிறீங்க. என் மேல் ஓரவஞ்சனை
உங்களுக்கு."

பல்லவி பொரிந்து தள்ளி விட்டு தன் அறைக்குள்
போய் கதவை அடைத்துக் கொண்டாள். அவளுக்கு முர...
தரனைப் பற்றிய நினைவுகளை அசைபோட தனி...
வேண்டியிருந்தது. அதற்கான காரணத்தை அன்னபூ...
கண்டித்து அளித்து விட்டாளே.. கோபம் கொண்...
போல் உள்ளே சென்று விட்டாள்.

"ஏம்மா... அவளைப் போய் திட்டறீங்க. சின்னப்...
தானே... போகப் போக சரியாகி விடுவாள். ...
பிடிங்கம்மா.." பாரதி தாய்க்கு ஆறுதல் கூறினா...

"உனக்குத் தெரியாது பாரதி. இவளையெல்...
டால் பிடிக்க முடியாது. கண் காணிப்பிலே...
திருக்க வேண்டும்..."

"அவள் ஒருத்தியாவது கவலையில்லாமல் இருக்கட்டுமே... இளம் வயது தானேம்மா... இப்போ பொறுப்பும், கவலையும் எதற்கு?"

"இந்த வயதில்தான் பொறுப்பாய் இருக்க வேண்டும் பாரதி. இளம் கன்று பயமறியாது. இவள் பாட்டுக்கு எதையாவது இழுத்துக் கொண்டு வந்து நின்றால் நான் என்ன செய்வேன் சொல்லு?"

"சரிசரி... விடுங்கம்மா. நான் அவளிடம் அப்புறமாய் எடுத்துச் சொல்கிறேன். நீங்கள் கவலைப்படாதீர்கள்."

பாரதி பால்கனிக்குச் சென்று அங்கிருந்த சேரில் அமர்ந்து ண்களை மூடிக் கொண்டாள். அதில் முரளிதரனின் ருவம் வந்தது.

'ஏன் வந்தாய்? என் மனதில் உன்னைப் பற்றிய நினைவே ல்லாதபோது எதற்காக வந்தாய்? என் சின்னஞ்சிறு கையின் மனதில் சலனத்தை ஏற்படுத்தவா வந்தாய்?'

அவள் மனம் அமைதியிழந்து அலைகடலாய் ஆர்ப்பரித் மாலை நேரக் காற்றின் குளுமையால் அவள் மனதின் மையை தணிக்க முடியவில்லை.

வந்திருக்கக் கூடாது முரளி' மனதிற்குள் சொல்லிக் டாள் பாரதி.

ன் தினமும் வருவேன் பாரதி' காரைச் செலுத்திக் ருந்த முரளிதரன் மனதில் குளுமைத்துக் கொண்டான். கே நீயென்று தேடியலைந்தேன் இத்தனை . இன்று உன்னைக் கண்ணால் கண்டு விட்டேன். ன்னை விட மாட்டேன்.'

"... என்ன படித்திருக்கீங்க...?" மீனாட்சிசுந்தரம் ...த்தனையைக் கலைத்தார்.

"எம்.பி.ஏ. சார்..."

"எங்கே வேலை பார்க்கறீங்க?"

"நான் எங்கேயும் வேலை பார்க்கவில்லை சார்.. எங்கள் 'கிரானைட்' தொழிற்சாலையில் நூற்றுக் கணக்கானவர்களுக்கு நாங்கள் வேலை கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறோம்."

"அப்படியா.. தம்பி.. சந்தோசம்.. நீங்களும் பாரதியின் முதலாளியும் கூடப் பிறந்த அண்ணன் தம்பிகளா?"

"இல்லை சார். நான் என் பெற்றோருக்கு ஒரே மகன். மனோஜ் அண்ணா என் பெரியப்பா மகன்."

"தம்பி.. பெத்தவங்களுக்கு ஒரே பிள்ளைன்னு சொல்றீங்க. கல்யாணம் ஆகிவிட்டதா? ஆகவில்லைன்னா சீக்கிரம் பண்ணிக்கங்க..."

"இனி தள்ளிப் போடுவதாக நானும் இல்லை சார். கூடிய சீக்கிரம் கெட்டி மேளம் கொட்டி விட வேண்டியது தான்..."

"சொந்தத்தில் பெண்ணிருக்கா...?"

"என் கல்யாணம் காதல் கல்யாணமாகத்தான் இருக்கு சார்..."

"ஓகோ... தம்பி மனசில் யாரையும் நினைத்துக் இருக்கீங்களா?"

"ஒரு வருடமா? இரண்டு வருடமா? நான்கு களாய் அவளை நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன் யூரில் பார்த்ததில் இருந்து என் மனதில் அவ ஒன்றுதான்..." முரளிதரன் உற்சாகமாய் கூற தரத்தின் முகத்தில் சிந்தனை தோன்றியது.

"பெண்ணுக்கு சொந்த ஊர் குருவாயூரா தம்பி?"

"இல்லை சார். அவள் காலேஜ் டூர் வந்திருந்த... சந்தித்தோம். திரும்ப சந்திக்க முடியவில்லை. இன்று தா... சந்தித்தேன்..." முரளிதரன் தன்னையறியாமல் கூறின... மீனாட்சிசுந்தரம் மௌனமானார்.

'பாரதி.. என் மகளே... உனக்கு போராட்டம் ஆரம்ப...மாகி விட்டதம்மா' மனதிற்குள் புலம்பியபடி தன் அறை... வலக வாசலில் இறங்கி முரளிதரனிடம் விடை பெற்றார்.

6

காமினிக்கு உடல் சோர்வாக இருந்தது. இன்னும் கொஞ்சம் நேரம் தூங்கினால் தேவலையென்று தோன்றியது. ஆனாலும் எழுந்து கொண்டாள்.

'மனோஜ் வந்து விடுவான்.' அவன் வரும்போது பளிச்சென்று சிரித்த முகமாக இருக்க வேண்டும். அதுதான் அவனுக்குப் பிடிக்கும்.

முகம் கழுவி மெலிதான அலங்காரம் பண்ணிக் கொண்டு கண்ணாடியில் பார்த்துக் கொண்டாள். மிக மெலிவான உடல். திருமணமான புதிதில் ஒடிசலாய் தோன்றிய உடல்வாகு திருமணமான மறு வருடத்தில் ...னையும், மூன்று வருட இடைவெளியில் ஸ்ருதியை ... பெற்ற பின் மிகவும் இளைத்து விட்டது. அழகிய ...ம் வெளுத்துக் காணப்பட்டது.

...ழே இறங்கி வந்தாள். திலகவதி பேரன் நவீனை ...ட்டு மேஜையில் அமர வைத்து சாப்பிட வைத்துக் ...டிருந்தாள்.

"ஸ்ருதி எங்கே அத்தை?"

"பொன்னம்மாள் விளையாட்டுக் காட்ட தோட்டத்திற்கு தூக்கிட்டுப் போனாள்ம்மா.. நீயேன் சோர்ந்து போய் தெரியறே? வா.. வந்து உட்கார். சேனாதிபதி.. மருமகளுக்கு ஹார்லிக்ஸ் கொண்டு வாங்க."

நவீன் தாயைக் கண்டதும் அவளிடம் தாவினான். மகனை அள்ளி மடியில் வைத்துக் கொண்டாள்.

"யூனிபார்ம் மாற்றாமல் சாப்பிட உட்கார்ந்து விட்டாயா?" மகனுக்கு ஊட்டியவாறு கேட்டாள்.

"பசியோடு வந்திருக்கிறான். சாப்பிட்டு விட்டுத்தான் மாற்றட்டுமே" திலகவதி பேரனுக்காக பரிந்து பேசினாள்.

"ம்மா... ம்மா.." பொன்னம்மாள் உள்ளே வர அவள் கையிலிருந்த ஸ்ருதி காமினியிடம் கை நீட்டியது. ஆறு மாதக் குழந்தையான ஸ்ருதியை அணைவாய் வாங்கி மடியில் வைத்துக் கொண்டவள் மகளைக் கொஞ்சிய வாறே மூன்றரை வயது மகனுக்கு ஊட்டிக் கொண்டிருந்தாள்.

அப்போதுதான் கம்பெனியிலிருந்து வீடு திரும்பிய மனோஜ் அந்தக் காட்சியைக் கண்டதும் நெகிழ்ந்தான். இரு குழந்தைகளையும் தன் மடியின் இரு பக்கங்களிலும் அமர வைத்துக் கொண்டு காமினி அமர்ந்திருந்த காட்சி... தாய் பறவை தன் சிறகுகளின் அடியினில் தன் குஞ்சுகளை அரவணைத்து இரை ஊட்டிக் கொண்டிருந்ததைப் போல இருந்தது.

தற்செயலாய் தலை நிமிர்ந்த காமினி கணவனின் கண்களில் காதல் பொங்கி வழிவதைக் கண்டாள். ஓ... மனைவியின் வெற்றிப் பெருமிதத்துடன் முறுவலி...தவள் குழந்தைகளிடம் குனிந்து.

"அப்பா வந்துவிட்டார்.. பாருங்க.." என்று செல்ல[illegible] கூறினாள்.

தன் கையிலிருந்த ப்ரீப்கேஸை டைனிங் டேபிளின் மேல் வைத்த மனோஜ் குனிந்து தன் இரு குழந்தைகளையும் இரண்டு கைகளால் தூக்கி நெஞ்சோடு அணைத்துக் கொண்டான்.

"கீழே இறக்கி விடுடா... டிரெஸ் அழுக்காகப் போகிறது..." திலகவதி மகனைக் கடிந்து கொண்டாள்.

"ம்ம்.. உங்களுக்கு உங்கள் பிள்ளை உசத்தின்னா.. எனக்கு என் பிள்ளைகள்தான் உயர்த்தி. டிரெஸ் அழுக்காகக் கொடுத்து வைத்திருக்க வேண்டும்" குழந்தைகளை உச்சி முகர்ந்தபடி கூறினான் மனோஜ்.

கணவனுக்கு டிபன், காபி கொண்டு வந்த காமினிக்கு அதைக் கேட்க நிறைவாய் இருந்தது.

மனோஜிற்கு குழந்தைகள் என்றால் உயிர். முதலிரவிலேயே காமினியிடம் அதைக் கூறி விட்டான்.

"குழந்தை பிறப்பை தள்ளிப் போடுவதில் எனக்கு [illegible]விருப்பமில்லை காமினி. ஆணோ.. பெண்ணோ.. எது[illegible]வாக இருந்தாலும் அடுத்த வருடமே என் கையில் என் [illegible]கவு இருக்க வேண்டும்."

[illegible] காமினி வெட்கத்துடன் ஒன்றிக் கொண்டாள். ஆனால் [illegible]க்கையென்று டாக்டரிடம் சென்றபோது டாக்டர் கலை[illegible]ணி தெளிவாய் கூறி விட்டாள்.

"உன் இதயம் மிகவும் பலவீனமாக இருக்கிறது [illegible]னி. உடனடியாய் குழந்தை பிறப்பை தாங்கும் சக்தி [illegible]க்கில்லை. கொஞ்ச நாள் தள்ளிப் போடுவதுதான் [illegible]டர்."

"எவ்வளவு நாள் டாக்டர்?"

"நாளா.. வருடங்களம்மா. குறைந்தது ஆறு வருடங்களாவது நீ குழந்தை பெற்றுக் கொள்வதை தள்ளிப் போட வேண்டும்."

காமினியின் மனக்கண்ணில் மனோஜ் தோன்றினான். அவனது கோரிக்கையொன்றே பிரதானமாய் பட காமினி மருத்துவரின் அறிவுரையை நிராகரித்தாள். அவளுக்கு சாதகமான அம்சமாக டாக்டர் கலைவாணி காமினியின் பிறந்த வீட்டினரின் குடும்ப டாக்டராக இருந்தாள்.

"டாக்டர்.. எனக்கு குழந்தை வேண்டும். எவ்வளவு மருந்து, மாத்திரை வேண்டுமானாலும் சாப்பிடுகிறேன். இந்தக் குழந்தையை நான் பெற்றுக் கொள்ளத்தான் போகிறேன். தயவு செய்து என் உடல் நிலை பற்றி என் கணவரிடமோ.. இல்லை என் பிறந்த வீட்டிலேயோ சொல்லி விடாதீர்கள். உங்களை வணங்கிக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்."

டாக்டர் கலைவாணி எவ்வளவோ வாதாடிப் பார்த்தாள். அவை எல்லாம் செவிடன் காதில் ஊதிய சங்கின் நாதமாய் போய்விட மௌனமாய் காமினிக்கு சிகிச்சை செய்ய ஆரம்பித்தாள்.

குழந்தைப் பிறப்பை தாங்கிக் கொள்ள.. காமினியி[illegible] இதயத்தை பலப்படுத்த சத்து மாத்திரைகள், டானிக்கு[illegible] என்று நிறைய சாப்பிட வைத்தாள்.

படுக்கையறையில் குடியேறிய மருந்து, மாத்[illegible] வகையறாங்களைக் கண்டு மனோஜ் சந்தேகித்தா[illegible]

"உனக்கு உடம்புக்கு என்னடா? எதற்கு இ[illegible] மருந்து, மாத்திரை வா. டாக்டரிடம் போய் என்[illegible] கேட்கலாம்."

காமினி சரசமாய் சிரித்து தன் கணவனின் தோள்... கைகளை மாலையாக்கித் தொங்கினாள்.

''அட அசட்டுக் கணவரே! குழந்தை பெயி... இருக்கிறது. சத்தான மாத்திரை, டானிக் சாப்பிட்... தானே உங்கள் பிள்ளை உங்களைப் போலவே அழ... ஆரோக்கியமாய் பிறப்பான்?''

'உங்கள் பிள்ளை...' என்ற வார்த்தைகளில் மயங்கி... போன மனோஜ் அதற்கப்புறம் மாத்திரை டானிக் பெ... யறா பற்றி வாயைத் திறக்கவே இல்லை.

நவீன் பிறந்தான். காமினிக்கு அது மறுபிறப்பானது. இந்த முறை டாக்டர் கலைவாணி தீர்மானமாய் கூறி விட்... டாள்.

''சுவர் இருந்தால்தான் சித்திரம் வரைய முடியும் காமினி. குழந்தை வேண்டுமென்று பிடிவாதமாகப் பெற்றுக் கொண்டாய். உன் உடல் ஆரோக்கியம் சீர்கெட்டு இருக்கிறது. இந்த ஒரு குழந்தை போதும். அதை வளர்க்க உன் உடலை தேற்று.''

ஆனால் மனோஜ் பெண் குழந்தையொன்று வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டான். இரவின் போது அவள் காதோரம் கிசுகிசுத்தான்.

''ஏய்... ஒன்று போதுமாடி... இன்னொரு குழந்தை வேண்டாமா? நவீனுக்கு ஒரு தங்கச்சிப் பாப்பாவை பெறறுக் கொடு...''

காமினி கணவரின் கொஞ்சலில் மயங்கிப் போனாள்.

காமினி கணவரின் ... சின்னப் பின்னல் போட்டு

''அழகாய் தலை முடியை சின்னப் பின்னல் போட்டு ... வைத்துப் பட்டுப் பாவாடை, சட்டை அணிந்து கால் ...ளில் கொலுசு சத்தத்துடன் பெண் குழந்தை வீட்டில் ...லம் வரும் அழகே தனி காமினி...''

நவீன் பிறந்த இரண்டாம் வருடம் காமினி மீண்டும் கருவுற்றாள். இந்த முறை பிறந்த வீட்டிற்கு அனுப்ப முடியாது என்று மனோஜ் தகராறு செய்ய காமினி கெஞ்சிக் கூத்தாடி டாக்டர் கலைவாணியிடம் சிகிச்சை எடுத்துக் கொள்ள அனுமதி வாங்கினாள்.

''கலைவாணியம்மாள் கைராசிக்காரங்க அத்தான். எனக்கு அவர்களிடம் ட்ரீட்மெண்ட் எடுத்தால்தான் பிடிக்கும். சென்டிமெண்டாய் அவர்கள் தான் எனக்கு பிரசவம் பார்க்க வேண்டுமென்று என் மனதில் தோன்றி விட்டது. ப்ளீஸ் அத்தான்.''

கொடி போல் மனோஜின் மார்பில் படர்ந்து முகத்தோடு முகம் வைத்துக் கொஞ்சலாய் அவள் கேட்டால் அவனால் எப்படி மறுக்க முடியும்? டாக்டர் கலைவாணியோ சீறி னாள்.

''படித்த பெண் தானே நீ.. நான் உனக்கு என்ன சொன்னேன்? நீ என்ன செய்து விட்டு வந்து நிற்கிறாய் உனக்கு இதய நோய் இருக்கிறது காமினி. இன்னொ... குழந்தை பெறுவது மிக அதிகமான ரிஸ்க்.''

''பரவாயில்லை டாக்டர்.. எனக்கு உங்கள் மே... பிக்கையிருக்கிறது. எனக்கு ஒன்றும் ஆகாது...''

காமினி பிடிவாதமாய் ஸ்ருதியைப் பெற்றெ... டாக்டர் கலைவாணி கூறியதுபோல அவள் உ... மிகச் சீர்கேடான நிலைமைக்கு தள்ளப்பட்டது...

இந்த முறை டாக்டர் கலைவாணி மனோஜை... கூறி விட்டாள்.

''இதோ பாருங்கள் மிஸ்டர் மனோஜ். காமி... நிலை மோசமாக உள்ளது. உங்கள் ஆ...

குழந்தைகளைப் பெற்றுக் கொடுத்து விட்டாள். இ... யாவது அவள் உடல்நிலையைக் கவனியுங்கள். அது... உங்கள் மனைவிக்கு நீங்கள் செய்யும் நன்றிக் கடன்..."

மனோஜ் பதறி விட்டான்.

"டாக்டர்... நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள்? காமினி... உடம்புக்கு என்ன? ஆரோக்கியமாகத்தானே இருக்கிறாள்..."

"அது வெளித்தோற்றம் மனோஜ். உள்ளே அவளுக்கு இதயநோய் இருக்கிறது. இனி அவளைக் கண்ணாடி பாத்திரம் போல் பத்திரமாய் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்."

மனோஜ் உடைந்து விட்டான். அவனுக்காக... அவ... ஆசைக்காக தன் உயிரையே பணயம் வைத்து விட்டா... அவனது காமினி! தன் உடல்நிலை பற்றித் தெரிந்திருந்து... அவனுக்காக பிள்ளைகளைச் சுமந்து பெற்றெடுத்து அ... னிடம் கொடுத்து விட்டாளே.. என்ன தவம் செய்தான்... இப்படியொரு மனைவி கிடைக்க...

மனைவியிடம் தனிமையில் உருகினான்.

"எனக்காக... எனக்காகன்னு பார்த்து உன் உட... நிலையைக் கெடுத்துக் கொண்டாயே.. உனக்காகன்னு ...ரு நிமிடம் நினைத்துப் பார்த்திருக்க வேண்டாமா?"

காமினி கணவனின் முடி கோதி சமாதானப்படுத்தினாள்.

"நான் என்ற தனி எண்ணமே எனக்கு வரவில்லையே... ...த்தான். என் மூச்சில் நிறைந்து உயிரில் கலந்து விட்டீ... ...ள.. உங்கள் ஆசையைவிட என் உயிர் எனக்குப் பெரி... ...லை.."

...னோஜ் மனைவியின் தலை தாங்கி மடியில் வைத்துக் ...ண்டான். என்ன மாதிரிப் பெண் இவள்? பெண்மைக் ... தியாகம், கருணை, அன்பு, பாசம், காதல் இவைகள் ...? எனக்காக தன்னை அர்ப்பணித்த இவள் தியாகம் ...வு உன்னதமானது!

அதன் பின்னால் காமினியை தரையில் கால் பட விடாமல் பார்த்துக் கொண்டான். குழந்தைகளைக் கவனிக்க ஆயாவைப் போட்டான். வாரம் தோறும் மெடிகல் செக் அப்பிற்கு மனைவியை அழைத்துப் போனான். ஒரு பூப்போல் அவளைப் பார்த்துக் கொண்டான்.

'பூப்போல்...' காமினியின் கண்கள் கலங்கின.

பூப்போல் மனைவியைப் பார்த்துக் கொள்வது என்னவோ சரிதான். ஆனால் படுக்கையிலும் அப்படியா?

மனோஜ் அவளிடமிருந்து விலகி நின்றான். பழைய மனோஜின் புயல் வேகம் அடங்கியிருந்தது. மனைவியிடம் அவன் கொண்டிருந்த காதல் கொஞ்சம் கூடக் குறையவில்லை. ஆனால் மனைவியிடம் அவன் தேவைக்காக நெருங்கவில்லை.

காமினி மனம் குமைந்தாள். கணவனின் தேவைகளை நிறைவேற்ற முடியாமல் பாரமாகி விட்டதைப் போல் உணர்ந்தாள். எந்த நேரமும் 'நோயாளி' போல் அவளை அவன் கையாள்வதை அவள் விரும்பவில்லை. பழைய மோகம் வேண்டி அவள் ஏங்கினாள். விலகிச் செல்லு... அவனை தன் பக்கம் இழுக்க அவள் செய்த முயற்சி... பலனளிக்கவில்லை.

"எனக்கு நீ வேண்டும் காமினி.. என் கண் முன்... நீ நடமாடிக் கொண்டிருந்தாலே போதும். வேறு ஆ... எனக்கு இல்லை... நீ மனதைப் போட்டு உழப்பி... னாதே..."

மனோஜ் ஆதரவாய் அவள் முடி கோதி நெ... முத்தமிட்டு மென்மையாய் அணைத்துக் கொ...

அவனது இறுக்கமான அணைப்பிற்காக... தன் தாபத்தை வெளியிட முடியாமல் தவி...

[illegible]

''அம்மா.. இன்னைக்கு முரளி ஆபிஸ் வந்திருந்தா...

''அவனுக்கு புத்தி சொன்னாயா?''

''சொன்னால் கேட்டுக் கொள்கிற ஆளா அவன்? காமினி குழந்தைகளை அம்மாவிடம் விட்டு விட்டு நீ கொஞ்சம் வா.''

மாடியேறியவாறு மனோஜ் அழைக்க காமினி பின் தொடர்ந்தாள். முதலில் எல்லாம் இப்படி அழைத்துச் செல்லும் மனோஜின் நோக்கமே வேறாக இருக்கும். புயலில் சிக்கிய பூங்கொடியாய் அவளை ஆக்கி விடுவான்... இப் போதுதான் அவன் அவனாகவே இல்லையே.. பெருமூச்சு விட்டாள் காமினி.

''காமினி இப்படி உட்காரேன். கொஞ்சம் பேசவேண்டும்.''

சோபாவில் அமர்ந்து அவன் மாடியறையிலிருந்த மௌனமாக அமர்ந்தாள் காமினி. காட்ட அவனருகில்

'என்னத்தான் விசயம்?''

'இந்த முரளி நாலு வருடமாய் ஒரு பெண்ணைத் யலைந்தானென்று உனக்குத் தெரியுமில்லையா?''

தெரியுமே... அடுத்த வருடம், இதே நாள், இதே நேரத் வந்து காதல் சொல்லுங்கள்ன்னு சொல்லிட்டு மாய றைந்து போன ஓர் மோகினியைத் தேடி அலைந்தார்.''

[illegible]

''அப்புறம் முரளி என்ன செய்தான்?''

''பாரதி பின்னாடியே தூக்கிக் கொண்டு போனான்.''

''ஓ.. ஏனத்தான்... நீங்கள் அந்தப் பெண்ணை விசாரித்தீர்களா?''

''விசாரித்தேனே... முரளியைத் தெரியாதுன்னு சொல் கிறாளே...''

''ஒருவேளை வேறு பெண்ணோ?''

''இல்லை காமினி... இவள்தான் அவள். நிச்சயமாய் எனக்குத் தெரியும். ஏதோ காரணத்தினால் அந்தப் பெண் மௌனித்து விட்டது.''

''ஐ.ஸீ.. ஒரு நாள் இங்கே கூட்டி வாங்கத்தான். ந பேசிப் பார்க்கிறேன். நம் நவீன் பிறந்த நாளுக்கு பிடுங்களேன்.''

''அப்படியா சொல்கிறாய்... நீ சொன்னால் சரித

காமினியும் பாரதியும் சந்தித்தபின் ஏற்படப் விளைவுகளை அறிந்திருந்தால் மனோஜ் இரு சந்திக்க விட்டிருப்பானா? அறியாததால் ஏற்பட் கள்... அப்பப்பா...!

7

ஒன்றையே நினைத்து அந்த ஒன்றிலேயே மனதை செலுத்தியிருந்த முரளிதரன் விடாமல் தன் முந் கையைத் தொடர்ந்தான். முதல் நாள் தன் காரை பஸ் ஸ்டாப்பில் விட்டு விட்டு அவளுடன் பஸ்ஸில் வந்து அவள் முகவரியைக் கண்டுபிடித்து விட்டுத் திரும்பிச் சென்று காரை எடுத்து வந்தான். மறுநாளில் இருந்து அவளது பஸ்ஸை காரில் பின் தொடர்ந்தான். அவள் வீட்டினுள் நுழைந்த மறுநிமிடம் அவனும் ஆஜரானான். வீட்டில் மீனாட்சிசுந்தரமும், அன்னபூரணியும் புருவம் தூக்க பல்லவி குதூகலம் அடைந்தாள்.

தினமும் மாலையில் புதிதாய் உடை மாற்றினாள். விழுந்து விழுந்து அலங்காரம் செய்து கொண்டாள். பால்கனியில் நின்று கொண்டு வழி மீது விழி வைத்தாள். முரளிதரன் வந்தவுடன் தானே காபி போட்டுக் கொண்டு வந்தாள். அவன் முன் அமர்ந்து மணிக் கணக்கில் பேசினாள்.

அன்னபூரணி கணவனிடம் முறையிட்டாள்.

"இது என்னங்க புதுப் பழக்கமாய் இருக்கு? நாங் ...லாமல் இந்தப் பையன் எதுக்கு நம்ம வீட்டுக்கு வர ...? அக்கம் பக்கத்தில் தப்பாய் நினைக்க மாட்டாங்களா?"

"...பூரணி.. இது சென்னை. மதுரையில்லை. இங்கே, ...வர் வேலைதான் அவரவர்க்கு. மற்றவர் விஷயத்தில் ... மூக்கை நுழைக்க மாட்டாங்க."

"அதற்காக நாம் எப்படி வேண்டுமானாலும் இருக்க லாமா?"

"இப்ப என்ன ஆகிப் போச்சுன்னு இப்படி ஒரு வார்த்தை பேசற?"

"வயதுப் பெண்கள் இருக்கும் வீட்டிற்கு அடிக்கடி ஒரு வாலிபப் பையன் வருவது நன்றாக இல்லை."

"இங்கே பார் பூரணி. அந்தப் பையன் பெரிய இடத்துக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவன். நாம் குறைவான எண்ண மெல்லாம் அவனுக்கு இருக்காது. அது எனக்கு நிச்சய மாகத் தெரியும்."

"பணக்கார வீட்டு சகவாசம் நமக்கு எதுக்கு? விரலுக்குத் தகுந்த வீக்கம் வேண்டும்."

"நீ என்ன சொல்ல வருகிறாய்?"

"பாரதியைப் பற்றி எனக்குக் கவலையில்லை. பல்லவி ஒரு அரைகுறை. அவள் கிட்டத் தெரியும் மாற்றம் என் வயிற்றைக் கலக்குகிறது."

"ஓஹோ.. விசயம் இப்படிப் போகுதா?" மீனாட்சி சுந்தரம் தாடையைத் தடவியவாறு யோசித்தார்.

"சரி அன்னபூரணி... இதுக்கு நான் ஒரு வழி பண்ண றேன். விஷயத்தை என் காதில் போட்டு விட்டா யில்ல...? இனி நிம்மதியாய் இரு. நான் பார்த்துக் கொ றேன்."

அன்று இரவு பாரதியிடம் வந்த மீனாட்சிசுந்தரம் "உன் கிட்டக் கொஞ்சம் பேசணும் பாரதி..." என்றார்.

"என்னப்பா... சொல்லுங்க.." படித்திருந்த பா... உட்கார்ந்தாள்.

"ஆக்கவலாய் நேற்றே உன்னிடம் பேசியிருக்கணும் ஆனால் நைட் டியூட்டி இருந்தது. அதனால்தான் இன்றைக்கு வந்தேன்."

"சொல்லுங்கப்பா... என்ன பிரச்னை."

"பிரச்னைன்னு புரிஞ்சுக்கிட்ட சந்தோசம் பாரதி. அப்பா கேட்கிறேன்னு தப்பாய் நினைக்காதே... அந்த முரளிதரனை உனக்கு முன்னாலேயே தெரியுமா...?"

கடைசியில் இந்தக் கேள்வியை சந்தித்தே ஆக வேண்டியதாகி விட்டதே... இனி தப்ப முடியாது. அப்பாவிடம் உண்மையைக் கூற வேண்டிய கட்டாயம் வந்து விட்டது.

"அப்பா... நான்கு வருடங்களுக்கு முன்னால் நான் காலேஜ் டூர் போனேன் இல்லையா?" பாரதி கண்ணீர் மல்கக் கேட்டாள்.

"மறக்க முடியுமாம்மா?" மீனாட்சிசுந்தரம் நாத்தழுதழுத்தார்.

"அப்போது இவரை மீட் பண்ணினேன். காதலிக்கிறேன்னு சொன்னார். உன் காதல் உண்மையானதுன்னா அடுத்த வருடம் தேடி வந்து காதல் சொல். என்றேன். ஆனால் அதை நான் மறந்து விட்டேன்."

"அந்தப் பையன் மறக்கவில்லையேம்மா.."

"உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்பா?"

"உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்பா?" கூட்டிப் போன அன்றைக்கு

"என்னை டிராப் பண்ண கூட்டிப் போன அன்றைக்கு என்னிடமே சொன்னான்ம்மா. இப்ப என்ன செய்யப் போகிறாய்?"

"என்னப்பா திடீர்ன்னு இப்படி ஒரு கேள்வியை என்னைப் பார்த்துக் கேட்கிறீர்கள்? நான் கல்யாணம் என்ற ஒன்றையே நினைத்துப் பார்க்க விரும்பவில்லை அப்பா."

அவர்கள் இருவரும் பாரதியின் அறையில் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். முன்னெச்சரிக்கையாய் கதவை தாழ் போட்டிருந்தார் மீனாட்சிசுந்தரம். அன்னபூரணி சீரியலிலும், பல்லவி முரளிதரனைப் பற்றிய கனவிலும் ஆழ்ந்திருந்தனர்.

"உன் நிலைமை எனக்குப் புரியாதாம்மா.. ஆனால் அந்தப் பையன் வீட்டுக்கு வருவதை நிறுத்த வேண்டுமே.. பல்லவி வேண்டாத கற்பனைகளை வளர்த்துக் கொள்வது போல் எனக்குத் தோன்றுகிறது. உனக்கே தெரியும். பல்லவிக்கு மனப்பக்குவம் கிடையாது. மெச்சூரிட்டி இல்லாத பெண்."

பாரதி நகம் கடித்து யோசித்தாள். பின்னர் ஓர் தெளிவுடன் நிமிர்ந்து தந்தையைப் பார்த்துக் கூறினாள்.

"நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்ப்பா. முரளி இனி வீட்டிற்கு வரமாட்டார்."

மீனாட்சிசுந்தரம் எழுந்து கொள்ள,

"என்ன செய்யப் போகிறேன்னு கேட்கவில்லையே அப்பா..." என்று பாரதி வியப்புடன் கேட்டாள்.

"எதற்குக் கேட்க வேண்டும்? என் பெண் பல்லவிக்குத்தான் மெச்சூரிட்டி கிடையாது. என் பெண் பாரதி அப்படியில்லை. புத்திசாலி. அவள் எது செய்தாலும் சரியாகத்தான் செய்வாள்."

மீனாட்சிசுந்தரம் கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளியே சென்று விட்டார். பாரதி யோசனையுடன் படுக்கையில் சாய்ந்தாள்.

மறுநாள் அலுவலகம் முடிந்து பஸ் ஸ்டாப்பில் பாரதி வழக்கம் போல் பஸ்ஸில் ஏறாமல் தொடர்ந்து முரளிதரனின் கார் அருகே சென்று குனிந்து

''மிஸ்டர் முரளிதரன். ஐ வாண்ட் டு ஸ்பீக் வித் யூ. நீங்க... உங்கள் காரில் ஏறிக் கொள்ளலாமா?''

''வித் பிளஷர். இது உன் கார் பாரதி. என் அனுமதி தேவையில்லை. நீ ஏறிக் கொள்ள என் கார் அதிர்ஷ்டம் செய்திருக்க வேண்டும். ஐ ஆம் ஸோ ஹேப்பி. கம் இன்.''

முரளிதரன் காரின் முன் பக்கக் கதவைத் திறந்து விட்டான். பாரதி ஏறிக் கொண்டாள். கார் சாலையில் விரைந்தது.

''எங்கே போகலாம்?'' முரளிதரன் வினவினான்.

''எங்கே வேண்டுமானாலும்...'' பாரதி விட்டேந்தி யாய் பதில் கூறினாள். அவள் முகம் இறுகியிருந்தது.

''பார்த்து வார்த்தையை விடு பாரதி. நான்கு வருடங் களாய் காய்ந்து போயிருக்கிறேன். ஏதேனும் பீச் ரிஸார்ட் பக்கம் காரை விட்டு விடுவேன்...''

''ஊஹூம்... அங்கே போய்...?''

''காய்ந்த மாடு என்ன செய்யும்?''

''என்ன செய்யும்? ஐ டோண்ட் நோ.''

''கம்பங் கொல்லையில் பாய்ந்து விடும்.''

''அதாவது நீங்கள் என் மேல் பாய்ந்து விடுவீர்கள். குட் ஜோக். வழிகிற அசடைத் துடைத்துக் கொண்டு ...ராட்டைப் பார்த்து ஓட்டுங்கள்...'' பதட்டமில்லாமல் ...சினாள் பாரதி.

''உனக்குப் பயமே இல்லையா?''

''எதற்குப் பயம்? நீங்களென்ன பேயா? பிசாசா?''

...காதல் பிசாசு.''

பாரதி திரும்பி வேதனையுடன் அவனைப் பார்த்தாள். அவன் திகைத்தான். காதல் சொன்னால் அன்று நாணம் கொண்டாள். இன்று வேதனை கொள்கிறாள். ஏன்..? இடைப்பட்ட நாள்களில் என்னதான் நடந்தது? என்னிடம் சொல்லக்கூடாதா?

நினைத்ததை வாய்விட்டுக் கேட்டான். அவள் வேதனை யுடன் சிரித்தாள்.

''நினைப்பதையெல்லாம் வெளியில் சொல்லிவிட முடியாது முரளி.''

''என்னிடம் கூடவா?''

''முக்கியமாய் உங்களிடம்தான் சொல்ல முடியாது.''

''ஏன்? நான் அவ்வளவு பெரிய அயோக்கியனா?'' சினத்துடன் கேட்டான் அவன்.

''நீங்கள் என்னிடம் காதல் சொல்லாமல் நட்பைச் சொல்லியிருந்தால் ஒருவேளை கூறியிருப்பேன்.''

''முதலில் என்னை நம்பு பாரதி. உன் விருப்பத்திற்கு மாறாக நான் எதுவும் செய்ய மாட்டேன்.''

''என்னைக் காதலிப்பதை நிறுத்தி விடுவீர்களா?''

''அது உன் விருப்பத்திற்கு மாறானதில்லையே...''

''அதை நீங்களே முடிவு செய்தால் எப்படி?''

முரளிதரன் காரை கடற்கரையோரமாகச் செ... நிறுத்தினான். தூரத்தில் கடல் தெரிந்தது. மாலை... கடற் காற்று முகத்தில் மோதியது. பாரதியின் ம... இனம் புரியாத ஓர் நிம்மதியை அடைந்தது.

முரளிதரன் பாரதியின் பக்கம் திரும்பி அ... அவள் விழிகளை ஊடுருவிப் பார்த்தா...

பார்வையின் வேகம் தாளாமல் பாரதி முகம் கவிழ்ந்...
கொண்டாள். முரளிதரனின் கோபம் குறைந்து ...
கனிந்தது. அவள் முடி கோதத் துடித்த தன் கரங்...
கட்டுப்படுத்திக் கொண்டவன் மென்மையாகக் கேட்...

"மறந்து விட்டாயா பாரதி? உன் பின்னால் நா...
நாள்கள் தொடர்ந்து வந்தேன். உன் முகம் வியப்பை...
காட்டியது. வெறுப்பைக் காட்டவில்லை. உன்னிடம்
காதல் சொன்னபோது நீ என்னைப் பற்றிய விவரங்களை
அறிந்து கொள்ள விரும்பினாய். என் காதலை நிரா...
கரிக்கவில்லை. அதற்கு மேலும் நான் உன் முடிவைக்
கேட்டபோது நீ குழப்பமேயில்லாமல் தெளிவாகப் பதில்
கூறினாய். என் காதல் நிலையானதுதானாவென்று
கேட்டாய்.. அது உண்மையானதென்றால் ஒரு வருடம்
...ழித்து வந்து காதல் சொல் ஏற்றுக் கொள்கிறேனென்று
...சொன்னாய்... நன்றாக நினைவு படுத்திக் கொள் பாரதி...
...யாசிக்கிறேனென்று நீ சொல்லவில்லை. ஏற்றுக் கொள்...
...றேனென்றுதான் சொன்னாய். என் மேல் காதல் இல்லா...
...ா என் காதலை நீ சோதித்தாய்? நீ வைத்த சோதனை...
... தேறி வந்து விட்டேன். நீ வெற்றி மாலையைப்
...டாமல் வேதனையைப் பரிசு தருகிறாயே. இது
...யமா பாரதி?"

...வன் பேசப்பேச அந்த நாள்களின் நினைவுக்குப்
...ா பாரதி குலுங்கி அழுதாள். முரளிதரன் உதடு
... தன் உணர்வுகளைக் கட்டுக்குள் வைத்துக் கொண்...
அவளை மார்போடு அணைத்து விழிநீர் துடைத்து
துடித்தது அவன் நெஞ்சம். பார்வையை வேறுபுறம்
...யவன்... சற்று நேரம் அவளை மனதார அழுக
...ன்.

அழுது ஓய்ந்து பாரதி முகம் துடைத்து நிமிர்ந்தாள். அவனைப் பார்த்து மிகவும் கஷ்டப்பட்டு முறுவலித்தாள். அவன் கண்களில் தெரிந்த எல்லையில்லாத கருணையைக் கண்டதும் மீண்டும் அவள் கண்கள் கலங்கின.

"நீங்கள் மிகவும் நல்லவர் முரளி.. மிக மிக நல்லவர்."

"நீயும் நல்ல பெண்தான் பாரதி."

"ஆமாம். அதனால்தான் இத்தனை வருடமாக என்னை மறக்காமல் நீங்கள் தேடி வந்தும் என்னால் ஏற்க முடிய வில்லை."

"பாரதி.. நான் ஒன்று சொல்லவா...?"

"சொல்லுங்கள்."

"என்னைத் தவறாக நினைக்கக் கூடாது."

"உங்களைப் போய் தவறாக நினைப்பதா? நானா நெவர்.. சொல்லுங்கள்."

"என் மேல் இவ்வளவு நம்பிக்கை வைத்திருக்கிறாயே பாரதி. அப்புறமும் ஏன் என்னை வெறுத்து ஒதுக்குகிறாய்?"

"ஒதுங்குகிறேன் முரளி.. வெறுப்பினால் அல்ல."

"பாரதி.. சந்தர்ப்ப சூழ்நிலையால் ஒரு பெண் பாதிக்கப்... பட்டால்.. அதனால்.. அவள் கெட்டுப் போனவள் ஆ... விட மாட்டாள். நான் சொல்வது புரிகிறதா?"

"புரிகிறது.. ஆனால் இதை என்னிடம் ஏன் சொல்... கள் என்பதுதான் எனக்குப் புரியவில்லை.." கு... துடன் வினவினாள் பாரதி.

"பாரதி... இந்த இடைப்பட்ட காலத்தில்.. உன்... மில்லாமல்... ஏதேனும்.. ஐ மீன்.. யாராவது உ... நான் சொல்ல நினைப்பது..." முரளிதரன் தி...

பாரதியின் முகத்தில் குழப்பம் விலகியது.

“யாராவது என்னை ரேப் பண்ணி விட்[illegible]வென்று நினைத்து விட்டீர்களா?” நிதானமாய் வினவி[illegible]னாள் பாரதி.

முரளிதரன் ‘ஆ’மென்று தலையாட்டினான்.

“அப்படி எதுவும் நிகழ்ந்து அதனால் என்னிடமிருந்து விலக நீ நினைத்தால்... அது முட்டாள்தனம் பாரதி. எனக்கு உன் மேலுள்ள காதல் உன்னதமானது. நடந்ததை ஆக்ஸிடெண்டாய் நினைத்து நீ மறந்து விடு பாரதி.. நம் கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்ளலாம்.”

பாரதி வாய் விட்டுச் சிரித்தாள். கண்ணில் நீர் வருமளவு சிரித்தாள். பின்னர் எல்லையில்லாத வாத்சல்யத்துடன் முரளிதரனைப் பார்த்தாள்.

“முரளி.. உண்மையிலேயே சொல்கிறேன். உங்களைப் போன்ற ஒரு ஆணின் காதல் கிடைக்க ஒரு பெண் பெரும் தவம் செய்திருக்க வேண்டும். நீங்கள் நினைப்பது போல் எதுவும் என் வாழ்வில் நடக்கவில்லை. அப்படி நடந்திருந்தால் நான் ஒரு வேளை செத்துப் போயிருப்பேன். ஸோ.. இந்த சந்தேகம் வேண்டாம்.”

“அப்படியென்றால்... ஏன் இந்த விலகல்.. துயரம்? நான் காதலிக்கும் லக்கி கேர்ள் நீதானே. ஏன் என்னை மறுக்கிறாய்?”

“பிகாஸ்.. ஐ ஆம் பேட் லக் முரளி. நான் அதிர்ஷ்ட மில்லாதவள். உங்கள் காதலை என்னால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது... காரணத்தைச் சொல்லவும் முடியாது.”

“கேன்ஸர் மாதிரி.. ஏதேனும் நோய் வந்து விட்டதா?”

“ஒரு வகையில் அப்படித்தான். [illegible] என் உயிருக்கும் ஆபத்தில்லை.”

“என்னவென்று சொல்வேன்...”

“என்னவென்று சொல்வேன்? என் கொடுமையை எப்படி வாய் விட்டுச் சொல்வேன்? கடல் நீர் தாகம் தணிக்காது முரளி. கண்ணுக்கு மட்டும்தான் அது அழகு. என் மேல் நீங்கள் கொண்ட காதல் வெறும் கானல் நீர்... ஏமாந்து விடாதீர்கள். உங்கள் பெற்றோரை ஏமாற்றி விடாதீர்கள்...”

பாரதி தீர்மானமாய் கூறினாள். முரளிதரன் திகைத்துப் போய் அவளை தீர்க்கமாய் பார்த்தான்.

8

விதியின் விளையாட்டு எவ்வளவோ விநோ[illegible]மானது. அதன் சுழற்சியில் இதுவரை சிக்காத முரளி[illegible]னுக்கு மூச்சுத் திணறியது. இது வரை விளையாட்[illegible] பிள்ளையாய் இருந்தவன் தீவிரமாய் இருந்தது கா[illegible] மட்டும்தான். பிரச்னையே இருக்காது என்று நினை[illegible] பின் தொடர்ந்தால் இப்படி ஓர் கண்ணாமூச்சி விளை[illegible]

“கடவுளே... போயும் போயும் உன்னைப் போய்[illegible] தேனே...” வாய்விட்டுச் சொல்லி விட்டான் [illegible]

“அப்படியென்றால் என்னை மறந்து விடு[illegible]” பாரதி ஆர்வமாய் கண்கள் மின்னக் கேட்டாள்[illegible]

“பாருடா... எவ்வளவு சந்தோசம் உனக்[illegible] போன்ற கிராதகனிடமிருந்து தப்பிக்கப் போ[illegible]

"முரளி.. ப்ளீஸ்..."

"போதும் பாரதி... நானும் ஒன்றைத் தீர்மான[...] சொல்கிறேன். கடல் நீர் தாகம் தணிக்காது என்றால் [...] நீரை குடிநீராக்க என்ன வழியென்று யோசித்தும் [...] படுவேன். கானல் நீர் ஏமாற்றினால் பாலைவனத்[...] னைற்றுத் தோன்றுவேன். தோற்றுப் போய் பின் வாங்க மாட்டேன்..."

"ஸோ... என் உணர்வுகளுக்கு மதிப்புக் கொடுக்க மாட் டீர்கள்?"

"நீ மட்டும் என் உணர்வுகளை மதிக்கிறாயா?"

"வெல்.. இப்போது நான் நேரடியாய் என் பிரச்சனைக்கு வருகிறேன்... உங்களுக்கு என் தங்கை பல்லவியை காதலிக்கும் உத்தேசம் எதுவும் இருக்கிறதா?"

"வாட்... என்ன பிதற்றல் இது? அவள் உன் தங்கை. அதனால் பேசுகிறேன்.. எதில் சந்தேகப்படுவது என்ற விவஸ்தையில்லாமல் போய் விட்டதா?"

"நீங்கள் இப்படிச் சொல்கிறீர்கள். அவள் நடவடிக் கையே வேறு மாதிரி இருக்கிறதே. அப்பாவும், அம்மாவும் இதை நினைத்துக் கவலைப்படுகிறார்கள்..."

"ஐ. ஸீ... அவள் ஒரு குழந்தையென்று நினைத்தேனே. இப்போது நான் என்ன செய்ய வேண்டுமென்று எதிர்பார்க் [கி]றாய்?"

"என் வீட்டிற்கு வருவதை நீங்கள் நிறுத்த வேண்டும்."

"ஐ ஆம் ஸாரி.. என்னால் அது முடியாது."

"இப்படிச் சொன்னால் எப்படி முரளி?"

"இப்படிச் சொல்லச் சொல்கிறாய்? எனக்கு வேறு எப்படிச் [...] [...]ணைப் பார்த்துப் பேசாமல் இருக்க முடியாது."

"அவ்வளவுதானே.. நான் தினமும் உங்களுடன் பத்து நிமிடம் பேசிவிட்டே வீட்டுக்குப் போகிறேன் போதுமா?" பாரதி இலகுவாய் கூறினாள். முரளிதரனின் முகம் மலர்ந்தது.

"எனக்கு வேறு என்ன வேண்டும்? தினமும் இதே போல் என்னுடன் காரில் நீ வருவதாக இருந்தால் என் சொத்தையே விட்டுக் கொடுப்பேன். உன் வீட்டிற்கு என் வரப் போகிறேன்?"

"பட்.. ஒரு நண்பரிடம் பழகுவது போல்தான் நான் உங்களிடம் பழகுவேன்.. சரியா?"

"நண்பனாகவாவது ஏற்றுக் கொண்டாயே... அந்த மட்டிலும் சந்தோசம்."

அடுத்து வந்த நாட்களில் அவர்கள் வெளியே சந்தித் தார்கள். பல்லவி இரண்டு மூன்று நாள்கள் முரளிதரனை எதிர்பார்த்து ஏமாந்தாள். பாரதியிடம் விசாரித்துப் பார்த்தாள்.

"எங்கேக்கா உங்க எம்.டி.யோட தம்பியைக் காணோம்?"

"எதற்கு கேட்கிறாய்?"

"சும்மாதான் கேட்டேன். தினமும் வந்தாரே."

"அவரும் சும்மா வந்திருப்பார். இப்ப வேலையிருந் திருக்கும்."

"நீ ஆபிஸில் அவரைப் பார்ப்பாயா?"

"நான் ஆபிஸில் வேலையைத்தான் பார்ப்பேன்."

"அவர் என்ன செய்கிறார்?"

"தெரியாதே..."

பல்லவியின் கேள்விகளுக்கு விடை கிடைக்[...] மூன்று நாள்களில் அவனை மறந்து விட்டாள். [...] ஷாருக்கான், ஹ்ருத்திக் ரோஷன் என்று மாறி[...]

அன்னபூரணி நிம்மதிப் பெருமூச்சு விட்டாள்.

"எங்கே இந்த சின்னக் குட்டியாலே பெரிய பிரச்னை வந்திடுமோன்னு பயந்து விட்டேன். நல்ல காலம் கடவுள் காப்பாற்றினார்" கணவரிடம் கூறினாள்.

பாரதியின் மூலம் கடவுள் காப்பாற்றினார். மீனாட்சி சுந்தரம் மனதிற்குள் நினைத்துக் கொண்டார்.

கடமை போல் சந்தித்தாலும் பாரதி முரளிதரனுடன் மனம் விட்டுப் பேசினாள். ஏன் அவனை மறுக்கிறாள் என்பதைத் தவிர அவள் வாழ்வில் நடந்த எல்லாவற்றையும் பகிர்ந்து கொண்டாள்.

"எனக்கு ஏர் ஹோஸ்டஸ் ஆகணும்னு ஆசை. ஆனால் அம்மாவிற்கு விருப்பமில்லை. செக்ரட்டரி ஆகிவிட்டேன்."

"ஏன் அவங்களுக்கு பிடிக்கவில்லை?"

"ஏர் கிராஷ் பற்றி அடிக்கடி டி.வி.யில் வருகிறதா... பிளேன் என்றால் அவங்களுக்குப் பயம்."

"உங்க அப்பா ரொம்ப பிரெண்ட்லி பாரதி..."

"ஆமாம்... என் பேரண்ட்ஸ் இரண்டு பேருமே அண்டர்ஸ்டாண்டிங் டைப்."

"யு ஆர் லக்கி."

"ஏன் உங்கள் வீட்டில் உங்கள் பேரண்ட்ஸ் ரொம்ப ஸ்ட்ரிக்டாக இருப்பார்களா என்ன?"

"அப்படியில்லை பாரதி. ஆனால் அவர்களுக்கு சேர்ந்து உட்கார்ந்து பேச சாப்பிட நேரமிருக்காது. அப்பா பிஸினெஸ்.. பிஸினெஸ்... என்று பறந்து கொண்டிருப்பார். அம்மா கோவில் குளம்னு வலம் வருவாங்க..."

"உங்க வீட்டில் மட்டுமில்லை. நிறையப் பணக்காரங்க வீட்டில் இப்படித்தான்."

"உங்கள் வீட்டில் எல்லோரும் எவ்வளவு ஜாலியாக பேசிக் கொள்கிறீர்கள். எங்கள் வீட்டில் பேசக்கூட கணக்குப் பார்ப்பார்கள்."

"டைம் முக்கியம்தானே முரளி."

"அதற்காக எப்போதுமே பிஸினெஸ்தானா?"

"அவங்க அப்படியிருக்காவிட்டால் நீங்கள் சொகுசாக வாழ்வது எப்படியாம்?"

"பரவாயில்லையே.. அவர்கள் சார்பாய் வாதாடுகிறாயே..."

"மனதில் பட்டதைச் சொன்னேன்."

பாரதி சாதாரணமாகத்தான் கூறினாள். முரளிதரனுக்கோ தன் வருங்கால மாமனார், மாமியாருக்கு பரிந்து பேசுகிறாள் என்ற பெருமை.

அலுவலகத்தில் மனோஜ் பாரதியை அழைத்துக் கூறினான்

"பாரதி... இன்றைக்கு ஈவினிங் எங்கள் வீட்டில் என் மகனுடைய பர்த்டே பார்ட்டி இருக்கிறது. நீங்கள் வர வேண்டும்."

"நம் ஆபிஸில் எல்லோரும் வருகிறார்களா சார்...?"

"ஒரு சிலர் மட்டும்."

"ஓ.கே. சார் வருகிறேன்..."

வீட்டிற்கு போன் பண்ணி தாமதமாகுமெ
தெரிவித்தாள் பாரதி. வழக்கம்போல் முரளிதரன் அ
சந்திக்க வந்தான்.

"முரளி... இன்றைக்கு பாஸின் குழந்தைக்
பார்ட்டியாம்.."

''உன்னை இன்வைட் பண்ணியிருக்கிறோமே... நானும் அங்கேதான் போகிறேன். வா சேர்ந்தே போகலாம்...

முரளிதரனின் கார் சாந்தோம் பீச் ரோட்டில் இருந்த பிரம்மாண்டமான பங்களாவினுள் நுழைந்தது.

தோட்டம் முழுவதும் சீரியல் லைட்டுகளால் ஜொலிக்க மனோஜ்-ம் காமினியும் வந்திருந்த விருந்தினர்களை வரவேற்றுக் கொண்டிருந்தனர். முரளிதரன் உற்சாகமாய் காமினியைப் பார்த்துக் கை அசைத்தான்.

''ஹாய் அண்ணி.''

''இப்போதுதான் இங்கே வர வழி தெரிந்ததா முரளி... உங்கள் அண்ணாவிடம் தினமும் உங்களைப் பார்க்க வேண்டும்ன்னு சொல்லி விட்டேனே.. அவர் சொன்னாரா... இல்லையா?''

''ஈஸிட்...? அண்ணன் என்னிடம் சொல்லவே இல்லையே அண்ணி.''

''பொய்.. பொய்.. காமினி இவன் சொல்வதை நம்பாதே.. இவனை இழுத்து வர முடியாமல்தான் விட்டுவிட்டேன். இன்றைக்கு ஐயா தானாகவே ஆஜராகி விட்டார்'' மனோஜ் சிரித்தான்.

''தானாக வந்தது போல் இல்லையே.. இப்போதும் யாரோ இழுத்து வந்தது போல் தான் இருக்கிறது...'' காமினி பாரதியை ஜாடை காட்டிச் சிரித்தாள்.

''காமினி... இவங்கதான் பாரதி. என் பெர்ஸனல் செக்ரட்டரி...'' மனோஜ் அறிமுகம் செய்து வைக்க பாரதி ...ரம் குவித்தாள்.

''வணக்கம் மேடம்.''

''வாங்க பாரதி. உள்ளே வாங்க.''

நவீன் கேக். வெட்டும்போது காமினி அவன் அருகில் சென்றாள். ஸ்ருதி அழுக இயல்பாய் பாரதி குழந்தையை வாங்கிக் கொண்டாள்.

''நான் வைத்திருக்கிறேன் மேடம்.''

ஸ்ருதி தன் பட்டுக் கைகளால் பாரதியின் முடியைக் கலைத்தது. பாரதியின் முகத்தோடு தன் முகத்தை வைத்துத் தேய்த்தது. பாரதியின் முகம் மலர்ந்தது. அவள் விழிகள் ஜொலித்தன. குழந்தையை அணைத்து அதன் கன்னத்தில் முத்தமிட்டாள்.

''ங்கா...'' ஸ்ருதி மழலை பேச.

''என்னம்மா.. என்ன வேணும் குட்டிப் பாப்பாவுக்கு...'' என்று குழந்தையைக் கொஞ்சியபடி அங்கிருந்த சோபாவில் அமர்ந்து விட்டாள் பாரதி.

கேக் வெட்டி முடித்து விருந்தினரை உபசரித்து உண்ணச் செய்து கொண்டிருந்த காமினி பாரதியைத் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

குழந்தையுடன் குழந்தையாய் கொஞ்சிக் கொண்டிருந்த பாரதியைக் கண்டதும் வியப்பு மேலிட,

''முரளி... உங்க லவ்வருக்கு குழந்தைகள் என்றால் கொள்ளைப் பிரியம் போல இருக்கிறதே....'' என்றாள்.

''அப்படித்தான் தெரிகிறது. ஓர் தாலியை... மட்டும் அவள் அனுமதித்தால் அடுத்த வருடமே... கையில் குழந்தை தவழும். எங்கே...? மாட்டே... அடம் பிடிக்கிறாளே அண்ணி.''

''காரணத்தைக் கேட்டு விட்டால் போகி...

"படுத்தியதா... இதற்குக் கொடுத்து வைத்திருக்க
வேண்டும் மேடம்."

"சரி.. இவனைப் படுக்க வைத்து விட்டு வருகிறேன்."

"நானே தூக்கிக் கொண்டு வருகிறேன். எங்கே படுக்க
வைக்க வேண்டும்?"

திலகவதியின் அறையில் இருந்த தொட்டிலில்
தையைப் படுக்க வைத்து விட்டு குழந்தையையே பார்த்துக்
கொண்டிருந்தாள் பாரதி. 'இதுதான் இவனோடு பேசுவ
தற்கு சரியான தருணம்' எண்ணமிட்ட காமினி அறைக்
கதவை அடைத்து விட்டு பாரதியின் அருகே அமர்ந்தாள்.

"குழந்தைகள்ன்னா பிரியமா?"

"கொள்ளைப் பிரியம் மேடம்."

"ஆசையிருந்தால் கல்யாணம் பண்ணிக் கொண்டு
பெற்றுக் கொள்ள வேண்டியதுதானே... முரளி பாவம்...
ண்கு வருடங்களாய் காத்துக் கொண்டிருக்கிறாரே..."

"நினைத்தது எல்லாம் நடந்து விடாது மேடம்..."

"ஏன் பாரதி? முரளிதரனின் பேரண்ட்ஸ் அந்தஸ்து
பார்ப்பவர்கள் அல்ல. அந்தப் பயம் உனக்கு
வித்தியாசம் பார்ப்பவர்கள் அல்ல. அந்தப் பயம் உனக்கு
ண்டாம்."

"என்ன சொல்கிறாள் அண்ணி. ஒரு மணி நேரமாய்
பேசிக் கொண்டிருந்தீர்களே... கல்யாணத்திற்கு ஒத்துக்
கொண்டாளா."

"அவனுக்கு நிறைய பிரச்னைகள் இருக்கிறது முரளி."

"நான் தீர்த்து வைக்கிறேனே..."

"உங்களால் தீர்க்க முடியாத பிரச்னையாக இருந்தால்?
வேண்டாம் முரளி.. அவளை விட்டுவிடுங்கள்."

"இதைச் சொல்லவா அவளுடன் மணிக் கணக்கில்
பேசினீர்கள்? என்னால் அவளை விட முடியாது."

"அப்புறம் உங்கள் இஷ்டம். நானென்ன சொல்ல?"

முரளிதரன் கோபத்துடன் பாரதியை நெருங்கின
சோர்ந்திருந்த முகத்தை திருப்பிக் கொண்டாள் அவ

"போகலாம். வருகிறாயா?"

"ம்ம்..." பாரதி நவீனை நெருங்கி மண்
அமர்ந்து சிறுவனின் கன்னத்தில் முத்தமிட்டாள்

"ஆண்ட்டி போய் வரட்டுமா..." என்று பாரதி

[illegible]

மனோஜ் இயல்பாய் நகர்ந்து காமினியை அணைத்துக்
கொள்ள அவள் மேனி சிலிர்த்தது. அன்றைய விழா
...ளின் உற்சாகத்தில் மனோஜ் டாக்டரின் அறிவுரையை
...றந்தான். தன் வழக்கப்படி காமினியை அவன் ஆட்
...காள்ள காமினியின் மனம் நிறைந்து மகிழ்வடைந்தது.

... அன்று காற்றில் பறக்க விட்ட மன உறுதியை மீண்
... மனோஜ் கடைபிடிக்கவேயில்லை. காமினி ஆரோக்
...த்துடன் இருப்பதாகத் தோன்ற மனோஜ் புயலாக
...ளைத் தொட்டான். பழைய இன்பம் திரும்பக் கண்ட
...னி தன் உடல்நிலை சீராக இருப்பது போல் நடித்
... தானுண்டு, தன் கம்பெனியுண்டு, வீடுண்டு,
...தைகளுண்டு தாயுண்டு, இரவானால் கொஞ்சி மகிழ
...வியுண்டு என்று நிம்மதி வானில் சிறகடித்த
...ஜின் சிறகுகள் ஓர் நாள் வெட்டப்பட்டன.

[illegible]

9

மருத்துவமனைக்கேயுரிய ஒரு நெடி மூக்கைத் துளைத்தது. வெந்நிற கவுன் அணிந்த தாதிமார்கள் வெள்ள புறாக்களைப் போல் இங்கும் அங்கும் பறந்து பணிபுரிந்து கொண்டிருந்தனர். குளிர்சாதனம் செய்யப்பட்ட முதல் வகுப்பு அறையில் காமினி அனுமதிக்கப்பட்டு இருந்தாள்.

படுக்கையில் தளர்வாய் சாய்ந்திருந்த காமினியி...
முகம் மிகவும் சோர்ந்து வெளுத்துக் காணப்பட்ட...
கண்களைச் சுற்றி லேசான கருவளையம் விழுந்திருந்...
கண மூடிப் படுத்திருந்த காமினியின் நெற்றியில் வி...
கேசச் சுருள்களை விலக்கி விட்டான் மனோஜ்.

'எப்படியிருந்தவள் எப்படி ஆகிவிட்டாள்?' ம...
மனக்கண்ணில் மணப் பெண் கோலத்தில் ...
போல தோற்றமளித்த காமினி தோன்றினாள்...
கலங்கி வழிந்த கண்ணீர் துளி காமினியின் ...
மேல் பட்டுச் சிதறியது. அந்த ஸ்பரிசத்தில் ...

காமினி கணவனின் கண்ணீர் முகத்தைக் கண்டு... நெஞ்சம் பதற அவனை நோக்கித் தன் கரத்தை நீட்... னாள்.

கடலில் மூழ்குபவன் கையில் கிடைத்த மரத்துண்டை இறுகப் பற்றிக் கொள்வது போல் அவள் கரத்தை இறுக... பற்றிக் கொண்ட மனோஜ் அவளருகில் அமர்ந்தான்.

"அத்தை, குழந்தைகளெல்லாம் எங்கே அத்தான்...?" சிரமப்பட்டுக் கேட்டாள் காமினி. மூச்சு இரைத்தது.

"தீம் விளையாட்டுக் காட்டக் கூட்டிப் போயிருக்காங்க. குழந்தைகள் உன்னை எழுப்பச் சொல்லி அழுது கொண்டு இருந்தார்கள். அதனால்தான் அம்மா கூட்டிப் போனாங்க..." மனோஜ் மென்மையாய் அவள் நெற்றியை நீவி விட்டான்.

"ஏன் கலங்குகிறீர்கள் அத்தான்?"

"ஏன் கண்ணா உனக்கு இந்த நிலைமை?"

"என்னால்தானே நான் பெண்ணென்று உணர்ந்தேன்.

"உங்களால் தான் நான் தாயாக ஆனேன். வாழ்க்கை... ...ங்கள் பிள்ளைகளால் தான் ... வாரி வழங்கியது ...ன் அனைத்து சந்தோசங்களையும் ... நிறைவான வாழ்க்கை வாழ்ந்து முடித்து ...கள்தான்... ...டேன்.. இந்த வினாடியில் என்னைப் போன்ற மகிழ் ...ன பெண் இந்த உலகத்தில் எவருமில்லை..."

...என் கண்ணே..." மனோஜ் விம்மி வெடித்தான்.

...மினி தன் சக்தியை ஒன்று திரட்டி கணவனின் முக... ...னாள். மெல்லக் கேட்டாள்.

...த்தான்... எனக்காக... நான் வேண்டும்... ஒரு ...தத் தருவீர்களா..."

...ள் காமினி.. எது வேண்டுமானாலும் செய்கிறேன்... ...ணம் விரும்புவதை... வேண்டுவதைக் கேள்.."

"எனக்கு பாரதியை உடனே பார்க்க வேண்டும்... வரச் சொல்கிறீர்களா?"

"அவளை எதற்காகப் பார்க்க வேண்டும் கண்ணம்மா?"

"கேள்வி கேட்காதீர்கள் அத்தான்... அவளை வரச் சொல்லுங்கள்."

மனோஜிற்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. எனினும் ஆசை மனைவியின் இறுதி வேண்டுகோளை நிறைவேற்ற செல் போனை எடுத்து பாரதியின் எண்களை அழுத்தினான். மறுமுனையில் பாரதியின் குரல் கேட்டது.

"யெஸ் சார்...?"

"பாரதி... மலர் ஹாஸ்பிடலுக்கு உடனே வாங்க... ப்ளீஸ்."

"ஏனி திங்க் சீரியஸ் சார்?"

"யெஸ்... மை வொய்ப் இஸ் சீரியஸ்."

புயலெனப் பறந்து வந்தாள் பாரதி. காமினியின் நிலை கண்டு பதறிப் போனாள். அவள் கை பிடித்துக் கலங்கி நின்றாள்.

"ஐயோ... மேடம்... அன்று நன்றாக இருந்தீர்களே... என்னுடன் ஒரு மணி நேரம் உட்கார்ந்து பேசினீர்களே... என் சுமைகளை உங்களிடம் நான் இறக்கி வைக்க ... தாங்கியாய் தாங்கிக் கொண்டீர்களே... இன்று இப்படி... நிலைமையில் உங்களைப் பார்ப்பேனென்று கன... நான் நினைக்கவில்லையே..." பாரதி புலம்பினாள்.

"அத்தான்..." காமினி ஈனஸ்வரத்தில் அழைத்...

"என்னடா..." மனோஜ் மனைவியருகில் ... கேட்டான்.

"அத்தை, குழந்தைகளை வரச் சொல்லுங்...

எதற்கென்று புரியாமல் அன்னையை செல்போன்
மூலம் அழைத்தான் மனோஜ். திலகவதி குழந்தைகளு
அறைக்குள் வந்தாள்.

''அத்தை. ஸ்ருதியை பாரதியிடம் கொடுங்கள்.''

என்னவென்று புரியாமல் பாரதி அவசரமாய் குழந்
தையை வாங்கித் தோளோடு சாய்த்துக் கொண்டாள்.

காமினி நவீனை அருகில் அழைத்து அவன் நெற்றியில்
முத்தமிட்டாள். அவன் கரம் பற்றி பாரதியின் கைகளில்
ஒப்படைத்தாள். புரியாமலேயே சிறுவனின் கரத்தைப்
பிடித்துக் கொண்டாள் பாரதி.

காமினி திக்கித் திணறி ஆனால் தெளிவாகப் பேசினாள்.

''பாரதி... என் குழந்தைகளை உன்னிடம் ஒப்படைக்
றேன். இனி நீயே இவர்களுக்குத் தாய். இவர்கள் இரு
ரும் இனி உன் குழந்தைகள். உன் பொறுப்பு... அத்தை..
த்தான்... நான் சொல்வது புரிகிறது அல்லவா?''

பாரதி திக்பிரமையுடன் நின்றாள். தன் காதுகள்
பதை நம்ப முடியாமல் அவள் விழிகள் விரிந்தன.
னியின் கண்களும் பாரதியின் கண்களும் ஆயிரம்
களைப் பேசின. மெல்ல... பாரதியின் முகம்
வடைந்தது.

மட்டும் மேடம்.. இனி இவர்கள் என் குழந்தைகள்..
எப்படிக் கண்ணுக்குள் வைத்து இவர்களை
ர்களோ... அவ்வாறே நானும் வளர்ப்பேன். இனி
க்கை இவர்களோடுதான். இவர்களுக்காகத்தான்.''

யின் வார்த்தைகளில் காமினியின் முகம் எல்லை
ம்மதியைக் காட்டியது. மாமியாரைப் பார்த்தான்

''அத்தை... பாரதி சொன்னதைக் கேட்டீர்கள் இல்
லையா? சட்டப்படி என் குழந்தைகளுக்கு அவள் தாயாக
வேண்டுமானால்... அத்தானுக்கு அவள் மனைவியாக
வேண்டும்... செய்வீர்களா..''

''காமினி.. இது என்ன முட்டாள்தனமான பேச்சு...''
மனோஜ் அதட்டினான். அவன் முகத்தில் சினம்
சிவந்திருந்தது.

''இப்போது பேச வேண்டிய பேச்சா இது?''

''ஆமாம் அத்தான்... இப்போதுதான் இதைப் பற்றி நான்
பேச வேண்டும்.''

''எனக்கு நீ ஒருத்தி மட்டும்தான் மனைவியாக இருக்க
முடியும்.''

''ஆனால்... என் குழந்தைக்கு நானில்லையென்றால்
பாரதி மட்டும் தான் தாயாக இருக்க முடியும். திருமண
மாகாமல் கன்னித்தாயாக அவள் நம் வீட்டில் வசித்தால்,
ஊர், உலகம் அவளைப் பழிக்காதா?''

''என் பிள்ளைகளை வளர்க்க என்னால் முடியாதா?''

''எப்படி? தாயுமானவனாக ஆவீர்கள். தாயாக ஆ
முடியுமா? அது பாரதியால் மட்டுமே முடியும்.''

''பாரதி! பாரதி! பாரதி! ஏன் பாரதியை இதில் இ
கிறாய்? இவள் யார் தெரியுமில்லையா? முரளியின் காத

''ஆனால் முரளியின் மனைவியாக முடியாத
அதனால்தான் சொல்கிறேன். அவளை மணந்து கொ
அவளுக்கு ஓர் வாழ்க்கை கொடுங்கள். என்
களுக்குத் தாயைக் கொடுங்கள்.''

''இதோ பார் காமினி.. வேறு எது வேண்டு
சொல் செய்கிறேன். இது மட்டும் என்னால்

''அத்தான்... இதுதான் எனக்கு வேண்டும். நம் [illegible] வாழ்க்கையை உண்மையிலேயே நீங்கள் மதித்திரு[illegible] தால்... நம் காதலை நீங்கள் உண்மையிலேயே [illegible] யிருந்தால்... என் வார்த்தைகளை நிறைவேற்ற உண்மை[illegible] லேயே நீங்கள் நினைத்திருந்தால்... பாரதியை மணந்து கொள்ளுங்கள்.''

பாக்கு வெட்டியில் மாட்டியது போல் ஆனான் மனோஜ். இருதலைக் கொள்ளி எறும்பின் நிலை என்பது இது தானா? ஒருபுறம் உயிரோடு கலந்தவளின் வேண்டுகோள். மறுபுறம் ஒன்றுவிட்ட சகோதரனின் காதலியை மணக்க வேண்டிய சிக்கல்... மனோஜ் நிலை குலைந்தான்.

''காமினி... என் கண்ணம்மா.. முரளியிடம் உனக்கு எவ்வளவு பரிவு என்று எனக்குத் தெரியும். இந்த வார்த் தைகளை நீ சொன்னது அவனுக்குத் தெரிய வந்தால் ப்படித் துடித்துப் போவானென்று ஒரு கணம் எண்ணிப் ருடா.''

''அத்தான்.. நான் ஏன் இதைச் செய்கிறேனென்பதை ரதியே ஓர் நாள் கூறுவாள். அன்று உங்கள் அனை க்கும் எங்கள் இருவரின் மனநிலையும் புரியும்.''

டுத்த சில நிமிடங்களில் அணையுமுன் சுடர்விட்டு த ஒளி அடங்கியது. காமினி மீளாத் துயிலில் ந்தாள். மனோஜ் மீளாத் துயரில் அமிழ்ந்தான். நடக்க ண்டிய காரியங்களை காமினியின் பிறந்த வீட்டினரும் தாரும் அவனைப் பெற்றவர்களும் கவனித்துக் ள மனோஜ் பைத்தியக்காரன் போல் பிரமை பிடித்து ு விட்டான்.

னி போய் ஒரு மாதமாகி விட்டது. இந்த நாட் ாலை மாலை இரு வேளையும் பாரதி மனோஜின்

வீட்டிற்கு தவறாமல் வருகை தந்தாள். அதிகாலையி லேயே வந்து விடுபவள் குழந்தைகளை எழுப்பிக் குளிக்க வைத்து சாப்பாடு ஊட்டி ஸ்ருதியை திலகவதியிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு நவீனை தன் ஸ்கூட்டியிலேயே அழைத்துச் சென்று பள்ளியில் விட்டு விட்டு அலுவலகம் செல்வாள்.

மதிய உணவு இடைவேளையில் மனோஜின் வீட்டிற்கு வந்து நவீனுக்கான மதிய உணவை எடுத்துச் சென்று பள்ளியில் நவீனுக்கு ஊட்டி விட்டு அலுவலகம் வருவாள்.

மாலையில் நவீனை அழைத்துக் கொண்டு மனோஜின் வீட்டிற்குச் சென்று பழையபடி குழந்தைகளுக்கு உடம்பு கழுவி, உடை மாற்றி, உணவு ஊட்டி விட்டு ஸ்ருதியை மடியில் வைத்துக் கொஞ்சிக் கொண்டே நவீனுக்குப் பாடம் சொல்லித் தருவாள்.

இரவானதும் குழந்தைகளைச் சாப்பிட வைத்துத் தூங்கப் பண்ணி விட்டுத்தான் இல்லம் திரும்புவாள்.

மெல்ல.. மெல்ல.. குழந்தைகள் இருவருக்கும் அவள் இன்றியமையாதவள் ஆகிப் போனாள். உடல் நலம் குன்றிய காமினியால் என்றுமே குழந்தைகளை சரிவர பேண முடிந்ததில்லை. ஆயாவின் அரை குறை கவனி பிலும் திலகவதியின் வயோதிக அரவணைப்பி வளர்ந்த நவீனுக்கு நாள் முழுவதும் சீராட்டிய பாரதி மேல் பாசம் வந்து விட்டது. ஆறு மாதக் குழந்தை திக்கோ பெற்ற அன்னையின் அணைப்புக் கிட் யில்லை. இப்போது எந்நேரமும் மடிதாங்கிய ப நினைத்து இரவு வேளைகளில் எழுந்து தே ஆரம்பித்தது குழந்தை.

மனோஜ் மெல்ல, தன்னிலைக்குத் திரும்பி... டிருந்தான். பாரதியின் வரவை கட்டுப்படுத்த... தாயிடம் ஆட்சேபித்தான்.

"என்னம்மா.. ஆயாவும், நீங்களும் இருக்கிறப்போ அந்தப் பெண் பாரதியை ஏன் தொந்தரவு பண்றீங்க?"

"ஆயா இல்லையேப்பா."

"இல்லையா... எங்கே போனாள்?"

"பாரதி நிறுத்திவிட்டாள்."

"அவள் யார் ஆயாவை நிறுத்த?"

மனோஜ் கோபமாய் கேட்க திலகவதி நிதானமாய் மகனைப் பார்த்தாள்.

"ஏன்... உனக்குத் தெரியாதா? அவள் யாரென்று?"

மனோஜ் வாயடைத்துப் போனான்.

பாரதியின் வீட்டில் ஆட்சேபம் கிளம்பியது. அன்ன பூரணி கணவரிடம் முறையிட்டாள்.

"என்னங்க இது? என்ன கூத்து நடக்கிறது இங்கே? ...வ முதலாளியோட பெண்டாட்டி செத்துப் போனால்... ...வள் அவர் வீட்டிலேயே குடியிருக்கணும்னு சட்டம் ...பாட்டிருக்கிறதா... என்ன? ஒரு நாள் இரண்டு நாள் ...தவின்னு போனால் பரவாயில்லை... மாதக் கணக்கில் ...ங்கேயே விழுந்து கிடக்கிறாள். நான்கு பேர் பார்த்தால் ... போட்டுப் பேச மாட்டார்களா? கல்யாணம் ஆக ...ண்டிய பெண். காலைச் சாப்பாட்டிலிருந்து ராத்திரி ...பாடு வரை அங்கேயே சாப்பிட்டேன் என்றால் ...வென்று நான் எடுத்துக் கொள்ள... விடிந்து ஐந்து ...பானால் வீட்டை விட்டுக் கிளம்பி விடுகிறாள்.

ராத்திரி ஒன்பது மணிக்கு வந்து சேருகிறாள். என்ன வென்று கேட்க மாட்டீர்களா?"

இவையெல்லாவற்றையும் மனைவி சொல்லும் முன்பே மீனாட்சிசுந்தரம் கவனித்துக் கொண்டுதான் இருந்தார். எனினும் மனைவிக்கு மறுமொழி சொல் லாமல் மௌனம் சாதித்தார். அப்போதுதான் வீடு திரும்பி யிருந்த பாரதியின் செவிகளில் தாய் பேசிய வார்த்தைகள் ஒன்று விடாமல் தெளிவாகக் கேட்டன. தான் கேட்க வேண்டும் என்றே தாய் சொல்கிறாள் என்பதைப் புரிந்து கொண்ட பாரதி நிதானமாய் தாயிடம் வந்தாள்.

"என்னம்மா.. என்ன விசயம்?"

"ஏன்... நான் பேசியதை நீ கேட்கவில்லையா?"

"கேட்டேன். ஆனால் என் மீது என்ன தவறு கண்டீர்கள்?"

"பாரதி.. இந்த வீட்டில் உன்னால் எனக்கு எந்தத் தொல்லையும் இருந்ததில்லை. நீ பொறுப்பாய்.. பக்குவமாய்.. எங்கள் மரியாதையையும், கௌரவத் தையும் காப்பாற்றும் பண்பான பெண்ணாகத்தான் இதுவரை இருந்திருக்கிறாய். திடீரென்று ஏன் மா... விட்டாய்?"

"ஏனிந்த சந்தேகம்?"

"உன் முதலாளி வீட்டுக் கவலையை அவர் பா... கொள்ளட்டும். உனக்கென்ன வந்தது? அவர் ... யார்?"

அன்னபூரணி கோபத்துடன் பொரிந்தாள்.

... நிதானமாய் தாயைப் பார்த்துக் கூறினாள்.

''அவர் யாரா...? அவர் என் குழந்தைகளின் ...
நான் அவருடைய குழந்தைகளின் தாய்.''

''அடிப்பாவி.. நீ சொல்வதன் அர்த்தம் புரிந்து...
சொல்கிறாயா?'' அன்னபூரணி பதறி விட்டாள். மீனாட்சி
சுந்தரம் மகளை ஆழமாய் ஓர் பார்வை பார்த்தார். பாரதியின்
முகம் நிச்சலனமாய் இருந்தது.

''புரியாமல் என்னம்மா... புரிந்துதான் சொல்கிறேன்...

''இவள் என்ன சொல்கிறாள்ன்னு கேட்டீர்களா?''
அன்னபூரணி கணவரிடம் முறையிட்டாள்.

''பாரதி.. இதுதான் உன் முடிவாம்மா?''

''ஆமாம்பா.''

''சரி.. போய் படு...''

பாரதி உள்ளே போய்விட அன்னபூரணி திகைத்து
விட்டாள்.

என்ன மனிதர் இவர்? பெற்ற பெண்.. அழகில் ரதி..
…றிவில் கலைவாணி.. வயதில் சிறியவள். இரண்டு
…ள்ளை பெற்ற மனிதருக்கு இரண்டாம் தாரமாய் வாழ்க்
…கப் படப் போகிறேன் என்கிறாள்.. இந்த மனிதரும் 'சரி..
…ாய் படு' என்கிறாரே...

''ஏங்க உங்களுக்கு மண்டையில் எதுனாச்சும் இருக்கா
…லையா?''

… என்ன நினைக்கிறாய்?''

…ன்றும் இல்லைன்னுதான் நினைக்கிறேன். அந்த
…வயசென்ன இவள் வயசென்ன... பணமிருந்தால்
…ா? இரண்டாம் தாரமாய்... இரண்டு குழந்தைகள்

பெற்றவளைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கணும்ன்னு இவ
ளுக்கு என்னங்க தலையெழுத்து?''

''தலை எழுத்துத்தான் அன்னபூரணி.. தலை எழுத்
துத்தான்...'' மீனாட்சி சுந்தரத்தின் கண்கள் கலங்கின.
பதில் கூறாமல் படுக்கச் சென்று விட்டார் அந்தத் தந்தை.

ஆனால் பெற்ற தாயால் பொறுமை காக்க முடிய
வில்லை. யாரைத் துணைக்கு அழைப்பது என்று விழித்த
வளின் மனக்கண்ணில் முரளிதரன் தோன்றினான்.
மறுநாள் பொழுது விடிந்ததும் மனோஜின் இல்லத்திற்கு
பாரதி புறப்பட முரளிதரன் இல்லத்திற்கு அன்னபூரணி
புறப்பட்டுச் சென்றாள்.

10

பெண்களுக்கு என்றுமே ஆறாவது அறிவு அதிக…
மாய் வேலை செய்யும். நெருக்கடியான நிலைமையில்…
ஆண்கள் திகைத்து நிற்கையில் பெண்கள் சூட்ச…
புத்தியை பயன்படுத்தி அதிலிருந்து வெளியே வ…
விடுவார்கள். அன்னபூரணியும் அப்படித்தான். அடி…
வீட்டுக்கு வரும் முரளிதரனின் நோக்கம் …
பெண்ணின் மீதுதான். சின்னப் பெண்ணின் மீதி…
என்பதை ஒரே பார்வையிலேயே கண்டு …
விட்டாள் அவள்.

பாரதியைப் பற்றி என்றுமே அன்னபூரண…
கொண்டதில்லை. அந்த அளவு பொறுப்ப…

அவள். சின்னவன் செய்த நடுக்குத்தனம் [illegible] எதற்கும் இருக்கட்டுமென்று முரளிதரனின் [illegible] கிளறி அவனது முகவரியைத் தெரிந்து வைத்திருந்[illegible] அவள்.

பெரிய பெண்ணின் மீது அவனுக்கு விருப்பமென்[illegible] அவனைப் பற்றி விசாரிக்க அவனது முகவரி தெ[illegible] யல்லவா? ஆனால் மீனாட்சிசுந்தரம் அவளது முயற்சிக்[illegible] முட்டுக்கட்டை போட்டார்.

''இதோ பார் அன்னபூரணி.. பாரதி மனதில் என்ன இருக்கிறது என்று தெரியாமல் எடுத்தேன் கவிழ்த்தேன் என்று அவளிடம் கல்யாணப் பேச்சை ஆரம்பிக்க என்னால் முடியாது.''

''அவளுக்கு கல்யாண வயதாகவில்லையா?''

''அது அவளுக்கும் தெரியும்தானே.''

''அவளே வாய் திறந்து எனக்குக் கல்யாணம் பண்ணி[illegible]யுங்கள் என்று சொல்வாளா?''

'[illegible] என் மகள் சொல்வாள்.''

'இது என்ன பித்துக்குளித்தனம்?''

அப்படித்தான் போடி.''

[illegible] சென்றுவிட்டாலும் அன்ன[illegible]ர் அலட்சியமாய் [illegible]ின் மனதில் முரளிதரனைப் பற்றி ஓர் எதிர்பார்ப்பு [illegible] கொண்டே இருந்தது. என்றாவது ஓர் நாள் அவன் [illegible] படியேறி வந்து,

[illegible] பாரதியை எனக்குக் கல்யாணம் [illegible]கள் மகள் [illegible] கொடுங்கள்' என்று பெண் கேட்பான் என [illegible]துக் காத்திருந்தாள்.

[illegible] பாரதி.

[illegible] பெற்ற மகளின் வாழ்வு [illegible]

அன்னபூரணி முரளிதரனின் [illegible] இரங்கினாள்.

[illegible] அக்கறுக்க ஒரு கணம் [illegible] கணம் மனதைத் திடப்படுத்திக் [illegible] வாசலில் நின்ற வாட்ச்மேனிடம் தன் பெயரைக் கூறினாள்.

அவன் போனை எடுத்து அனுமதி கேட்டு விட்டு வாசல் கேட்டைத் திறந்து விட்டான். அன்னபூரணி உள்ளே சென்றாள்.

ஆடம்பரமான அலங்கார வரவேற்பறையின் சோபாக்களில் ஒன்றில் அமர்ந்திருந்த பெண்மணி அவளை வரவேற்றாள்.

''வாங்கம்மா... உட்காருங்க...''

அன்னபூரணி தயக்கத்துடன் அவள் எதிரே அமர்ந்தா[illegible] அந்த வீட்டின் ஒவ்வொரு அங்குலத்திலும் தெரி[illegible] பணக்காரத்தனம் அவளை பயமுறுத்தியது. தான் [illegible] பைத்தியக்காரத்தனமோவென்று மனதி[illegible] வந்தது [illegible] பயந்தாள்.

''உங்க பெயர் அன்னபூரணியாம். என்னை [illegible] எங்களைப் பார்க்க வந்தீர்கள்...'' என்றவாறு [illegible] காரப் பெண் கொண்டு வந்த காபியை அன்னபூ[illegible] கொடுக்கச் சொல்லி சைகை செய்தாள் ஆ[illegible] முரளிதரனின் தாய்.

காபியை வாங்கிக் கொண்ட அன்னபூரணி...

"முதலில் குடிங்கம்மா. அப்புறம் பேசலாம்"... இதமாய் கூறினாள். காபியை ஒரு வழியாய் குடித்து... அன்னபூரணியிடம்.

"இனி சொல்லுங்கம்மா. என்ன விஷயம்?"... வினவினாள்.

என்னவென்று சொல்வது? எப்படியோ தைரிய... வரவழைத்துக் கொண்டு வாய் திறந்தாள் அன்னபூரணி...

"நான்.. நான்.. முரளி தம்பியைப் பார்க்க வந்தேன்."

"ஓ... அப்படியா.. இருங்கம்மா அவனை வரச் சொல்... கிறேன். நான் அவனுடைய அம்மா..." என்ற ஆண்டாள் இன்டர்காமை எடுத்து.

"முரளி... உன்னைப் பார்க்க அன்னபூரணின்னு ஒருத்... தங்க வந்திருக்காங்க... கீழே வருகிறாயா..." என்றாள்.

அடுத்த நிமிடம் மாடிப்படியில் தடதடவென்று இறங்கி... வந்தான் முரளிதரன். பரபரத்தான்.

"ஆண்ட்டி... நீங்களா? நான் எக்ஸ்பெட் பண்ணலே... ...ல்லை... அம்மா... இவங்க யார் தெரியுமா? பாரதியின் ...ம்மா... ஆண்ட்டி என்ன சாப்பிடுகிறீர்கள்... காபி ஆர் ...?"

ஒரு நொடியில் அன்னபூரணியின் மனம் அமைதி ...டந்தது. ஒட்டாமல் அமர்ந்திருந்தவள் நிம்மதியுடன் ...ந்து அமர்ந்தாள். அவளது மனபயம் விலகியது.

...பொறுமை... பொறுமை... இவங்க உன் பாரதியின் ...ன்னு தெரியாமலேயே நம் கெஸ்ட்ங்கிற முறை

...யில் காபி கொடுத்து உபசரித்துத்தான் உட்கார வைத்... ...திருக்கிறேன். கவலைப்படாதே..." ஆண்டாள் அன்ன... பூரணியைப் பார்த்து முறுவலித்தாள்.

"நீங்கதான் பாரதியின் அம்மாவா? நானே உங்களை நேரில் பார்த்துப் பேச வரவேண்டுமென்று நினைத்தேன். நல்ல வேளையாய் நீங்களே வந்து விட்டீர்கள். இவன் என்னடாவென்றால் கட்டினால் உங்கள் பெண்ணைத் தான் கட்டுவேன் என்கிறான். உங்கள் பெண் என்னவென்றால் மௌனம் சாதிக்கிறாளாம். நாம பெரியவங்க ஒரு நல்ல முடிவை எடுக்க வேண்டாமா?"

அன்னபூரணிக்கு மனம் தாங்கவில்லை. எவ்வளவு பெரிய வாழ்க்கை காத்திருக்க... அதைத் தூக்கியெறிந்து விட்டுப் பாவி மகள். இப்படி ஒரு இடியை அவள் தலையில் போடுகிறாளே... முந்தானையை எடுத்து வாயில் வைத்துக் கொண்டு விம்மினாள்.

"ஆன்ட்டி... ஏன் அழுகிறீர்கள்... பாரதிக்கு என்னவாயிற்று?" முரளிதரன் பதற ஆண்டாள் மனதில் மணி அடித்தது.

"முரளி... பொறு... அன்னபூரணி... என்ன நடந்தது..."

"என்னத்தைன்னு நான் சொல்வேன்ங்க... உ... சொந்தக்காரர்தான் பாரதி வேலை பார்க்கும் கம்பெனி முதலாளியாமே..."

"ஆமாம்.. மனோஜ் என் கணவரின் கூடப்... அண்ணனின் மகன். அவனுக்கு போய் இப்... நிலைமை வந்து விட்டது. அந்தத் துக்கம் தீர்ந்த... பெண் கேட்டு வரலாமென்று தான் நான் நாளை... போட்டேன்" ஆண்டாள் துக்கத்துடன் கூறின...

"அதற்குள் அவர் தனக்கு பாரதியை பெண் பார்த்து விட்டாரே..." அன்னபூரணி ஆற்ற மாட்டாமல் புலம்பினாள்.

"என்னது...?"

"வாட்...?"

ஆண்டாளும், முரளிதானும் ஒரே நோக்கில் அதிர்ந்து போய் குரலை எழுப்பினார்கள்.

"ஆன்ட்டி.. வாட் இஸ் திஸ்? மனோஜ் அண்ணா தங்கமானவர். அவருக்கு நான் பாரதியை காதலிப்பது தெரியும். அண்ணி மேல் உயிரையே வைத்திருந்தவர்... அவரா மனைவி இறந்த மறு மாதமே தம்பியின் காதலியை தனக்காகப் பெண் கேட்பார்..? ஐ காண்ட் பிலிவ் திஸ்..."

"நான் என்ன பொய்யா சொல்கிறேன் தம்பி. பாரதி இந்த ஒரு மாதமாய் வீடு தங்குவதில்லை. காலை ஐந்து மணிக்கே எழுந்து உங்கள் அண்ணனின் வீட்டுக்குப் போனால் ராத்திரி ஒன்பது மணிக்கு உங்கள் அண்ணன் பிள்ளைகளைத் தூங்க வைத்து விட்டுத்தான் வீட்டுக்கு வருகிறாள். இந்தக் கொடுமையை நான் எங்கே போய் சொல்ல...?"

"ஐ ஸீ... அண்ணனின் குழந்தைகளை, என் அண்ணனின் குழந்தைகள் என்ற பாசத்தில் அல்லவா ாரதி கவனித்துக் கொண்டிருக்கிறாள் என்று சந் ாசப்பட்டேன். இவ்வளவு ஏர்லியராய் போய் லேட் ய் வீடு திரும்புவது பற்றி எனக்குத் தெரியாமல் னதே.. இதனால்தான் ஈவினிங் நேரங்களில் நாங்கள் பண்ணுவதை நிறுத்தினாளா? அண்ணனின்

வருத்தத்தில் பங்கெடுத்த நான் என் காதலை மறந்து போனேன்."

"முரளி.. பொறு.. நாம் அவசரப்பட வேண்டாம். திலகவதி அக்காவிடம் நான் விசாரிக்கிறேன். எடுத்தேன், கவிழ்த்தேனென்று எதுவும் பேசி விடாதே.. இது பெரிய விவகாரம். அவர்கள் வீட்டில் துக்கம் நிகழ்ந்திருக்கிறது..." ஆண்டாள் எடுத்துக் கூறினாள்.

"அதற்காக துன்பத்தை எனக்கு அளிப்பதா?" முரளி சீறினான்.

"அவர்கள் யார்? உன் பெரியப்பா குடும்பத்தினர்."

"அதற்காக...? என் காதலியை விட்டுக் கொடுக்கவா?"

"இன்னும் உண்மையென்னவென்று நமக்குத் தெரியாது. பாரதி ஓர் அனுதாபத்தில் உதவப் போயிருக்கலாம்."

இதுவரை தாய் - மகனின் உரையாடலில் எப்படித் தலையிடுவது என்ற சஞ்சலத்துடன் கையைப் பிசைந்து கொண்டிருந்த அன்னபூரணி இப்போது குறுக்கே பேசினாள்.

"இல்லைங்க.. என் மகளிடம் நேற்றிரவு இது விஷய மாய் நான் கண்டித்தேன். அவள் தெளிவாய் கூறிவி டாள்."

"என்னவென்று?" ஆண்டாள் சஞ்சலத்துடன் வி னான்.

"நீ யார்... அவர் யாரென்'று கேட்டேன். 'நான் குழந்தைகளின் தாய்.. அவர் என் குழந்தைகளி பன்'னென்று சொல்லிவிட்டாள்."

ஆண்டாள் பிரமித்து விட்டாள். அவள் மன
கோபம் கொந்தளித்தது. திலகவதிக்கு இந்த வி
தெரியுமா? வேகமாய் போனை எடுத்து மனோஜின் வீட்
நம்பரை அழுத்தினாள்.

"யார்? அக்காவா? நான் ஆண்டாள் பேசுகிறேன்."

"............"

"என்ன விஷயமா? நான் உங்களைக் கேட்க வேண்
டும்."

"............"

"என்னவென்று தெரியாதா? புது மருமகளைக் கொண்
வரத் திட்டமிட்டு இருக்கிறீர்களே... அதைக் கேட்கத்
தான்..."

"............"

"என்னது? அதனால் எனக்கு என்ன கஷ்டமா? அ
போது நான் கேள்விப்பட்டது உண்மைதானா?"

"............"

"வேறு என்ன? பாதியை மனோஜ் மனைவிக்குப் பேசுகிற
தே..."

"............"

உண்மைதானா? அக்கா உங்களிடமிருந்து இப்படி ஒ
தை நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. மனோஜிட
இப்படி ஓர் துரோகத்தை முரளியும் எதிர்பார்க்க
ல."

"............"

ன் குடும்பத்திற்கு நன்மையை நீங்கள் செய்கிறீர்
து என் குடும்பத்திற்கு தீமையாகப் போய்

விட்டதே. இத்தனை நாள் இரண்டு குடும்பமும் வேறு
வேறு என்று நான் வித்தியாசப்படுத்திப் பார்த்ததில்லை.
முரளி வேறு மனோஜ் வேறு என்று நான் நினைத்த
தில்லை. திவ்யாவை நீங்கள் பெற்ற பெண்ணென்று
எண்ணியதில்லை.. இரண்டு குடும்பத்திற்கும் ஒரே
பெண்ணொன்றுதான் சீர் செய்திருக்கிறேன்... செல்லம்
கொஞ்சியிருக்கிறேன். நான் செய்த அனைத்திற்கும்
வட்டியும், முதலுமாய் பரிசு கொடுத்து விட்டீர்கள். இதை
நான் சும்மா விட மாட்டேன்."

"............"

"என்ன செய்வேனா? குடும்பத் தலைவர் இருக்
கிறாரே. உங்கள் கணவரின் தம்பி. உங்கள் கொழுந்த
னார்.. என் கணவர்.. அவரிடம் நியாயம் கேட்கிறேன்.
அண்ணன் குடும்பம் செய்யும் அநியாயத்தை அவர்
தட்டிக் கேட்கட்டும்."

"............"

"அநியாயம் தானக்கா. நீங்கள் செய்வது அநியாயம்
தான்."

கோபத்துடன் போனை வைத்த ஆண்டாளம்மா
விர்ரென எழுந்த முரளிதரனின் கையைப் பிடித்து அ
வைத்தாள். மைந்தனின் கோபக் கனல் விழிகளை
பார்த்துக் கூறினாள்.

"முரளி.. நீ போய் சண்டை போட்டு ஆகப் போ
ஒன்றுமில்லை. பெரியவர்களும் இதற்கு துணை
கிறார்கள். அப்பா வரட்டும். காமினியின் பிற
டிற்கும் தகவல் சொல்லிவிடுகிறேன். அவர்க
டும். எல்லோரும் சேர்ந்து போய் அவர்களை

ஆட்டி வைத்து விட்டு வரலாம். இந்த ஆ...
என்னவென்று நினைத்தார்கள். சும்மாவா செ...
காத்திருந்தவன் காதலியை நேற்று வந்தவன் ...
கொண்டு போனானென்று.. அந்தக் கதை நம்ம ...
நடக்க விட மாட்டேன்.''

வியாபார விசயமாய் வெளி மாநிலம் சென்றிருந்த
கணவருக்கு அன்னபூரணியின் முன்னாலேயே போன்
போட்டாள் ஆண்டாள்.

''ஹலோ.. யாரா? உங்களுக்கு கழுத்தை நீட்டி...
புண்ணியவதிதான் பேசுகிறேன். என்னது... தெரிந்து
கோபமா?... உங்கள் அண்ணன் மகனும் அண்ணியும்
செய்யும் அட்டூழியத்திற்கு கோபம் வராமல் சிரிப்பா
வரும்? என்ன நடந்ததா? என்னவெல்லாமோ நடக்கிறது.
நம்ம பையன் ஆசைப்பட்ட பெண்ணை... அதுதான் அந்த
பாரதியை... உங்கள் அண்ணன் மகனுக்கு இரண்டாம்
தாரமாய் கட்டி வைக்கப் போகிறார்களாம்.. யார் சொன்
னதா? சாட்சாத் உங்கள் அண்ணிதான்.. யாரிடமா..?
ன்னிடம்.. இப்போதுதான் சொன்னார்கள்.. நீங்கள்
னே கிளம்பி வருகிறீர்களா.. அப்பாடி இப்போதுதான்
மதியாயிற்று.. முரளியா? கோபமாய்த்தான் கிளம்பி
ன். நான்தான் அப்பா வரட்டுமென்று அடக்கி வைத்
கிறேன். நீங்கள் சொன்னால் சரி..'' போனை வைத்த
டாள் மகனைப் பார்த்து,

ரளி..! அப்பா மதியமே பிளைட் பிடித்து வந்து
தாகக் கூறிவிட்டார். காமினி வீட்டிற்கு தகவல்
விடுகிறேன்...'' என்றாள்.

ணதோடு உடனே செயலிலும் இறங்கினாள்.

''ஹலோ.. வேதாசலம் அண்ணனா.. நான் ஆண்டாள்
பேசுகிறேன்'' என்று ஆரம்பித்து காமினியின் தகப்பனார்
...ம் விசயத்தைக் கூறி முடுக்கி விட்டாள்.
மகள் போன துக்கத்தில் இருந்த காமினியின் பிறந்த
வீட்டினர் கொதித்து விட்டனர். மறுநாள் காலையில்
சென்னையில் திலகவதி வீட்டில் ஆஜராகி விடுவதாக
உறுதியளித்தனர்.

''இதோ பாருங்கள் அன்னபூரணி. நீங்கள் உங்கள்
கணவருடன் நாளைக் காலையில் அவர்கள் வீட்டிற்கு
வந்து விடுங்கள். இரண்டில் ஒன்றைப் பார்த்து விடலாம்.''

உதவி கேட்டு வந்தவளுக்கு உறுதி மொழியே
கிடைத்து விட அன்னபூரணி தெம்புடன் வீடு திரும்பி
னாள். அன்று இரவு பாரதியிடம் அவள் வாய் வளர்க்க
வில்லை. மறுநாள் அதிகாலையிலேயே கிளம்பிய
மகளைத் தடுக்கவுமில்லை.

பல்லவி கல்லூரிக்குக் கிளம்பிப் போனதும் தூங்கிக்
கொண்டிருந்த மீனாட்சிசுந்தரத்தைத் தட்டி எழுப்பினாள்.

''என்னடி... நைட் டியூட்டி பார்த்து விட்டு வந்த
மனுசனை தூங்க விட மாட்டேன்கிற...'' மீனாட்சிசுந்தரம்
புரண்டு படுத்தார்.

''எழுந்திருங்க... நாம் ஒரு இடத்திற்குப் போகணும்.''

''நீ மட்டும் போய் விட்டு வா...''

''நீங்களும் முக்கியமா வரணும்.''

''எந்த இடத்திற்கு கூப்பிடுகிறாய்?''

''வந்து பாருங்கள் தெரியும்...''

பிடிவாதமாய் கணவனை கிளப்பித் தன்
அழைத்துக் கொண்டு ஆட்டோவில் போய் ம...

அங்கே அவர்களுக்காக முரளிதரனும்
பெற்றோர் பத்மநாபன், ஆண்டாளும் காமினியின்
பத்தாரும் காத்திருந்தார்கள். அவர்கள் முன் குற்றவாளி
போல் திலகவதியும், மனோஜூம் தலை குனி
நின்றிருந்தார்கள். பாரதி கொதிப்பாய் தெரிந்தாள்.
நியாய சபை கூட்டப்பட்டு விட்டது. விசாரணை ஆரம்
மானது.

11

மனோஜ், முரளிதரன் இருவரும் உடன் பிறந்தவ
ல்ல. அவர்கள் இருவரின் தந்தைகள்தான் உடன்
றந்தவர்கள். ஆனால் மனோஜ் ஆகட்டும் முரளிதரன்
கட்டும் இருவருமே ஒன்று விட்ட சகோதரர்கள் போல்
ளர்ந்ததே இல்லை. கூடப் பிறந்தவர்களாகத்தான்
னார்கள். திலகவதிக்கு முரளிதரன் தான் செல்லப்
ளை. ஆண்டாளுக்கோ மனோஜ்தான் மூத்த பிள்ளை.
ரு மனம் கொண்ட இரு சகோதரர்களும் இன்று
ம் புதிருமாக நிற்கின்றார்கள். எதற்காக? ஒரு பெண்
ாக... மனோஜ் மிகவும் கூசிப் போனான். இந்த

அந்த நிமிடம் மனோஜ் பாரதியை வெறுத்தான்.
இவளால் அல்லவா இப்படி ஒரு இழி நிலைமை... என்ன
சொக்குப் பொடி போட்டு காமினியை மயக்கினாளோ...
இறக்கும்போது இவள் கையில் அவன் பிள்ளைகளை
ஒப்படைத்துவிட்டு அவள் உயிரை விட்டு விட்டாளே.

முரளிதரனுக்கோ மனம் கொதித்தது. எப்படிப்பட்ட
துரோகம் இது? ஒருத்தியை நினைத்து அவனை ஊர்
ஊராய்... ஒரு நாளல்ல.. ஒரு மாதமல்ல... ஒரு வருட
மல்ல... நான்கு வருடங்களாய் தேடி.. கடைசியில் சந்
தித்து... அவள் மனதில் இடம் பெற துடித்துக் கொண்
டிருக்கும்போது.. அனைத்தும் அறிந்த அண்ணன்
அவளைத் தட்டிச் செல்வதா?

காமினியின் பிறந்த வீட்டினரின் மனத்துடிப்பு வேறு
அலையில் இருந்தது. மகள் இறந்த மறு மாதமே மருமகன்
மறுமணம் செய்து கொணடால் மகள் பெற்ற பிள்ளை
களின் கதி என்ன? காமினி செல்வந்தர் வீட்டுக் குடு
பத்தில் பிறந்தவள். அவளது அப்பா ரத்னவேலுக்
மூன்று மகன்களுக்கு அடுத்ததாகப் பிறந்த ஒரே பெண்
கடைக்கட்டி.. காமினி. அவள் அல்பாயுஸில் போ
துக்கம் ஆறுமுன் அவள் பெற்ற பிள்ளைகள் அ
ஆவதா? எனவே பேரப் பிள்ளைகளை தன்னோடு
கொண்டு போகும் முடிவோடு ரத்னவேலு தன்
கஜன் போன்ற மூன்று மகன்களோடு வந்திருந்

முதலில் ஆரம்பித்தது ஆண்டாள் ... வதியைப் பார்த்து அவள் கேட்டாள்.

''அக்கா.. நேற்று நீங்கள் பேசியது எனக்குப் ... வில்லை. நேரே விளக்கமாய் கேட்டுப் போகத் ... வந்திருக்கிறேன்.''

''வந்திருக்கிறாயா... ஒரு கூட்டத்தையே ... கொண்டு வந்து விட்டு ஏதோ தனியாக வந்திருப் ... போல் பேசுகிறாயே...'' திலகவதி பதிலடி கொடுத் ...

''பொண்ணு போயிருச்சுன்னா சொந்தமும் போயிருச் ... சம்பந்தியம்மா.. எங்களைப் பார்த்தால் கூட்டம் மாதிரி ... தெரியுது? மக்கள் மனுசராத் தெரியலையா?'' கிராமத்து ... பெருந்தனக்காரரான ரத்னவேலு மீசையை முறுக்கிக் கொண்டு கேட்டார்.

''சொந்தம் கொண்டாட வந்திருந்தால் உறவு முறை ... யாய் தெரிந்திருக்கும் அண்ணா.. பகையாளிபோல் பஞ் ... சாயத்துப் பேச வந்தால் வேறு எப்படித் தெரியும்?'' திலக ... வதி அஞ்சாமல் பதில் கூறினாள்.

''அண்ணி.. நியாயம் பேசுமளவிற்கு நடந்து கொண் ... டது உங்கள் குடும்பம். அதை விட்டு விட்டு உங்கள் ... பக்கம் நியாயம் இருப்பதுபோல் பேச வேண்டாம்.'' ... பத்மநாபன் சுவரைப் பார்த்தபடி கூறினார்.

''அப்படியென்ன நியாயம் கெட்டுப் போய் நாங்கள் ... டந்து கொண்டோம்னு சொல்லுங்க தம்பி. அதையும் ... ட்கிறேன்'' திலகவதி கேட்டாள்.

''பெரியம்மா.. நான் நேரடியாய் கேட்கிறேன். பாரதி ... க்கு உதவி செய்ய வருகிறாள்னுதான் நேற்று வரை நினைத்துக் கொண்டு இருந்தேன். இப்போது

... மறுக்கிறதே. என்ன நடந்தது? உங்கள் மனதில் ... என்னதான் இருக்கிறது?'' முரளிதான் நேரடியாய் கேட்டான்.

''பாரதியை நாங்கள் அழைக்கவில்லை. அவளே வருகிறாள். அவளிடம் காரணத்தைக் கேளேன்'' திலகவதி முரளியைப் பார்த்துக் கூறினாள்.

''ஹூம்.. பெரியம்மா.. இந்தக் கதை எனக்கு வேண்டாம். பாரதி ஆபிஸில் இருந்தபோது ஹாஸ்பிடல் வரச் சொல்லி போன் பண்ணியது யார்?'' முரளிதான் மனோஜை முறைத்தான்.

''இப்போது என்ன ஆகிவிட்டது. ஹாஸ்பிடலுக்கு பாரதி வந்ததால் என்ன கெட்டுப் போய் விட்டது?'' திலகவதி வார்த்தையை வீசினாள்.

''என்னக்கா பேசுகிறீர்கள்? என் மகன் கல்யாணம் பண்ணிக்க விரும்புகிற பெண்ணை உங்கள் மகனுக்குக் கல்யாணம் பண்ணி வைக்க முடிவு செய்திருக்கிறீர்களே... இதனால் ஒன்றும் கெட்டுப் போகவில்லையா?'' ஆண்டாள் ஆத்திரமாகக் கேட்டாள்.

''இங்கே பாருங்கம்மா. நீங்கள் பெண்ணை விட்டுக் கொடுங்கள். கொடுக்காமல் இருங்கள். அதைப் பற்றி எனக்குக் கவலையில்லை. நான் என் பேரப் பிள்ளைகளைக் கூப்பிட்டுக் கொண்டு கிளம்புகிறேன். என் பேரப் பிள்ளைகளை என்னோடு அனுப்பி வைத்து விட்டு அப்புறமாய் உங்கள் பஞ்சாயத்தை வைத்துக் கொள்ளுங்கள்'' ரத்னவேலு நவீனை தன் பக்கம் இழுத்தார்.

மனோஜ் பொறுமையிழந்து மாமனாரின் கைகளை தட்டிவிட்டான். ''என் மகன் கையைத் தொட்டால் தொ... கையை வெட்டி விடுவேன்.''

"வெட்டிப் பார்... என் தங்கை இறந்த மறு மாதமே... தாலி கட்டப் போகிறாயே... உன் தலையை எடுக்கா... நானும் இந்த ஊரை விட்டுத் தாண்ட மாட்டேன்..." காமினியின் மூத்த அண்ணன் சினத்துடன் சட்டை... கையை மேலே ஏற்றி விட்டுக் கொண்டு முஷ்டி... மடக்கினான்.

அங்கே கூச்சலும் சண்டையுமாய் களேபரம் நடந்து கொண்டிருந்தது. ஆளுக்கு ஆள் கத்திக் கொண்டிருந்... ஒரு கட்டத்தில் பாரதி அடி வயிற்றிலிருந்து.

"எல்லோரும் கொஞ்சம் பேச்சை நிறுத்துகிறீர்களா?" என்று சத்தம் போட்டாள்.

சுவிட்ச் போட்டாற்போல் அங்கு மௌனம் சூழ்ந்தது. ...குண்டூசி விழுந்தால் கூடக் கேட்கும் நிசப்தம். பாரதி ...சுற்றியிருந்தவர்களின் முகங்களைப் பார்த்தாள். ஒவ் ...வொருவரின் முகங்களும் விதம் விதமான உணர்ச்சி ...களைப் பிரதிபலித்தன.

...மனோஜின் முகத்தில் எல்லையில்லாத வெறுப்பு ...கொண்டிருந்தது. முரளிதரனின் முகத்தில் ஏமாற்றம் ...பம் தென்பட்டது. ஆண்டாள், பத்மநாபன் ஆகி ...ரின் முகங்களில் மகனுக்கான பரிவு தென்பட்டது. ...னபூரணியின் முகத்தில் எப்படியாவது இந்தத் திரு ... நின்று விடும் என்ற எதிர்பார்ப்புக் காணப்பட்டது. ...ரியின் பிறந்த வீட்டினரின் முகத்தில் ஆத்திரமும் ...பிள்ளைகளின் எதிர்காலம் பற்றிய கவலையும் ...ருந்தது. திலகவதியின் முகத்தில் தவறே செய் ...போராட வேண்டிய சங்கடம் இருந்தது. எந்தவித ...ரியையும் காட்டாமல் நிச்சலனமாய் இருந்தது ...ந்தரம் மட்டும்தான்.

பாரதியின் கண்கள் கலங்கின. முரளிதரனைப் பார்த்தாள்.

"முரளி.. நீங்கள் என்னை விரும்பியிருக்கலாம். நான் உங்கள் விருப்பத்தை ஏற்றுக் கொண்டேனா? உங்களுக்கு ஆசை வார்த்தை காட்டினேனா?"

"ஒரு வருடம் கழித்து வா.. என நீ சொல்லவில்லையா?"

"ஒரு வருடம் கழித்து நீங்கள் வந்தபோது நான் இருந்தேனா?"

"சரி.. இதற்கு மட்டும் பதில் சொல்.. என்னைவிட வயதில் மிகவும் மூத்தவர் மனோஜ் அண்ணா.. கல்யாணமாகி இரண்டு குழந்தைகளுக்கு அப்பா ஆகி இருப்பவர்.. விடோயர்.. அவரைக் கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்கிறேன் என்கிறாயே... என்னைவிட எந்த வகையில் அவர் உயர்த்தி..?"

மனோஜ் பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு பாரதியைப் பார்த்தான்.

'இது எனக்குத் தேவைதானா?' என்று கேட்டது அவன் பார்வை. பாரதி நிதானமாய் முரளிதரனைப் பார்த்துக் கூறினாள்.

"முரளி.. நீங்கள் சொன்ன அத்தனை காரணங்களால் ... மட்டுமே அவர் எனக்கு உயர்த்தியானார். உங்களை வி... அவர் பணக்காரர்."

"பாரதி.. கடைசியில் இவ்வளவு தானா நீ... பணத் ... கணக்குப் போட்டாயா..? அப்படியே பார்த்தாலும் என் ... விட அண்ணன் அதிக அளவு பணக்காரர் இல்லை... நான் அவருக்கு ஈக்குவல்தானே?"

"இல்லை முரளி. நீங்கள் அவருக்கு ...
இல்லை. அவரால் எனக்குத் தர முடியும் செல்...
உங்களால் தர முடியாது."

"என்னிடம் இல்லாத செல்வம் அவரிடம் ...
என்ன இருக்கிறது? சொல்லு பாரதி..."

"மக்கள் செல்வம்.." கண்கலங்கக் கூறினாள் ...

"என்ன?" முரளி மட்டுமல்ல அங்கிருந்த அனைவரும் ...
திகைத்தனர். மீனாட்சிசுந்தரத்தைத் தவிர. அவர் ...
கலங்கியிருந்தது. கைக்குட்டையால் முகத்தை அழுந்த
துடைத்துக் கொண்டார். அவர் மனம் தவித்தது.

"பாரதி.. என் மகளே.. உன் வேதனையை இவர்கள்
அறிவார்களா?" பாரதி தன் கண்ணீரைக் கட்டுப்படுத்திக்
கொண்டாள். இமைகளைக் கொட்டி விழிநீரைக் கட்டுப்
படுத்தியவாறு பேசினாள்.

"முரளி.. அஷ்ட லட்சுமிகளில் ஒரு லட்சுமி சந்தான
லட்சுமி. குழந்தைகள் ஒரு வீட்டின் செல்வம். அந்த
மக்கள் செல்வத்தை எனக்குத் தந்து விட்டுச் சென்று
இருக்கிறார்கள் காமினியக்கா... முரளி... என்னை அவர்கள்
குழந்தைகளுக்கு தாயாக்கி விட்டுப் போயிருக்கிறார்கள்
அந்தப் புண்ணியவதி. இதைத் தயவு செய்து யாரும்
கொச்சைப் படுத்திப் பேசாதீர்கள். உங்கள் அனைவரையும்
கை எடுத்துக் கும்பிட்டுக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்... சாகும்
முன் என்னைப் பார்க்க ஏன் காமினியக்கா துடித்தார்கள்
தெரியுமா? - அது பிள்ளைகளைப் பெற்ற தாயின்
பரிதவிப்பு. தாயை இழக்கப் போகும் தன் பிள்ளைகளுக்கு
ஒரு தாயை கொடுக்க என்னை அவர்கள் தேடினார்கள்..."

"அதற்கு உன்னை ஏன் தேட வேண்டும் பாரதி?
அவர்கள் பெற்ற குழந்தைகளுக்கு நீ ஏன் தாயாக
வேண்டும்...?"

"ஏனென்றால்... ஏனென்றால்... முரளி.. என்னால்..
என்னால் குழந்தை பெற்றுக் கொள்ள முடியாது. முரளி...
என்னால் தாயாக முடியாது முரளி..." பாரதி குலுங்கிக்
குலுங்கி அழுதாள். அப்படியே சரிந்து தரையில் அமர்ந்து
முழங்கால்களில் தலையைப் புதைத்துக் கொண்டாள்.
அழுகையில் அவள் முதுகு குலுங்கியது.

அன்னபூரணி பதறிப் போய் மகளின் அருகே போய்
மண்டியிட்டுக் கதறினாள். முரளிதான் அவள் முன்னே
குத்துக் காலிட்டு உட்கார்ந்தான். தாயின் கதறலைக்
கேட்ட பாரதி தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு தலை
நிமிர்ந்தாள்.

"அழுகாதீர்கள் அம்மா.. நீங்கள் துன்பப்படுவீர்கள்
என்றுதான் நான் இதை உங்களிடமிருந்து மறைத்
தேன்" தாய்க்கு ஆறுதல் கூறினாள் பாரதி.

"எப்படி பாரதி.. எப்படி?" அன்னபூரணி குமுறினாள்.

"எப்படியா?" பாரதியின் இதழ்களில் துயரப் புன்னகை
மலர்ந்தது. முரளியை கருணையுடன் பார்த்தாள்.

"முரளி.. நான் உங்களை ஏமாற்ற நினைக்கவில்லை.
உங்களிடம் அன்று சொன்னேனே... அடுத்த வருடம்..
இதே நாள்.. இதே நேரத்தில் சந்திப்போமென்று... அதை
உண்மையாகத்தான் சொன்னேன். உங்களைப் பற்றி..
உங்கள் காதலைப் பற்றி.. எனக்கு நம்பிக்கை இருந்தது..
கட்டாயம் நீங்கள் என்னைத் தேடி வருவீர்கள் என்...

எனக்குத் தெரியும் முரளி... நாம் கடைசியாக ...
சந்தித்தோம் என்பது நினைவிருக்கிறதா...?"

"மறக்குமா பாரதி? மைசூர் பேலஸில்..."

"அங்கிருந்து கிளம்பிய எங்கள் பஸ் வரும் வழி...
மறிக்கப்பட்டது முரளி..."

"யார் மறித்தது?"

"கலகக்காரர்கள்...! பாரதியார் பெரிதாகப் பாடி விட்...
முரளி...

'முப்பது கோடி முகமுடையாள் - உயிர்
மொய்ம்புற ஒன்றுடையாள் - அவள்
செப்புமொழி பதினெட்டுடையாள் - எனில்
சிந்தனை ஒன்றுடையாள்' - என்று... அதன்படியா நா...
...இருக்கிறோம். தமிழர், தெலுங்கர், கன்னடர், மலையாளி...
...இந்திக்காரர்கள், பெங்காலின்னு உடைந்து போ...
...கிடக்கிறோமே..." பாரதி கூறினாள்.

12

பாரதி உணர்ச்சிப் பிழம்பாய் இருந்தாள். அவள்
...நினைவுகள் பின்னோக்கிச் சென்றன. அன்றைய நாளின்
...நினைவுகளில் அவள் நின்றாள்.

"முரளி.. மொழியால் வேறுபட்டவர்கள் நாம். இந்...
...ர்கள் என்ற சிந்தனையை உடைத்து விட்டார்கள்...

இந்தியாவை பிளவு படுத்தத் துடிக்கிறார்கள்... நாங்கள்
மொழி வெறியர்களிடம் மாட்டிக் கொண்டோம். பஸ்ஸின்
போனரில் எங்கள் ஊரை தெரிந்து கொண்டவர்கள்
பஸ்ஸின் மேல் கல்லை விட்டு எறிந்தனர். பஸ்ஸை
விட்டு இறங்க எங்களுக்குப் பயமாய் இருந்தது. எங்கள்
புரபொஸர் செல்போனில் போலீஸ் உதவியைக் கேட்டார்.
அவர்கள் வருவதற்குள் பஸ்ஸின் கண்ணாடி உடைந்து
நொறுங்கி விட்டது. எல்லோருக்குமே தலையில் கைக
ளில் கல்லடி பட்டு ரத்தம் கொட்ட ஆரம்பித்து விட்டது...
தூரத்தில் போலீஸ் சைரன் ஒலி கேட்டதும் அவர்களுக்கு
வெறி தலைக்கேறி விட்டது... அவர்கள் வந்த வண்டி
களில் ஏறிப் புறப்படு முன்னர் அவர்களில் ஒருவன்
கத்தியை பஸ்ஸிற்குள் வீசினான். அது என் வயிற்றில்
செருகி விட்டது. ஏற்கனவே வயிற்றில் பெரிய கல் ஒன்று
தாக்கியிருக்க கத்திக் குத்தும் விழுந்தவுடன் நான்
நினைவிழந்து விட்டேன்..."

"போலீஸ் அவர்களைப் பிடித்து விட்டதா?"

"இல்லை.. அவர்கள் தப்பி விட்டார்கள். என்னை
உடனடியாய் அங்கிருந்த ஹாஸ்பிடலில் சேர்த்தார்கள்
மனோன்மணி மேடம் அப்பாவிற்கு தகவல் கொடு...
தார்கள். அப்பா வந்து விட்டார்."

"பாரதி ஊர் போயிருந்தபோது ஆபிஸ் வேலைய...
சென்னை போகணும்னு சொல்லிவிட்டுப் பத்து நா...
கழித்து வந்தது இதனால் தானா?" அன்னபூரணி
வரைப் பார்த்துக் கேட்டாள்.

அவள் மௌனமாய் தலை அசைத்தாள். பாரதி ...
தாள்.

''மற்ற பெண்களுக்கு காயங்கள் தான்.
மறுநாளே கிளம்பி விட்டார்கள். மனோன்மணி
என்னை அப்பாவின் வசம் ஒப்படைத்து விட்டு
போய் விட்டாங்க... நான்கு நாட்கள் உயிருக்குப் போரா
னேன். ஐந்தாம் நாள் அறுவை சிகிச்சை செய்து
கர்ப்பப்பையை நீக்கி விட்டார்கள்.''

''ஏன் பாரதி.. எதனால் அப்படிச் செய்தார்கள்?''

''கர்ப்பப்பை சிதிலமடைந்திருந்தது முரளி.
ரிமுவ் பண்ணினால்தான் நான் உயிரோடு இரு
முடியுமென்ற கட்டாயம்... நோ அதர் வே... நான்
ரோடு திரும்பி வந்தேன்... இப்போது சொல்லுங்க
முரளி.. மறு வருடம் நீங்கள் என்னைத் தேடி வரும்போ
காத்திருந்து நான் உங்களை எப்படிச் சந்திக்க முடியும்?
நான் வார்த்தை தவறியவளா முரளி? நீங்கள் உங்கள்
பெற்றோருக்கு ஒரே பிள்ளை முரளி... உங்களைப் பெற்ற
தாயின் கனவு என்னவாக இருக்கும்..? வீடு நிறைய
பேரன், பேத்திகள் விளையாட வேண்டும் என்பதாகத்
தானே இருக்கும்? நான் அந்தக் கனவை கலைக்கலாமா
முரளி? என் காதலுக்காக உங்கள் வாழ்வைக் குலைக்கலாமா?
அது சரியா முரளி? அதனால்தான் நான் மௌனமானேன்.
ங்கள் காதலை ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்தேன். உங்களிட
ருந்து விலகினேன். நவீனின் பிறந்த நாள் பார்ட்டியில்
மினியக்காவைச் சந்தித்தபோது மனம் விட்டுச் சொல்லி
க அவர்கள் மடி கிடைத்தது. என் சோகக்கதை அவர்
ம் கொட்டி என்னைப் புரிய வைத்தேன். அதுவே
களுக்கு என்னை அவர்கள் பெற்ற குழந்தைகளுக்கு
கும் எண்ணத்தை கொடுத்து விட்டது... முரளி...
தகளுக்காக ஏங்கியவள் நான் முரளி. கிடைக்காத

ஒன்றிற்கு ஏங்குவதுதானே மனித இயல்பு. என்னால் குழந்தை பெற முடியாது என்றாகி விட்ட பின்னர் குழந்தைகளைத் தூக்கிக் கொண்டு போகும் தாய்களைப் பார்த்தால் அப்படி ஒரு ஏக்கமாய் இருக்கும். எனக்கென ஒரு குடும்பம்.. என்னை 'அம்மா' என்று அழைக்க இரு குழந்தைகள்.. இவை எனக்குக் கிடைக்குமென்று நினைத்துக் கூடப் பார்க்கவில்லை முரளி... இரவுகளில் ஸ்ருதி எனக்காக ஏங்கி அழுகிறாளாம். என்னிடம் அத்தை சொன்னபோது என் மழலை சுமக்காத வயிறு என்னமாய் குளிர்ந்தது தெரியுமா முரளி? நவீன் என்னை 'அம்மா' வென்று அழைத்து என் மடியில் அமர்ந்து கொள்ளும் போது இந்த பிறப்பை எடுத்ததன் பலன் கிடைத்து விட்டது போல் மனம் மகிழ்ந்து போகிறது முரளி.. இப்போது சொல்லுங்கள் முரளி. நான் துரோகியா? உங்கள் அண்ணன் துரோகியா.. உங்கள் பெரியம்மா துரோகியா? இல்லை.. சாகும் முன் தன் பிள்ளைகளை... பிள்ளைக்காக ஏங்கும்.. பிள்ளை பெற முடியாதவளிடம் ஒப்படைத்துச் சென்ற காமினியக்காதான் துரோகியா? சொல்லுங்கள் முரளி.. யார் துரோகி?''

முரளிதரன் எழுந்து கொண்டான். மௌனமாய் நின்றான். பின்னர் பாரதியைப் பார்த்துக் கூறினான்.

''இல்லை பாரதி.. யாருமே துரோகியில்லை. ஆனால் நீ என்னிடம் உனக்கு நடந்ததை முன்னரே சொல்லியிருக்கலாம்.''

''சொல்லியிருந்தால்...?''

''வழி கண்டு பிடித்திருப்பேன். என் பிள்ளைக... நீதான் சுமக்க வேண்டும் என்பதில்லையே... ம

வத்தில் ஆயிரம் வழிமுறைகள் உள்ளன... [illegible]
காரணமாய் காட்டி என் காதலைக் கொன்று விட்ட... [illegible]

"எனக்குத் தெரியும்.. இப்படித்தான் நீங்கள் [illegible]
சிகலொன்று... அதனால்தான் நான் நீங்கள் சொல்லியதை [illegible]
தாய்மை என்பது பெண்மையின் [illegible]
முடியாதபோது விலகி விடுவதுதான் நல்லது.."

"உனக்கு நல்லது.. எனக்கு...?"

முரளி வேகமாய் வெளியேறி விட்டான். அவன் [illegible]
கிளம்பிச் செல்லும் சத்தம் கேட்டது. ஆண்டாள் எழுந்து
பாரதியின் அருகே வந்து அவள் கைகளைப் பிடித்துக்
கொண்டாள்.

"உனக்கு எத்தனை பெரிய மனது பாரதி.. என் வம்சம்
தழைக்க நீ விலகிப் போய் விட்டாயே.. இது தெரியாமல்
நாங்கள் எதையெதையோ பேசி விட்டோம்.. உன் நல்ல
மனதிற்கு ஒரு குறையும் இனி வராது..."

"இனி புதிதாய் வருவதற்கு என்ன இருக்கிறதுங்க...
அதுதான் என் மகள் பட்டுப் போய் நிற்கிறாளே... இது
போதாதா.." அன்னபூரணி புலம்பினாள்.

"அம்மா..." பாரதி அதட்டினாள்.

"எனக்கென்ன குறை. ஆணொன்னு.. பெண்
ணொன்னு இரண்டு பிள்ளைகள் கிடைத்திருக்கிறார்கள்..
எனக்கு அது போதும்.."

பத்மநாபன் திலகவதியின் முகம் பார்த்து கைகூப்பி
மன்னிப்பு கேட்டார்.

"தெரியாமல் பேசி விட்டோம் அண்ணி... மன்னித்து
விடுங்கள்."

"மன்னிப்பெல்லாம் எதற்கு தம்பி.. இப்படி ஒரு
காரணமிருக்கும்னு என் மனதில் பட்டது. அதனால்
தான் நான் காமினிக்கும், பாரதிக்கும் துணை நின்றேன்.
வேறு நினைப்பில் இல்லை..." திலகவதி சமாதானம்
கூறினாள்.

"மனோஜ்... நீயும்..." பத்மநாபன் முடிக்கும் முன்னர்,

"வேண்டாம் சித்தப்பா. எனக்கே எதுவும் தெரியாது.
நான் காமினியின் கடைசி ஆசைக்குக் கட்டுப்பட்டேன்.
அவ்வளவுதான். என் காமினி யோசித்து செயல்பட்
டிருக்கிறாள்.." மனோஜின் விழிகளில் நீர் நிறைந்தது.

பாரதி எழுந்து ரத்னவேலிடம் சென்றாள். அந்த
முரட்டு கிராமத்துப் பெரிய மனிதரின் முகம் பார்த்துப்
பேசினாள்.

"அப்பா... பெற்ற தாய் தான் சாகும்போது பிள்ளைகளை
நினைத்துப் பரிதவிக்கும் தவிப்பு உங்களுக்குப் புரி
யாமல் போகாது.. நாம் அருமையாய் நினைக்கும் பொக்
கிஷத்தை அதன் அருமை தெரிந்தவர்களிடம் கொடுத்
துத்தான் பாதுகாக்கச் சொல்ல வேண்டும்... உங்கள் மகள்
அதைத்தான் செய்தார்கள். நவீன் மூன்றரை வயதுச்
சிறுவன். ஸ்ருதி ஆறு மாதக் குழந்தை. இவர்களுக்கு
உடனடித் தேவை தாயின் அன்பு. அதை ஆயா கொடுக்க
முடியுமா? உடனடிக் கல்யாணம் சட்டப்படி நான் இந்தக்
குழந்தைகளுக்கு தாய் ஆவதற்காகத்தான்... மனைவி
போன மறு மாதமே கல்யாணமா? என்று கேட்டீர்கள்...
இதுவரை நான் அவரை என் எம்.டியாகத்தான் பார்த்து
வருகிறேன். அவர் காமினியக்காவின் கணவராகத்தா
இருக்கிறார்... எங்களிருவருக்கும் உள்ள ஒரே பந்த

அவருடைய குழந்தைகளுக்கு நான் தாயாகப் போ...
என்பதுதான்.. தயவு செய்து இந்தப் பந்தத்தை ...
களால் காயப்படுத்தி விடாதீர்கள். இந்த உறவு ...
படுத்தப்பட வேண்டிய உறவு இல்லை... உ...
மானது... தெய்வீகமானது... தாயாக முடியாத ...
பெண்ணை... தாயில்லாத தாயைத் தேடும் குழந்...
களுக்குத் தாயாக்கியிருப்பது.. உங்கள் பேரப் பிள்ளை...
களை என் உயிரைக் கொடுத்து நான் வளர்ப்பேன்.
என்னை நம்புங்கள்...''

''அம்மாடி...'' ரத்னவேலு கையெடுத்துப் பாரதியைக்
கும்பிட்டார். ''நீ தெய்வம் தாயி... நான் தான் அவசரத்தில்
மதி கெட்டுப் போன முட்டாள். தங்கம் கருக்குமா? என்
மருமகன் பத்தரை மாத்துத் தங்கம். அவர் அருமை
தெரிந்திருந்தும்.. மகளை சாகக் கொடுத்த துக்கத்தில்
பைத்தியக்காரனாகிப் போனேன். இனி இந்தப் பிள்ளைகள்
ரெண்டும் உன் பிள்ளைகள் தாயி.. நீ அனுமதி கொடுத்
...ல் வருஷத்திற்கு ஒரு தரமோ ரெண்டு தரமோ வந்து
...ர்த்திட்டுப் போறேன். இல்லைன்னாலும் என்னு இந்தக்
...வன் கேள்வியே கேட்க மாட்டேன்...''

...ன்றிலிருந்து ஆறாவது நாள் மனோஜிற்கும், பாரதிக்
...எளிமையான முறையில் பதிவுத் திருமணம் நடந்
...திருமணத்திற்கு முரளி வரவில்லை. பத்மநாபன்,
...ாள் தம்பதியினரும், ரத்னவேல் குடும்பத்தினரும்
...ந்து மனமார வாழ்த்திச் சென்றார்கள். அன்னபூரணி
...ய்ந்து அமைதி அடைந்திருந்தாள். பாரதி உரிமை
...னைவியாக மனோஜுடன் அவன் வீட்டிற்குச்
...ிட்டாள். வேலையை ராஜினாமா செய்துவிட்டு
...தைகள் என்று ஒன்றிப் போனாள்.

''பாரதி.. இந்தக் கல்யாணம் சட்டப்படி என் குழந்தை
களுக்கு உன்னைத் தாய் ஆக்குவதற்காகத்தான். என்
மனைவியாவதற்காக அல்ல. என் மனதில் காமினியைத்
தவிர வேறு யாருக்கும் இடமில்லை...''

முதல் நாளிரவில் மனோஜின் படுக்கையறைக்குள்
பாரதி வந்தபோது மனோஜ் தெளிவாகக் கூறிவிட்டான்.
பாரதி இயல்பாக அதை ஏற்றுக் கொண்டாள். அவள்
முகத்தில் ஏமாற்றமில்லை. தெளிவுதான் இருந்தது.

''நான் அதை எதிர்பார்க்கவும் இல்லை. வீட்டில்
அத்தை இருக்கிறார்கள். வேலைக்காரர்கள் இருக்கிறார்கள்.
தனித்தனி படுக்கையறைகள் என்றால் வீண் வம்புப்
பேச்சு வரும்... அதை தவிர்ப்பதற்காகத்தான் ஒரே
படுக்கையறை... மற்றபடி நாம் ஜஸ்ட் பிரண்ட்ஸ்தான்...''

அறை முழுவதும் பரந்திருந்த அந்தப் பெரிய கட்டில்
களில் நவினையும், ஸ்ருதியையும் ஊடே படுக்க வைத்து
அவர்களின் இருபுறமும் மனோஜும், பாரதியும் படுத்துத்
தூங்கினார்கள். மெல்ல... மெல்ல அது இயல்பான வழக்க
மாக அவர்களுக்கு ஆனது.

படுக்கையை பகிர்ந்து கொள்வதில்லையே தவிர
மற்றவற்றில் மனைவியென்ற உரிமையை மறுக்காமல்
கொடுத்தான் மனோஜ். விருந்துகள், பார்ட்டிகளுக்கு
அழைத்துப் போனான். 'மனைவி'யென்று அறிமுகம்
செய்து வைத்தான். வார இறுதி நாட்களில் குழந்தை
களுடன் கடற்கரை, மற்ற இடங்கள் என்று சுற்றச் சென்
றார்கள்.

''ஏங்க.. நவீன்தான் சிறு குழந்தையென்றால் நீ...
களுமா? இப்படிக் கடலில் நனைந்தால் எப்படி..? வர...

உங்களிருவரில் யார் குழந்தையென்று தெரியவில்லை... நளினுக்கு தலை துவட்டியபடி மனோஜை கடிந்து கொள்... வாள் பாரதி.

''பாரதி... உன் மகனைப் பார். வாசல் கேட்டில் மேலேறிக் கொண்டிருக்கிறான். இருடா உன் அம்மா... விடம் சொல்கிறேன் என்று காதைப் பிடித்துக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். வந்து நான்கு போடு போடு...'' மனோஜ் உற்சாகமாய் குரல் கொடுப்பான்.

''ஏண்டா.. உங்க அப்பாவைப் போலவே 'வாலா'ய் இருக்கிறாய்'' பாரதி குறும்புடன் மனோஜை பார்த்துக் கொண்டே பிள்ளையைக் கண்டிப்பாள். மனோஜின் விழிகள் புரிந்து கொண்டு மின்னும்.

இவர்களது வாழ்க்கை உடலால் இல்லாமல் மனதால் இணைந்து சீராக ஓட ஆரம்பித்தபோது முரளிதரனின் வீட்டில் மகனுக்கு கல்யாணம் பேசினார்கள். யாரை? பாரதியின் தங்கை பல்லவியை..!

13

...ரளிதான் பல்லவியைத் திருமணம் செய்து கொள்ள ...புவதாகக் கூறியபோது பத்மநாபனும், அன்ன... ஆட்சேபிக்கவில்லை. அதை வரவேற்கவே ...ர். பாரதி செய்த நன்மையை அவர்கள் மறக்க... அதற்கு பிரதிபலன் செய்ய இது ஒரு வாய்ப்பு

என்று மகிழ்ந்துதான் போயினர். மீனாட்சிசுந்தரமும், அன்னபூரணியும் ஆச்சர்யப்பட்டாலும்.. மனமார முரளி தரனை மாப்பிள்ளையாக ஏற்றுக் கொண்டனர்.

''அன்னபூரணி.. எங்க வீட்டில் உங்க பெண்தான் விளக்கேற்றணும்னு இருக்கு. பாரதி இல்லாவிட்டால் என்ன.. பல்லவியைக் கொடுங்கள்.''

''அதற்கென்ன அண்ணி. தம்பி இந்த வீட்டுக்குத்தான் மருமகனாய் வரணும்னு விதிச்சிருக்கப்போ நான் மறுத்தா பேசப் போகிறேன்.''

நிச்சயதார்த்தத்தையே மிகப் பிரமாதமாய் நடத்தினார்கள். ஆண்டாள் மருமகளுக்கு வைர அட்டிகை போட்டாள். பல்லவிக்கு பெருமை பிடிபடவில்லை. தோழிகளிடம் பீற்றிக் கொண்டாள்.

''யெஸ்... யெஸ்... லவ் மேரேஜ்தான்.. எங்க அக்காவின் கம்பெனி எம்.டி.யோட பிரதர். தற்செயலாய் ஓர் நாள் வீட்டுக்கு வந்தார். என்னைப் பார்த்தவுடன் மயங்கி விட்டாராம். அப்புறம் தினமும் வருவார். நான் பிடி கொடுக்கவேயில்லை.. அட்லாஸ்ட். ரொம்பவும் கெஞ்சுகிறாரேன்னு.. போனால் போகுதுன்னு 'ஐ லவ் யூ' சொன்னேன். மறுநாளே பேரண்ட்ஸை கூட்டி வந்து பெண் கேட்டு விட்டார். ஆமாம்... வைர அட்டிகைதான். எனக்கு டிசைன் பிடிக்கவில்லை. முதன் முதலாய் போடுகிறார்கள் ஒன்றும் சொல்ல வேண்டாமென்னு போட்டுக் கொண்டேன். 'ஆப்டர் மேரேஜ் உன்னை வைரத்தாலே இழைக்கிறேன்'னு அவர் சொல்லியிருக்கார். ஹனிமூன் அநேகமாய் ஸ்விட்சர்லாந்தாய் இருக்கும்.. யாயா.. சாய்ஸ்தான்... இனி எல்லாமே உன் சாய்ஸ்தான்'னு சொல்லிவிட்டார்.''

அன்னபூரணியினாலேயே சின்ன மகளின் அ...
டலைத் தாங்க முடியவில்லை.

"ஏண்டி.. ஏன் இப்படி புளுகு மூட்டையை அ... விடுகிறாய்.. இது நல்லதிற்கு இல்லை. கொஞ்சம் அ... வாசி."

"போம்மா.. எனக்கு வந்த அதிர்ஷ்டத்தைக் கண்டு அவளவள் வயிறு எரிய வேண்டாமா? ஐ ஆம் ... லக்கிம்மா. இதை ஊரே பார்த்து பொறாமைப் படணும். என் அழகைப் பார்த்து மயங்கி ஒரு கோடீஸ்வரன் என்னைக் கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்ளப் போகி...றார்ன்னு எல்லோருக்கும் தெரிய வேண்டாமா?"

'போடி பைத்தியக்காரி. உன்னைப் பார்த்து மயங்கி ...ந்தக் கோடீஸ்வரன் உன்னைக் கல்யாணம் பண்ணிக் ...ள்ளவில்லை... உன் அக்காவின் தங்கை நீ என்பதால் ...ணிக் கொள்கிறான்.'

...ாய்வரை வந்த வார்த்தைகளை வெளிவிடாமல் ...ங்கிக் கொண்டாள் அன்னபூரணி. பேசாமல் தலை ...அடித்துக் கொண்டு வேலைகளைப் பார்க்கச் சென் ...அவள்.

...மணத்திற்கு மனோஜும், பாரதியும் குழந்தை ... வந்திருந்தனர். திலகவதி முதல் நாளே வந்து ... முன் வரிசையில் அமர்ந்திருந்த பாரதி ஸ்ருதி ...பமாயிருக்க, மனோஜ் குனிந்து பாரதியின் ...தோ சொன்னான். அதைக் கவனமாய் கேட்டுக் ...ந்த பாரதியைப் பார்த்தபடி பல்லவியின் ...ன்று முடிச்சுப் போட்டான் முரளிதரன்.

மலர்ச் சரங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்த ஆடம்பரமான அறைக்குள் நுழைந்த பல்லவி கட்டிலில் அமர்ந்திருந்த முரளிதரனின் அருகே போய் நின்றாள். அவன் எதுவும் பேசவில்லை. அவளே அவன் அருகில் அமர்ந்தாள். அப்போதும் அவன் பேசவில்லை.

"என்ன யோசனை...?" பல்லவியே பேச்சை ஆரம்பித்தாள்.

"தெரிந்து என்ன செய்யப் போகிறாய்?" அலட்சியமாய் பதில் வந்தது.

பல்லவிக்கு என்ன பதில் சொல்வதென்று தெரியவில்லை.

"ஏன் இப்படிப் பேசுகிறீர்கள்?"

"எப்படி..?"

"எடுத்தெறிந்து பேசுகிறீர்கள்?"

"வேறு எப்படிப் பேசச் சொல்கிறாய்..?"

"இது பர்ஸ்ட் நைட் ரூம்..."

"அதற்காக...? உன்னைக் கொஞ்சச் சொல்கிறாயா?"

"அதைத்தானே செய்ய வேண்டும்."

"ஹா.. அதை என்னிடம் எதிர்பார்க்காதே."

"என்மேல் என்ன கோபம்..?"

"உன் மேல் எனக்கு வெறுப்புமில்லை.. விருப்பமுமில்லை."

"அப்புறம் ஏன் கல்யாணம் செய்து கொண்டீர்கள்?"

"ம்ம்.. என் அம்மா, அப்பாவுக்கு பேரன், பேத்திகள் ...ண்டுமாம்..."

முரளிதரன் விளக்கை அணைத்தான். அதற்குப் பின்னர் ஒரு வார்த்தை கூட அவன் பேசவில்லை. பல்லவியால் அவனிடமிருந்து விலகவும் முடியவில்லை. ஆனால் விருப்பமில்லையென்றவனுடன் உறவாடவும் இயலவில்லை. அவளது போராட்டத்தை அவன் லட்சியம் பண்ணவில்லை.

ஆண்டாள் பூஜையறையில் இருந்தாள். பல்லவியைக் கண்டதும், மெலிதாகச் சிரித்தாள். கற்பூர ஒளியை தொட்டு வணங்கி விட்டு பூஜையறையை விட்டு வெளியே வந்தவள்.

"முரளி எழுந்துட்டானாம்மா.." என்று வினவினாள்.

"இல்லை அத்தை.."

"சரி நீ காபி சாப்பிட்டு விட்டு எடுத்துப்போ.. இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் உன் அப்பாவும், அம்மாவும் மறு வீட்டுக்கு உங்களை அழைத்துப்போக வந்து விடுவார்கள்... ரெடியா... இரும்மா."

முரளிதரன் தயாராகி இறங்கி வந்து கொண்டிருந்தான்.

"என்னம்மா... முரளி தூங்கறான்னு சொன்னே. இப்ப ரெடியாகி வந்திருக்கானே.. நல்ல பெண் போ. ஒரு காபி கூட காலாகாலத்தில் கொண்டு போய் கொடுக்க மாட்டாயா?"

ஆண்டாளின் பேச்சைக் காதில் வாங்காமல் முரளிதரன் வெளியே செல்லக் கிளம்பினான். ஆண்டாள் அவசரமாய் தடுத்தாள்.

"முரளி.. உன் மாமனார், மாமியார் இப்போ வந்து விடுவார்கள்."

"எதற்கு?"

"உங்களை மறுவீட்டுக்கு அழைத்துப் போக."

"நோ.. டைம் அம்மா.. இன்னும் இரண்டு மாதங்களுக்கு நான் அசைய முடியாது... பாரின் ஆர்டர் வந்து குவிந்து கிடக்கிறது."

முரளிதரன் சென்றுவிட கணவரிடம் முறையிட்டாள் ஆண்டாள்.

"அவன் சொல்வது உண்மைதான் ஆண்டாள்" என்றார் பத்மநாபன்.

"பாரின் கம்பெனிகளின் ஆர்டர். கஷ்டப்பட்டு வாங்கியிருக்கிறான். இதில் சக்சஸ் பண்ணிவிட்டால் அவன் ரேஞ்சே வேறு. அவனை டிஸ்டர்ப் பண்ணாதே.." கண்டிப்பாய் கூறிவிட்டார் அவர்.

பல்லவியின் இதழ்கள் துடித்தன. மறுவீடு போனால் என்ன.. போகாவிட்டால் என்ன? அதைப் பற்றி அவளுக்கென்ன கவலை? தேனிலவு என்னவாயிற்று. ஸ்விட்சர்லாந்து கனவு அம்பேல்தானா.. தோழிகளின் முகத்தில் எப்படி விழிப்பாள்.

மீனாட்சிசுந்தரத்தையும், அன்னபூரணியையும் ஆண்டாள் சமாளித்து அனுப்பினாள். பல்லவியிடம் கவலையுடன் விசாரிக்க வந்தாள் அவளது தாய்.

"என்னம்மா... மாப்பிள்ளை இப்படிச் சொல்லி விட்டாரே..."

"ஆமாம்மா.. எனக்கும் அழுகையாக வருகிறது."

''ச்சீ அசடு. இதற்குப் போய் யாராவது அழுவார்களா? இந்தா இருக்கிற ஆழ்வார்பேட்டைக்கு நினைத்தால் எந்த... போகலாமே...''

''நம்ம வீட்டுக்கு வர முடியலைன்னு யார் அழுதாங்க? சுவிட்சர்லாந்து போக முடியலைன்னு நான் கவலைப் பட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன் நீங்க வேறு வயிற்றெரிச் சலைக் கிளப்பாதீங்க அம்மா.''

''இன்னும் குழந்தையாகவே இருக்கிறாயே பல்லவி..'' அன்னபூரணி வழக்கம்போல் தலையில் அடித்துக் கொண்டு கிளம்பி விட்டாள்.

இரவு வெகுநேரம் கழித்து வந்த முரளிதரன் குளித்து விட்டு வரும் வரை காத்திருந்த பல்லவி.

''என்னங்க...'' என்று ஆரம்பித்தாள்.

''ம்ம்.''

''நான் என் பிரண்ட்ஸிடம் எல்லாம் சொல்லி விட் டேன்.''

அவன் புருவங்கள் உயர்ந்தன.

''சுவிட்சர்லாந்திற்கு நாம் ஹனிமூன் போகப் போகி ...ரோம்ன்னு பெருமையாய் சொன்னேன்.''

''அதற்காக?''

...என்னங்க நீங்க..?'' அவள் கொஞ்சலாய் நெருங்க ...ன் அவள் கையை தட்டி விட்டு ஒரு கிரெடிட் கார்டை ...ப் போட்டான்.

...தோ பார்.. உனக்கு என்ன வேண்டுமென்றாலும்.. ...தனை கோடி விலையென்றாலும் வாங்கிக் கொள். ...ரெடிட் கார்டு. நான் கணக்கு கேட்க மாட்டேன்.

...சென்று வீட்டில் கார் இருக்கிறது. எங்கே வேண்டு ...னாலும் போய் வா.. நான் ஏனென்று கேட்க மாட்டேன். வெளிநாடு போக வேண்டுமென்றாலும் போ... ஆனால் என்னை உன்கூட கூப்பிடாதே. என்னால் வர முடியாது.''

பல்லவி பதில் சொல்ல முடியாமல் திகைத்தாள். இதற்கு என்ன பதில் சொல்வது? கிரெடிட் கார்டு வேண் டாம். நீதான் வேண்டுமென்று சொல்வதா? ஆனால் அவளுக்கு பணமும் வேண்டுமே.

முரளிதரன் அவளது குழப்பத்தை ரசித்தவனாய் படுத்து கண் மூடிவிட்டான். பல்லவி கிரெடிட் கார்டை பத்திரப்படுத்திவிட்டு அவனருகில் வந்தபோது அவனது கரம் அவள் மேல் விழுந்தது.

பல்லவி அந்த வாழ்க்கைக்குப் பழகி விட்டாள். நினைத்த போதெல்லாம் வெளியே சுற்றக் கார். கண்ணில் பட்ட நகைகளை அவை வைரமாக இருந்தாலும் வாங்கிக் குவிக்க கிரெடிட் கார்டு.. கணக்குக் கேட்காத கணவன். இவைகளில் மூழ்கித் திளைத்தவளுக்கு கணவனிடம் காதல் இல்லாதது கருத்தில் படவேயில்லை.

அன்னபூரணி அடிக்கடி மகளைப் பார்க்க வந்தாள். அவள் வந்தபோதெல்லாம் மகளை மட்டுமே பார்க்க முடிந்தது. மருமகனைக் கண்ணில் காண முடியவில்லை.

''அவருக்கு வேலை அதிகம் அம்மா..'' என்றாள் பல்லவி.

''உன்னிடம் எப்படிப் பழகுகிறார்.''

''இது என்னம்மா கேள்வி..?''

''இல்லைடி.. உன்னை சந்தோசமாக வைத்திரு கிறாரா..?''

''ஏம்மா.. இப்போதுதான் இந்த வைர மாலையை
வந்தேன். இதை ஏன் வாங்கினாய்ன்னு இந்த
யாரும் கேட்க மாட்டாங்க. எனக்குன்னு இனி
செலவுக்கு கிரெடிட் கார்டுன்னு ராஜபோகமாய்
கிறேன். சந்தோசமாய் வைத்திருக்கிறாரான்னு கேட்
களே.''

'இதுதான் சந்தோஷமா?' அன்னபூரணி எத்தனை
தடவைதான் இந்த கூறு கெட்ட மகளை எண்ணி
தலையில் அடித்துக் கொள்ள முடியும்? தன் தலை
விடுமென்று எண்ணி அந்த எண்ணத்தை கைவிட்டவள்.

''என்னைக்குத்தான் உனக்கு புத்தி வருமோ தெரிய
வில்லை. வேறு எதுவும் விசேஷமா?'' என்று விசாரித்
தாள்.

அதற்கு பல்லவி சொன்ன பதிலில் அவளுக்குத்
தூக்கி வாரிப் போட்டது. எத்தைத் தின்றால் பித்தம் தெளி
யும் என்ற நிலையில் தன் கணவரிடம் தன் சந்தோசத்
தைக் கூறினாள் அன்னபூரணி.

14

பல்லவி சோர்ந்து தெரிந்தாள். கட்டிலில் படுத்த
படியேதான் தன் தாயிடம் பேசிக் கொண்டிருந்தாள்.
வளது வாடிய முகம் கண்டு தான் அன்னபூரணி
தேனும் விசேஷமா?" என்று கேட்டாள்.

''விசேஷம்ன்னா என்னம்மா.''

''விவரம் கெட்டவளே.. முடியாமல் இருக்கிறாயே..
என்னன்னு கேட்டேன்.''

''அதுவா.. கன்சீவ் ஆகியிருக்கேன்.''

''பல்லவி.. என் தங்கமே.. எவ்வளவு சந்தோசமான
சேதியைச் சொல்கிறாய்.. இந்தா வாயைத் திற.. இனிப்புச்
சாப்பிடு.''

''போங்கம்மா. ஐ ஆம் நாட் ஹேப்பி. இப்போது இதற்கு
என்ன அவசரம். இன்னும் நான்கைந்து வருடங்கள்
போகட்டும்ன்னு நினைத்தேன்.''

''என்னடி அச்சாணியமாய் உளருகிறாய்.''

''உளறவில்லை. உண்மையைத்தான் சொன்னேன்.
ஒரே வாமிட்.. எதையும் பிடித்ததைச் சாப்பிட முடிய
வில்லை. தலையைச் சுற்றுகிறது. நினைத்த இடத்திற்குப்
போய் வர முடியவில்லை. இது தேவையா?''

''அடிப்பாவி... நீ தின்பதற்கும் ஊர் சுற்றுவதற்கும் தான்
பறக்கிறாயா? இப்படி கூறு கெட்டத்தனமாய் மாப்பிள்ளை
யிடம் பேசி வைக்காதே...''

''அவரிடம் பேச எங்கே நேரம் கொடுக்கிறார். நைட்
தூங்க பதினொரு மணிக்குத்தான் வருகிறார். காலையில்
விடிந்ததும் போய் விடுகிறார். பேச நோ டைம்.''

''என்னடி இப்படிச் சொல்கிறாய்?''

''அதனால் என்னம்மா. அவர் உழைத்தால்தான் ப
கொட்டும். பேச டைம் இல்லா விட்டால்தான் என்
பட்.. நான் இது விஷயமாய் நெகடிவாய் என
அவரிடம் சொல்லப் போவதில்லை...''

''அப்பாடி... பொறுப்பு வந்து விட்டதடி உனக்கு..''

''ஒரு பருப்பும் வரவில்லை. அவர் முதல் [illegible] அன்ட் ரைட்டா சொல்லி விட்டார். போக் குழந்தை [illegible] வேணும்ன்னு அவரோட அம்மா சொன்னதா[illegible] கல்யாணம் பண்ணிக் கொண்டாராம். ஸோ.. [illegible] வேறு வழியில்லை குழந்தை பெற்றுக் கொண்[illegible] ஆக வேண்டும். அவரை மூட் அவுட் பண்ணுவது [illegible] தில்லை அம்மா.. கேள்வியே கேட்காமல் வசதி[illegible] வாரிக் கொடுத்திருக்கிறார். இதைக் கட் பண்ணி விட்[illegible] என்ன செய்வது...?''

'என்ன மாதிரி புருசன்.. பெண்டாட்டி இவர்[illegible] அன்னபூரணிக்கு சிரிப்பதா இல்லை அழுவதா என்[illegible] தெரியவில்லை. மூத்தவள் என்னடாவென்றால் [illegible] வசத்தால் இரண்டாம் தாரமாக... மூத்தவள் பெற்[illegible] குழந்தைகளுக்கு ஆயா வேலை பார்த்துக் கொண்டிருக் கிறாள்.

இளையவள் என்னடாவென்றால் 'வாழ்வது வாழ்வா' என்பதை அறியாத ஓர் வாழ்க்கையை வாழ்கிறாள்.

இதயம் வலித்தது அன்னபூரணிக்கு. வீடு திரும்பி கணவரிடம் தன் மனக் குமுறல்களைக் கொட்டினாள். பொறுமையாகக் கேட்ட மீனாட்சிசுந்தரம்.

''பூரணி.. பாரதி ஆயா வேலை பார்க்கிறாள்... பல்லவி வாழ்வது வாழ்க்கையில்லைன்னு நீ புலம்புவதெல்லாம் சரி.. ஆனால் அவரவர் வாழ்க்கையில் அவர்கள் திருப்தி [யா]கத்தானே வாழ்கிறார்கள்? பாரதியின் குறைபாட்டிற்கு [அ]வளுக்குக் கல்யாணம், குடும்பம் என்பதே கேள்விக் [கு]றியாய் இருந்தது. இப்போது அவள் மனம் போல்

[க]ணவன். குழந்தைகள்ன்னு ஒரு குடும்பம் அமைந்து விட்டது. பல்லவியின் ஆசைகளுக்கு ஈடு கொடுக்க முடியாமல் நீயும், நானும் திணறினோம். இப்போது அவள் கேட்டதை வாங்கிக் கொடுக்கும் கணவர் அவளுக்குக் கிடைத்து விட்டார். இதில் நீ கவலைப்பட என்ன இருக்கிறது?'' என்று தெளிவாகக் கூறினார்.

''என்னங்க நீங்க? விளங்காமல் பேசுகிறீங்க. பணம் காசுதான் வாழ்க்கையா.. பெண்டாட்டி மேல் பிரியம் வேண்டாமா?''

''அது வேண்டும்ன்னு பல்லவி கேட்டாளா? இல்லை பாரதி கேட்டாளா?''

''அவர்கள் கேட்கவில்லைன்னா.. விட்டு விடுவதா?''

''பூரணி.. பல்லவி வசதி வேண்டும்ன்னு கேட்டாள். மாப்பிள்ளை அவள் கேட்டதைக் கொடுத்திருக்கிறார்... பிரியம் வேணும்ன்னு அவள் கேட்டிருந்தால் கொடுத் திருப்பாரோ என்னவோ.. பாரதியை பொறுத்தமட்டில் அவள் வேண்டியது தாய்மையை... காதலையல்ல.''

''நீங்கள் என்ன சொன்னாலும் என் மனம் ஆறாது.. நீங்களும் நானும் மனம் இணைந்து வாழ்ந்தவர்கள்.. உங்கள் நெஞ்சைத் தொட்டுச் சொல்லுங்கள். நம் பெண்களின் நிலைமையை எண்ணி உண்மையிலேயே உங்களுக்கு வருத்தமில்லையா?..''

மீனாட்சிசுந்தரம் பெருமூச்சு விட்டார்.

''பூரணி.. எனக்கு வருத்தமில்லாமல் இருக்கும[illegible] இருக்கிறது.. பாரதி. போன்ற ஒரு பெண்ணை மனை[illegible] யாய் அடைய மனோஜ் கொடுத்து வைத்திருக்க வே[illegible] டும். ஆனால் மனோஜின் மனம் முழுவதும் காமினி[illegible]

இருக்கிறாள்? நம் பெண் கணவனின் பிரியத்தைப் பெற கொடுத்து வைக்காமல் போய் விட்டாளே... துடிப்பானவள்.. சின்னப் பெண். ஆசைகள் பல. ஆனால் அது பெரிய குறையில்லை. முரளியின் அழகிற்கு ஈடு கொடுக்கக் கூடிய மனைவி கிடைத்தும் முரளியின் மனம் மனைவியின் மேலில்லை. நாமென்ன செய்ய முடியும் பூரணி? கடவுள் மேல் பாரத்தை போட்டு விட்டுக் காத்திருக்கலாம். காலம் ஓர் நாள் மாறும். கடவுள் கண் திறக்காமல் போக மாட்டார். துன்பமே என்றும் தொடர்ந்து வராது பூரணி. நாளை நமக்கு விடியல் வரும். பொறுத்திரு.''

அன்னபூரணியை ஆதரவாய் அணைத்துக் கொண்டார் மீனாட்சிசுந்தரம்.

நவீனின் பள்ளியில் ஆண்டு விழா. மாறுவேடப் போட்டி, பாட்டுப் போட்டி, நடனப் போட்டியென்று பல போட்டிகளில் அவனைப் பங்கெடுக்க வைத்திருந்தாள் பாரதி. காலையிலேயே மனோஜிடம் நினைவு படுத்தியிருந்தாள்.

''ஈவினிங் நவீனின் ஸ்கூல் டே நினைவிருக்கிறதல்லவா?''

''ம்ம்.. பட் எனக்கு முக்கியமான மீட்டிங் இருக்கிறது ...ாரதி. நீ போய் விட்டு வந்து விடு ப்ளீஸ்.''

''நீங்கள் சொன்னாலும் சொல்லா விட்டாலும் நான் ...ாகத்தான் போகிறேன். நீங்கள் ஏன் வரவில்லையென்று ...ன் கேட்டால் பதில் சொல்ல வேண்டியது நீங்கள்தான். ...கு என்ன வந்தது?''

நவீனின் ஸ்கூல் பேக்கை அடுக்கி வைத்தபடி பேசிய பாரதியைப் பார்த்த மனோஜ் அவளின் தோற்றத்தில் வசீகரிக்கப்பட்டான். தலை குளித்திருந்ததால் முடியை விரியப் போட்டிருந்தாள். அடர்த்தியான முடி தோகை போல் இடுப்பிற்குக் கீழ் தொங்க நெற்றியில் பொட்டிட்டு இருந்த மங்களகரமான அவள் முகம் மேகக் கூட்டங்களின் இடையே தெரியும் வெண்ணிலவு போல் ஒளிர்ந்தது.

ஏனோ அவள் முகத்தை மீண்டும் பார்க்க வேண்டும் போல் தோன்ற நவீனின் முதுகில் ஸ்கூல் பேக்கை மாட்டி விட்டுவிட்டு அவன் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு அறையை விட்டு வெளியேறிய பாரதியை அழைத்தான் மனோஜ்.

''பாரதி...''

''ம்ம்...?''

பாரதி நின்று திரும்பிப் பார்த்தாள். என்னவென்று சொல்வது.

''ஸ்ருதி எங்கே..?''

''கீழே அத்தையிடம் இருக்கிறாள்...''

பாரதி அறைக் கதவைத் திறக்க யத்தனிக்க மனோஜ் மீண்டும் அவசரமாய் அழைத்தான்.

''பாரதி...''

''என்னங்...க?''

நவீன் தந்தையின் முகத்தை நிமிர்ந்து பார்க்க, ம... ஜிற்கு திரும்பவும் காரணம் கிடைத்து விட்டது.

''நவீன் எந்தெந்த புரோக்ராமில் பார்ட்டிஸிபேட் பண்ணுகிறான்.''

''எதெதுன்னு டாடிக்குச் சொல்லு நவீன்.''

''பேஷன் ஷோ. சிங்கிங்... டான்ஸிங்ன்னு நிறை யப்பா. ஐ ஆம் பிஸி.. டோண்ட் டிஸ்டர்ப் மி..''

சிறுவன் கறாராய் பேசிய விதத்தை ரசித்த பாரதி, ''என் செல்லம்'' என்று அவன் கன்னம் வழித்துக் கொஞ்ச,

''ம்ம்... படே பிக் மேன் தாண்டா நீ...'' என்று புருவம் உயர்த்தி பயந்தது போல் நடித்தான். மனோஜைக் கண்ட பாரதி,

'களுக்'கென்று சிரித்தாள்.

மனோஜ் அவள் முகத்தைப் பார்த்தான். வரிசைப் ...டற்கள் தெரிய மனம் விட்டு அவள் சிரித்த காட்சி அவனது மனதைக் கொள்ளை கொண்டது. முல்லைப் பூ வரிசை போல் தெரிந்த பல் வரிசை அவனை ஈர்த்தது. ...ன் இப்படி வசீகரிக்கிறாள்?' என்று அவள் மேல் ...யைப் போட்டது அவன் மனம்.

''அம்மா... ஸ்கூலுக்கு நேரமாகிறது..'' நவீன் சிணுங்கி ...ன்.

...வனது 'அம்மா'வென்ற அழைப்பில் மயங்கிய

...தோடா கண்ணா... ஃபைவ் மினிட்ஸில் போயிட ...வா'' என்றபடி மகனுடன் வெளியே விரைந்

அவர்கள் பின்னாலேயே வந்து மாடிப்படி வளைவில் நின்று மகனுடன் படியிறங்கும் பாரதியையே பார்த்தான் மனோஜ்.

விரிந்திருந்த கூந்தலை அள்ளிக் கொண்டை போல் அலட்சியமாய் செருகியபடி மகனுடன் பேசியபடி சென்று கொண்டிருந்தாள் பாரதி.

எந்தவிதமான அலங்காரமும் இல்லாமல் எப்படி இவளால் 'பளிச்'சென்று இருக்க முடிகின்றது என்று வியந்தபடி குளிக்கப் போனான் அவன். அலுவலகம் செல்லத் தயாராகி கீழே வந்தபோது ஸ்ருதியை மடியில் வைத்து குழைய வைத்த நெய் கலந்த கீரையும் பருப்பும் சேர்ந்த சாதத்தை ஊட்டி விட்டுக் கொண்டிருந்தாள் பாரதி. மனோஜைக் கண்டதும் உள்ளே திரும்பிப் பார்த்து,

''அத்தை.. உங்கள் மகன் சாப்பிட வந்து விட்டார்..'' என்று குரல் கொடுத்தாள்.

'ஏன் நீ சாப்பாடு போட மாட்டாயா?' என்று மனதில் சினம் எழ அதை வெளியே காட்டிக் கொள்ளாமல்,

''நவீன் ஸ்கூலுக்குப் போய் விட்டானா?'' என்று கேட்டான் மனோஜ்.

''ம்ம்.. போய் விட்டான். அச்சச்சோ... துப்பக்கூடாதுடி செல்லம்... பப்பு மம்மு இல்லை... சமத்தா சாப்பிடணும்..'' அவனுடன் பேசியதை பாதியிலேயே விட்டுவிட்... குழந்தையிடம் ஐக்கியமானாள் பாரதி.

''நீ சாப்பிட்டாயா...?'' பல்லைக் கடித்தபடி வின... ...னான் மனோஜ்.

'இல்லை... சேர்ந்து சாப்பிடலாம்' என அவள் ...வாளா என்று அவன் எதிர்பார்க்க,

''நானும் அத்தையும் சேர்ந்து சாப்பிட்டுக்குவோம். நீங்க என்ன சீக்கிரம் சாப்பிட்டு விட்டுக் கிளம்பும் எண்ணமே இல்லாமல் அரட்டை அடித்துக் கொண்டு உட்கார்ந்து இருக்கிறீர்கள். நவீனின் ஸ்கூல் டேக்கு வர முடியாது. ஆபிஸில் வேலை இருக்குதுன்னு கதை சொன்னதெல்லாம் பொய்யா'' என்றபடி அவள் ஸ்ருதியின் வாயைக் கழுவிவிட தூக்கிச் சென்றுவிட அவன் பெருமூச்சுவிட்டபடி திலகவதி பரிமாறிய தோசையை விண்டு சட்னியில் தோய்த்துக் கொள்ளக்கூட மறந்தவனாய் வாயில் போட்டுக் கொண்டான்.

15

ஹாலில் இருந்த டி.வி.யில் திலகவதி வழக்கமாகக்
கட்கும் 'தேன் கிண்ணம்' நிகழ்ச்சியிலிருந்து பழைய
டல் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது.

''மாறியது நெஞ்சம்,
ாற்றியவர் யாரோ?''

னோஜ் எழுந்து கைகழுவி விட்டு மாடியேறினான்.
கேஸில் ஆபிஸ் பைல்களை எடுத்து வைக்கும்
சுவர் அலமாரியில் இருந்த காமினியின் போட்டோ
னப் புன்னகையுடன் பார்த்தது. கையிலெடுத்துப்
ன். அவளின் பிரிவு எப்போதையும் விட இப்
வனை மிகவும் பாதித்தது. அவள் மட்டும்
இருந்திருந்தால்...?

நெடுமூச்சு வெளியேறியது மனோஜிடமிருந்து. உடல் நலமில்லாதவள்தான். ஆனால் அவனுடைய தேவைகளை ஓடி ஓடிக் கவனிப்பாள். அவன் கண் விழிக்கும்போது காபியை முன் நீட்டுவாள். அவன் குளிக்கக் கிளம்ப டவலோடு விரட்டுவாள். குளித்துவிட்டு வந்தால் மாற்றுடையை தேர்ந்தெடுத்து தயாராக வைத்திருப்பாள். உணவுண்ண வந்தால் பார்த்துப் பார்த்துப் பரிமாறுவாள். அலுவலகம் கிளம்ப பைல்களை அடுக்கி வைத்திருப்பாள். அவன் அலுவலகம் கிளம்பக் காரில் ஏறும்போது வாசல் வரை வந்து கையாட்டி வழியனுப்புவாள். இப்போது...?

'காமினி உன் பிள்ளைகளை பாரதியிடம் ஒப்படைத்தாயே... என்னை ஏன் அநாதையாய் விட்டாய்...?'

கையில் ஃப்ரீப் கேஸுடன் இயந்திரம் போல் மனோஜ் இறங்கி வந்து கொண்டிருந்தபோது 'தேன் கிண்ணத்தில்' பாடல் மாறியிருந்தது.

''மன்னவனே அழலாமா? கண்ணீரை விடலாமா?
உன்னுயிராய் நானிருக்க... என்னுயிராய் நீயிருக்க...''

மனோஜ் சமைந்து போய் அப்படியே மாடிப்படியில் நின்றான். 'பாடுவது யார்? காமினியா? அவன் மனமறிந்து அசரீரி போல் பாடலாய் வந்து ஆறுதல் சொல்கிறாளா...?'

பாடல் தொடர்ந்தது.

''கண்ணை விட்டுப் போனாலும்
கருத்தை விட்டுப் போகவில்லை
மண்ணை விட்டுப் போனாலும்
உன்னை விட்டுப் போகவில்லை...''

[illegible]

மனோஜுக்குப் பதில் சொல்வது போல் பாடல் [illegible] ஒலித்தது.

'இன்னொருத்தி உடலெடுத்து
இருப்பவளும் நானல்லவா?
கண்ணெடுத்தும் பாராமல்
கலங்குவதும் வீணல்லவா?''

திக் பிரமையுடன் டி.வி.யின் திரையை அவன் பார்க்க அதில் காமினி தோன்றி அவனைப் பார்த்துப் பாடி னாள். மெல்ல அவள் முகம் மாறி பாரதியின் முகமாகிப் போனது.

''என்ன.. ஆபிஸ் போகும் எண்ணமேயில்லையா?'' அவன் முன் சொடுக்குப் போட்டாள் பாரதி.

''என்னது...?'' உடல் தூக்கிப்போட தன்னிலைக்குத் திரும்பிய மனோஜ் அவசரமாய் டி.வி.யைப் பார்த்தான். அணைக்கப்பட்டிருந்தது.

''என்ன பார்க்கிறீர்கள்? அத்தை உள்ளே வேலையாக இருக்கிறாங்க. நான் ஸ்ருதியை தூங்க வைக்கப் போகணும். அதனால் நான்தான் டி.வி.யை இப்போது ஆஃப் பண்ணினேன். நீங்கள் நான் ஆஃப் பண்ணியதை ார்த்துக் கொண்டுதானே இருந்தீர்கள்... என்ன ஆச்சு? ம்பு எதுவும் சரியில்லையா..? அத்தை.. உங்கள் ளையை வந்து பாருங்க...'' பாரதி ஸ்ருதியைத் தூக்கித்

[illegible] போட்டுத் தட்டிக் கொடுத்தபடி காட்டிப் படி [illegible] போல் அசையாமல் அப்படியே நின் றிருந்தாள். [illegible] அதற்கு 'உடம்பு சரியில்லையா' [illegible] அவனுக்கு உடம்பு சரியில்லை [illegible] அம்மாதான் வந்து பார்க்க [illegible] நெற்றியில் கை வைத்துக்கூட [illegible] பார்க்கக் கூடாதா? அவளென்ன [illegible] பார்க்க மாட்டாளா? [illegible] பிறவியா?'

மனோஜ் பேசாமல் போர்டிகோவுக்கு வந்து காரை எடுத்தான். ஒரு நாளா... இரண்டு நாளா.. அவனுக்கும், பாரதிக்கும் திருமணம் முடிந்து ஒரு வருடம் ஆகி விட்டது. காமினி அவனை விட்டு மறைந்தும் ஒரு வருடம் இரண்டு மாதங்கள் ஆகிவிட்டது. நவீன் நான்கரை வயது சிறுவனாகி பிரிகேஜியிலிருந்து எல்கேஜி வந்து விட்டான். ஆறு மாதக் குழந்தை ஸ்ருதி. ஒன்றரை வயதுக் குழந்தையாக இருந்தாள். ஆயிரம் உடல் உபாதைகளைக் கூறிக் கொண்டிருந்த திலகவதி ஆரோக்கியமாகி ஓடி ஆடி வேலை பார்க்க ஆரம்பித்திருந்தாள்.

ஆண்டாள் கூட ஆச்சரியமாய் வினவினாள்.

''என் கண்ணையே என்னால் நம்ப முடியவில்லையே அக்கா. பத்து வயது குறைந்தது போல் துள்ளிக் குதித்து வேலை பார்க்கறீங்க...''

''பாரதி வந்த பின்னால் பாதி வேலை குறைந்து விட்டது ஆண்டாள். வீட்டுப் பொறுப்பையெல்லா அவள் எடுத்துக்கிட்டாள். நான் அக்காடான்னு கோவி குளம்ன்னு இருக்கிறேன்.. உடம்பில் இருந்த நோெ லாம் போயே போச்சு.''

"ம்ம்.. நீங்க கொடுத்து வைத்தவங்க... உங்களுக்கு வாய்த்த மருமகள் உங்களைத் தங்கத் தட்டில் வைத்து தாங்குகிறாள்."

"என் பல்லவிக்கு மட்டும் என்ன குறை?"

"என்னத்தைன்னு சொல்ல..? நாங்களில்லை [illegible] பணிவிடை செய்ய வேண்டியிருக்கிறது? முதலில் [illegible] யாம் கல்யாணத்துக்கு சம்மதிச்சானேன்னு [illegible] நீட்டின பெண்ணை அவசரப்பட்டு கல்யாணம் பண்ணி வைத்து விட்டுத் திண்டாடுகிறோம்."

"படக்குன்னு எந்த முடிவுக்கும் வந்துவிடாதே ஆண்டாள்.. அந்தப் பெண்ணுக்கு அழகில் குறையா.. படிப்பில் குறையா?"

"அடக்கத்தில்தான் குறை. அக்கா.. உங்ககிட்ட சொல்ல வதற்கு என்ன? கண்ணில் பட்டதையெல்லாம் வாங்கிக் குவித்தாள். சரி.. நம்மிடம் பணத்திற்கா குறையென்று கண்டுக்க மாட்டோம்.. இஷ்டத்திற்கு ஊர் சுற்றுவாள்.. சரி.. சின்னப் பெண்.. போகப் போக சரியாகி விடுமென்று நினைத்தோம். இப்ப நிறைமாத கர்ப்பிணியாய் இருக்கிறாள்... இப்போதும் ஊர் சுற்றினால் எப்படிக்கா? நல்ல பாரதிகிட்ட இருக்கும் பொறுப்பில் கோடியில் ஒரு பங்கு இருந்தால் கூட என் மனது ஆறிவிடும்.. எங்கே..? நாங்க கொடுத்து வைத்தது அவ்வளவுதான்."

பாரதி குழந்தைகளோடு வெளியில் போயிருக்க [illegible]னோஜ் மட்டும் அப்போது வீட்டிலிருந்தான். ஆண்டாள் [illegible]திருப்பது தெரிந்து அவளிடம் பேச மாடியிறங்கி வந்து [illegible]ண்டிருந்தவனின் செவிகளில் ஆண்டாளின் ஆதங்க [illegible]தைகள் அப்படியே விழுந்தன. லேசாய் அவன்

[illegible] திலகவதி ஆண்டாளிடம் சமாதானமாய் [illegible]

"[illegible]தானை விட்டு இதமாய் புத்தி சொல்லச் [illegible]... நீயொன்றும் அதட்டி விட வேண்டாம்."

"[illegible].. அந்தக் கதையை எங்கக்கா கேட்கறீங்க?"

"என்னம்மா சொல்கிற?"

"அவன் வீடு தங்குவதே இல்லைக்கா... அவன் ஆசைப்பட்டுத்தான் இவளைக் கல்யாணம் பண்ணிக் கிட்டானா... இல்லை பாரதியின் தங்கையென்பதற்காக கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டானான்னு எனக்கு சந்தேகமாய் இருக்கிறது..."

"அப்படியெல்லாம் எதுவும் இருக்காது. வீணாய் மனதை போட்டு உழப்பிக்காதே. ஆசையில்லாமலா உன் மருமகள் நிறை மாத கர்ப்பிணியாய் இருக்கிறாள்?"

"அதுக்கும் ஒரு கதை சொல்லுதுகளேக்கா.. நீங்கதான் பேரப்பிள்ளைகள் வேண்டும்ன்னு கேட்டீங்களாம்... அதனால்தான் என்னை சீக்கிரம் குழந்தை பெற்றுக்கச் சொல்கிறார்ன்னு பல்லவி என்னைக் குற்றம் சொல் கிறாள்... அவனிடம் கேட்டால்.. ஆமாம்மா.. அதற்குத் தான் நான் கல்யாணம் பண்ணிக் கொண்டேன். இ[illegible] என்னைத் தொந்தரவு பண்ணாதே.. நீயாச்சு.. உன் ம[illegible] மகளாச்சு.. பிறக்கப் போகும் உன் பேரனாச்சு என்கிறா[illegible]"

"சரி விடு ஆண்டாள்.. பேரக் குழந்தை வந்தா எல்[illegible] சரியாகிவிடும்.."

"எனக்கென்னவோ.. சரியாகாதுன்னு தான் தோ[illegible] கிறது அக்கா.. அவன் இன்னும் பாரதியை மறக்க[illegible]

அக்கா... கடமைக்காக கல்யாணம் பண்ணி ...
வேலை.. வேலைன்னு தன் உடம்பை தானே ...
கிறான்.. பல்லவி விவரமில்லாதவள்ன்னு ...
போட்டு அந்தச் சின்னப் பெண்ணின் கழுத்தில் ...
கட்டியிருக்கிறான் அக்கா.. வேறு ஒருத்தியாக இருந்...
கேள்வி கேட்டு துளைத்து விடுவாளே..."

மனோஜ் சிறிய தாயாரிடம் பேசும் எண்ணத்தை ... விட்டு மாடி ஏறிச் சென்றுவிட்டான். அவன் மனம் ... சலத்தில் வெகுநேரம் ஆழ்ந்திருந்தது. குழந்தைகளு... பாரதி திரும்பி வந்துவிட்டதை அறிந்த பின்னர் தா... அன்று கீழே இறங்கி வந்தான்.

"உங்க சித்தி வந்திருந்தாளே மனோஜ். நான் போன் பண்ணினேன் நீ எடுக்கவேயில்லை. தூங்குகிறா... போலன்னு விட்டுவிட்டேன்.."

திலகவதி இயல்பாய் கூறியதும் பாரதி தங்கையின் உடல்நிலை பற்றி பாசத்துடன் விசாரித்தாள்.

"பல்லவி எப்படியிருக்கிறாளாம் அத்தை..."

"ஏம்மா.. அதை என்கிட்ட கேட்பதை விட நீயே நேரில் போய் பார்த்து விசாரித்துவிட்டு வரலாமில்லையா? ஒரே தங்கை.. வாயும், வயிறுமாய் இருக்கிறாள்.. நீ இன்னும் போய் பார்க்கவில்லை..." திலகவதி எடுத்துக் கூற,

"அவளுக்கு வேறு வேலை இல்லையா?" என்று ...னோஜ் கோபித்தான்.

...ண்டா..?" என்று திலகவதி திகைக்க பாரதி வியப் ... அவனைப் பார்த்தாள்.

...வீணையும், ஸ்ருதியையும் பார்த்துக்கவே அவ ...பொழுது சரியாய் இருக்கு.. இதில் மத்தவங்களை

...ம் விசாரிக்கப் போக நேரம் வேறு அவளுக்கு ...க்கா?.."

"...ங்களா? பல்லவி அவளுடைய தங்கைடா..."

"அது அப்போ.. இப்போ முரளியோட வொய்ப். அவன் ...த்துக்குவான்..."

பாரதியின் முகம் இறுகியது. மனோஜின் வார்த்தைகள் செல்லும் திக்கை அவளால் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. அவள் எதுவும் பேசாமல் சென்றுவிட்டாள். அதன் பின்னர் பல்லவிக்கு ஆண் குழந்தை பிறந்த விவரம் தெரிந்தவுடன் திலகவதிதான் சென்று பார்த்துவிட்டு வந்தாள்.

பாரதி வேலை இருப்பதாகக் கூறி மறுத்து விட்டாள்.

சிக்னலுக்காக வண்டியை நிறுத்திய மனோஜ் மனதில் அவளின் செயலை மெச்சிக் கொண்டான். அதில் எல்லாம் அவன் மனமறிந்து செயல்பட்டவள்.. மற்றபடி அவளுக்கு ஒரு மனமுண்டு.. அதில் ஏக்கமும் தனிமையும் உண்டு என்ற எண்ணமில்லாதவளாக இருக்கிறானே.. ஏன்? என்ற கேள்வி அவன் நெஞ்சில் எழுந்தது.

சிக்னல் விழுந்தது. அவன் காரை நகர்த்தினான்.

16

பரந்து விரிந்திருந்த ஆடம்பரமான ஆடிட்டோரி...தில் சேர்கள் வரிசையாகப் போடப்பட்டிருக்க முன் வரி...

நாற்காலிகளில் ஒன்றில் பாரதி அமர்ந்திருந்தாள். மேடையில் சிறுவர்களின் கலை நிகழ்ச்சிகள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக நடந்து கொண்டிருந்தது. நவீன் படித்த பள்ளி மிகவும் பிரசித்தி பெற்ற பள்ளி. கூட்டம் ஆடிட்டோரியத்தை நிரப்பி வழிந்தது.

மாறுவேடப் போட்டி ஆரம்பமானது. குறத்தி வேடமிட்டிருந்த சிறுமி 'குற்றாலக் குறிவஞ்சி' பாடலைப் பாடி ஆடிவிட்டுப் போனாள். மகாத்மா காந்தி வேடமணிந்த சிறுவன் 'ரகுபதி ராகவ ராஜாராம்' எனப் பாடிவிட்டுச் சென்றான். வெள்ளைக் கோட் அணிந்து கோட் பாக்கெட்டில் ரோஜாவைச் செருகி குட்டி நேரு மாமா வந்து போனார்.

அடுத்து நவீன் வந்தான். 'வீரபாண்டிய கட்டபொம்மன்' வேடம் மிகத் தத்ரூபமாய் அவனுக்குப் பொருந்தியிருந்தது. முகத்தில் ஒட்டப்பட்டிருந்த பெரிய மீசையை முறுக்கி வழக்கமான வீரபாண்டிய கட்டபொம்மன் வசனத்தை விட்டு,

"என் தாய் திருநாட்டில் அந்நியர் பாதம் படிவதோ

அவரை விரட்ட முடியாமல் எம் குலத்தார் செத்து மடிவதோ

ஜெய்... ஜக்கம்மா.. வெள்ளையரை வாள் கொண்டு விரட்டுவேன்

வீரர்களை புவியினிலே திரட்டுவேன்...

வாழ்க பாரத மாதா!" என்று புதிதாய் வசனம் பேசினான். அரங்கத்தில் பலத்த கை தட்டல் எழுந்தது.

பாரதி நிகழ்ச்சிகளில் ஒன்றிப் போயிருந்தாள். நடனமாடும்போதும், பாட்டுப் பாடும் போதும் நவீனின்

விழிகள் பாரதியின் மீதே நிலைத்திருந்தன. நிகழ்ச்சி முடிவில் பரிசு பெற்றவர்களின் விவரம் அறிவிக்கப்பட்டு குழந்தைகள் மேடைக்கு அழைக்கப்பட்டார்கள்.

பாரதி எதிர்பார்த்தபடியே நவீன் மூன்று போட்டிகளிலும் முதல் பரிசை வென்றான். மேடையேறி பரிசுக் கோப்பைகளை வாங்கிக் கொண்டு ஓடி வந்த நவீன் பாரதியின் கழுத்தைக் கட்டிக் கொள்ள தாய்மைப் பெருமிதத்துடன் பாரதி மகனைக் கட்டியணைத்து முத்தமிட்டாள். அவள் கண்கள் பனித்திருந்தன.

அவர்கள் அமர்ந்திருந்த வரிசையில் மூன்றாவதாக அமர்ந்திருந்த பெண்மணி அருகேயிருந்தவளிடம், "இந்தப் பெண்ணின் மகன் மூன்று பிரைஸ் வாங்கிட்டானே.. யார் இவங்க?" என்று வினவினாள்.

"இவளா.. இவள் இந்தப் பையனின் அம்மா இல்லை... இந்தப் பையனோட அப்பாவின் செகரட்டரியாய் வேலை பார்த்தவள்..." என்று தன் மகன் எல்லா நிகழ்ச்சிகளிலும் தோற்றுப் போன வயிற்றெரிச்சலுடன் அருகேயிருந்தவள் பதில் கூறினாள்.

"அப்போ... இந்தப் பெண்... இந்தப் பையனின் அம்மா இல்லையா..?" மரியாதையுடன் பார்த்த பெண் இப்போது உதாசீனமாய் பார்க்க பாரதி துடித்து விட்டாள்.

அவசரமாய் நவீனை கவனித்தாள். குழந்தை வென்று விட்ட குதூகலத்தில் ஆழ்ந்திருந்தான். அவன் காதுகளில் அவர்கள் பேசுவது விழுந்து விடக்கூடாதே என்ற கவலையுடன்,

"நவீன்.. வீட்டிற்குப் போகலாமா?" என்று வினவினாள் பாரதி.

"என்ன அவசரம்?" என்ற குரல் கேட்டு நிமிர்ந்த... முகம் மலர்ந்தாள். மனோஜ் நின்றிருந்தான். நி... பெருமூச்சு விட்டவள்,

"எப்போது வந்தீர்கள்..?" என்று கேட்டாள்.

"இப்போதுதான்..." நவீனை தூக்கித் தன் மடியில் வைத்துக் கொண்டு பாரதியின் அருகேயிருந்த சேரில் அமர்ந்தவனிடம் பின் வரிசையில் அமர்ந்திருந்த ஒருவ... எழுந்து வந்து கை நீட்ட,

"ஹலோ... தயாளன்... ஹவ் ஆர் யு..." என்று கேட்ட... வாறு கை குலுக்கினான்.

"ஃபைன் சார்.. நீங்கள் இப்போதுதான் வந்தீர்களா?.."

"யெஸ்.. பை தி வே.. மீட் மை வொய்ப் பாரதி.. இவன் எங்கள் மகன் நவீன்.." இதைக் கூறும்போது அருகி லிருந்த பெண்களைப் பார்த்துக் கொண்டே கூறினான் மனோஜ்.

அவர்கள் முகத்தில் ஈயாடவில்லை. அவசரமாய் முகம் திருப்பிக் கொண்டார்கள். கை கொடுத்தவர் பாரதிக்கு மரியாதையாய் வணக்கம் சொல்லி விட்டுச் சென்று விட இயல்பாய் ஒரு கரத்தை பாரதியின் தோளைச் சுற்றிப் போட்டபடி மேடையைக் கவனிக்க ஆரம்பித்தான் மனோஜ்.

பாரதி மிகவும் பாதுகாப்பாய் உணர்ந்தாள். சற்றுமுன் நேர்ந்த சங்கடம் சடுதியில் மறைந்துவிட்ட விந்தையை எண்ணி வியந்தபடி அவளும் மேடை நிகழ்ச்சிகளில் ஒன்றிப் போனாள்.

"ஸ்ருதி எங்கே..?"

"அத்தையிடம் விட்டுவிட்டு வந்தேன்.."

"எப்படி உன்னை விட்டு இருந்தாள்? ஒட்டுப்புல் மாதிரி ஒட்டிக் கொண்டு கிடப்பாளே.."

"தூங்க வைத்து விட்டு வந்துவிட்டேன்..."

"அதுதானே பார்த்தேன்..." மனோஜ் சிரிக்க பாரதியும் இணைந்து நகைத்தாள். அருகிலிருந்த வம்பு பேசிய பெண்கள் அதைத் திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு தங்களுக்குள் ஏதோ பேசிக் கொண்டார்கள்.

திரும்பி வரும்போது காரை ஃபைவ் ஸ்டார் ஹோட்டலுக்குள் விட்டான் மனோஜ். பாரதி புருவம் உயர்த்தி பார்வையால் வினவினாள்.

"இன்றைக்கு மூன்று கப்பை ஜெயித்த என் குட்டி மகனுக்கும் அவனை ஜெயிக்க வைத்த அவன் அம்மாவிற்கும் ஐயா ட்ரீட் தரப் போகிறேன்..."

"ஸ்ருதி..?"

"அம்மா பார்த்துக்குவாங்க.. போன் பண்ணிட்டேன்."

நவீன் குதூகலமாய் தகப்பனின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு வர பாரதியுடன் இணைந்து நடந்தவாறே மகனிடமும் பேசிக் கொண்டு சென்றான் மனோஜ்.

வசதியான இடத்தில் அமர்ந்தவுடன் மெனுகார்... புரட்டியவன் அவர்களுக்கு வேண்டியதைக் கே... ஆர்டர் கொடுத்து விட்டு பாரதியிடம் திரும்பினான்...

"மற்றவர்கள் வம்பு பேசினால் எதிர்த்து நிற்க... டாமா? பயப்படுவதா?"

வம்பு பேசிய பெண்களின் பேச்சைக் கேட்டிரு... என்பது புரிந்து போக,

[illegible]

"அதற்காக இப்படியா பேசுவது..?"

"அவர்களுக்குத் தெரிந்தது அவ்வளவுதான் விடு... கள்..."

"எப்படி விடுவது..? உன் முகம் கன்றிவிட்டது... என்மனம் என்ன பாடுபட்டது தெரியுமா? ஐ ஆம் ஸோ ஸாரி பாரதி...என்னால்தானே உனக்கு இந்த வேதனை..."

மனோஜின் வார்த்தைகளில் வலி தெரிந்தது. பாரதி ...தடு கடித்துக் கொண்டாள். இந்த அளவுக்கு இருவரும் ...ம் விட்டுப் பேசியதில்லை. தனக்காகவும் இவன் ...சிக்கிறானா... அவள் மனம் ஏனோ லேசானது.

...ன்னை விடுங்கள்.. நவீன் காதில் விழுந்திருந்தால் ... ஆவது? அதுவும் குழந்தை ஜெயித்த சந்தோசத்தில் ...ான்."

...போதும் குழந்தைகள் நினைவு மட்டும்தானா?"

...ஜ் அர்த்தத்துடன் வினவினான். அவன் வார்த்தை ...பித்த ஏக்கத்தின் ஒலி பாரதியின் நெஞ்சைத்

...ப்படிச் சொல்கிறீர்கள்...?"

[illegible]

...தையும் இருக்கும்போது எனக்கு என்ன கவலை?" பாரதி விளக்கம் சொன்னாள்.

"ஏன் லேட்..." பரிமாற வந்தவனிடம் மனோஜ் எரிந்து விழுந்தான். அவன் மரியாதையுடன் காரணம் கூறி விலக தட்டுகளை பாரதியின் பக்கம் நகர்த்தி.

"சாப்பிடு.." என்றான் வரண்ட குரலில்.

"இதோ.." என்றபடி நவீனுக்கு வேண்டியவற்றை அவன் பக்கம் நகர்த்தி வசதி பண்ணிக் கொடுத்துவிட்டு சாப்பிட ஆரம்பித்தாள் பாரதி.

அதைக் கவனித்த மனோஜ் 'இவள் பொறுப்பான தாய்...' என்று எண்ணிக் கொண்டான். காமினியின் கவனத்தில் கணவனுக்குத் தான் முதலிடம்.. குழந்தைகள் அவனுக்கு அப்புறம்தான்.

'இவள் தாயாக கிடைத்தது குழந்தைகளுக்கு மிகப் பெரிய வரம்..' என்று நினைத்தவன்.. 'பட் எனக்கு...' என்றும் எண்ணிக் கொண்டான்.

"இப்படியில்லை நவீன்.. இப்படி..." குழந்தை நாப்கினை எடுத்து வாய் துடைக்கக் கற்றுக் கொ... தவள்.. தற்செயலாய் மனோஜின் பக்கம் பார்வை திருப்பினாள். அவன் தன்னையே பார்த்துக் கொண் ...தைக் கண்டு முகம் சிவந்து போனாள்.

முதன் முதலாய் தன்னைப் பார்த்து வெட்கி சிவந்த அவளின் கன்னச் சிவப்பை ரசித்துக் கொண்டிருந்தவ ளிடம்.

"சாப்பிடவில்லையா...?" என்று பாரதி கேட்டாள்.

அப்போதுதான் சாப்பிட மறந்து அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருப்பது புரிய மனோஜ் மெலிதாய் சிரித்தபடி.

"பரவாயில்லையே... நான் சாப்பிட்டேனா.. இல்லையா... என்று கூட நீ கவனிப்பாயா?" என்று கேட்டான்.

பாரதிக்கு தூக்கிவாரிப் போட்டது. திடுக்கிட்டு அவனைப் பார்த்தாள். அவன் புரியாத ஓர் புன்னகையோடு சாப்பிட ஆரம்பித்திருந்தான்.

'அவன் சொல்வதன் பொருள் என்ன..? அவனை அவள் கவனிக்கவில்லையென்று குற்றம் சொல்வது போல் அல்லவா இருக்கிறது..?'

அவள் மனம் குழம்பிய அதே நேரம் 'உன்னை தானே...' என்று இடித்துரைத்தது ஆழ்மனம்.

'அவன் சாப்பிட்டானா.. இல்லையா என்று இந்த ஒரு வருடத்தில் ஒரு நாளாவது நீ கவலைப்பட்டிருக்கிறாயா...?' என்று கேட்டது அவள் மனம்.

'நான் குழந்தைகளைப் பார்க்க வேண்டாமா..' என்று காரணம் சொல்லும்போதே அதன் பலவீனத்தை உணர்ந்த வளாய் உதடு கடித்து மௌனித்தாள் அவள்.

"ஆமாம் பாரதி.. நான் எல்லோரிடமும் உன்னை என் யாய்ப் என்று அறிமுகப்படுத்துகிறேனே.. நீ ஒரே ஒரு

நபருக்கு என்னை உறவு முறை சொல்லி அறிமுகப் படுத்தி வைத்தாலென்ன?" அவன் தன் முன் குருமா கோப்பையை இழுத்தபடி கூறினான்.

"யாருக்கு..?" புரியாமல் வினவினாள் அவள்.

"வேறு யாருக்கு.. உன் மனச்சாட்சிக்குத்தான்.." அவன் புரியாத மொழியில் கூறுவது போல் அவளுக்குத் தோன் றியது.

"என் மனச்சாட்சிக்கா.. என்னவென்று..."

"உன் மனச்சாட்சிக்கு என்னை அறிமுகப்படுத்து பாரதி.. என்னவென்று தெரியுமா..? உன் புருசன் நான் தான் என்று..." அவன் சடாரென்று எழுந்து கை கழுவ சென்றுவிட்டான்.

பாரதி அசையாமல் அமர்ந்துவிட்டாள். இதுவரை இல்லாத வகையில் இனியதுவென்று புரியாத விதத்தில் அவன் அவள் அகம் தொட்டுவிட்டான். அவளுள் குளிர் எழுந்தது.

17

சில்லென்ற பனிமழையில் நனைந்தது போல் உட
ஜில்லிட்டுப் போனாள் பாரதி. தாயாக வேண்டும் என்
துடித்தவள் கைகளில் கடவுள் இரு குழந்தைகளை
கொடுத்தார். தாய்மைக் கடலில் மூழ்கித் திளைத்த
இதுவரை தான் ஒருவனின் மனைவியென்ற உண
திளைத்ததில்லை.

தான் மனோஜின் குழந்தைகளுக்குத் தாய்... குழந்தைகளின் தகப்பன் மனோஜ். இதுதான் அவள் நெஞ்சில் இருந்த நினைவு. விழாக்களின் போது மனோஜ் தன்னை அவனது மனைவியென்று அறிமுகப் படுத்தும் போது எந்த விதமான உணர்வும் அவளுள் ஏற் பட்டதில்லை. அத்தோடு அவன்தான் அவளை மனைவி யென்று அவனுடைய வட்டாரத்தில் அறிமுகம் செய்விப் பான். அவனை தன் கணவனென்று அவள் யாரிடமும் அறிமுகம் செய்து வைக்கும் சந்தர்ப்பம் அவளுக்கு இதுவரை நேர்ந்ததில்லை.

இப்போது அவன் 'உன் மனச்சாட்சியிடம் என்னை உன் புருசன் என அறிமுகப்படுத்து' என்று கூறியபோது தான்.. தன் மனதில் அவன்தான் தன் கணவனென்ற எண்ணமே இருந்ததில்லையென்பது அவளுக்கு புரிந்தது.

"அம்மா.. சாப்பிட்டுட்டேன்.." நவீன் அழைத்தான்.

"வா போகலாம்.." அவனை கை கழுவ அழைத்துச் செல்ல எழுந்தாள் பாரதி.

"சீக்கிரம் வாங்க.. காபி ஆறிடும்.." மனோஜ் கை கழுவி விட்டு வந்து அமர்ந்தபடி பாரதியைப் பார்த்துக் கூறினான்.

ஏனோ அவன் முகத்தைப் பார்க்க முடியாமல் பாரதியின் மனம் படபடத்தது.

"ம்ம்..." என்று நவீனைப் பார்த்தவாறு முணுமுணுத்த படி அவன் கை பிடித்து அழைத்துச் சென்றாள்.

விழிகளை உயர்த்தி அவளது சங்கடத்தை ரசித்தபடி பார்வையால் அவளைத் தொடர்ந்தவனின் புருவம் சுருங் கியது... கண்கள் இடுங்கின.

'அது யார் முரளிதரனா..?'

மனோஜின் கண்கள் அவனை ஏமாற்றவில்லை. அது முரளிதரன் தான். வாஷ்பேஷின் பக்கம் போய் கொண் டிருந்தான்.

'பாரதி அங்கேதானே போயிருக்கிறாள்...?' மனோஜ் விரலால் மேஜையை சுண்டினான். அவன் கண்கள் வாஷ்பேசினில் கை கழுவி விட்டுத் திரும்பின பாரதியின் மேலேயே இருந்தன.

'முரளியை பார்த்துவிடுவாளா..' மனோஜ் பதற்றமாக உணர்ந்தான். நவீனின் கை பிடித்தபடி திரும்பிய பாரதி முரளிதரனின் மேல் மோத இருந்து தடுமாறி விலகி னாள்.

தன்னையறியாமல் யார் மீது மோத இருந்தோம் என் பதையும் கவனிக்காமல் அவள் "ஸாரி..." என்று சொல்ல,

"எதற்காக ஸாரி சொல்கிறாய்.. என்னை ஏமாற்றிய தற்கா..?" என்று கேட்டபடி ஒரு கை நீட்டி அவளை வழி மறித்தான் முரளிதரன்.

தன் முன் நீண்ட கையைக் கண்டதும் நிமிர்ந்து பார்த்த பாரதி அதிர்ந்து போனாள். கண்கள் சிவக்க... தலை கலைந்து.. அவளை உறுத்து விழித்தவாறு நிற்பது முர தரன் அல்லவா?

பல்லவியை அவன் திருமணம் செய்து கொ நாளில் அவனைப் பார்த்தவள் மீண்டும் இன்று பார்க்கிறாள்... எப்படி மாறிவிட்டான்..? ஏன் இப்படி பிடித்தவன் போல் தோற்றமளிக்கிறான்..?

"என்ன பார்க்கிறாய்...?" முரளிதரனின் வார் சீறிப் பாய்ந்தன.

"எப்படி இருக்கிறீர்கள்.. முரளி..."

"நல்லவேளை.. என் இருக்கிறீர்களென்று கேட்கா... விட்டாய்..."

"நான் ஏன் அப்படிக் கேட்கப் போகிறேன்..? நீங்கள் பல்லவியின் ஹஸ்பெண்ட்... நீங்கள் நன்றாக இருந்தால்தானே அவளும் நன்றாக இருக்க முடியும்..." பாரதி நிதானமாகக் கூறினாள்.

முரளிதரன் கடகடவென்று வெறுப்பாகச் சிரித்தான்.

"அதுதானே பார்த்தேன். நீயாவது சுயநலமில்லாமல் என்னை நலம் விசாரிப்பதாவது... தலை முதல் கால்வரை சுயநலத்தின் மொத்த உருவமாயிற்றே நீ.. மாறவே மாட்டாயா பாரதி.."

பாரதி தர்மசங்கடத்துடன் மனோஜ் இருக்கும் திக்கைப் பார்த்தாள். அவன் இங்கேயே வெறித்துக் கொண்டு அமர்ந்திருப்பது தெரிந்தது... பதட்டத்துடன் அங்கிருந்து ...கர யத்தனித்தாள்.

"ஓ.கே முரளி.. பல்லவியை விசாரித்ததாய் சொல் ...ங்கள்.. பை..."

"பொறு... ஓடினால் எப்படி? இப்போது ஓடிவிட்டால் ...ம்பவும் உன்னை எங்கே எப்போது பார்ப்பேனோ..? ...டித்தான் ஆறு வருடங்களுக்கு முன்னால் பூனை என ... விட்டெறிந்தாய்.. பித்துப்பிடித்தவன் போல் உன் ...ாலேயே வந்தேன்.. மாயமாய் மறைந்தவளை ... வருடங்கள் கழித்துத்தான் பார்த்தேன்.. சில காலம் ...ய் பழகினாய்.. மீண்டும் மறைந்து விட்டவளை.. ...டம் கழித்து இன்று தானே பார்க்கிறேன்.. நின்று ...வார்த்தை பேசி விட்டுப் போயேன்..."

முரளி வழி விடாமல் வாக்கு வாதம் செய்து கொண் ...ருந்த போது அருகில் மனோஜின் குரல் ஒலித்தது.

"என்ன பேச வேண்டும் முரளி.. சொல்லு.. பாரதி என்ன பேச வேண்டும்? 'ஓர் வார்த்தை பேச ஒரு வருடம் காத்திருந்தே'ன்னு பாடணுமா.. சொல்லு வேண்டு மானால் உனக்காகப் பாடச் சொல்கிறேன்.. அண்ணியிடம் பேசும் முறையை மறந்துவிட்டாயா முரளி?"

மனோஜ் குனிந்து நவீனை தூக்கிக் கொண்டான். அவன் கண்களில் நெருப்புப் பொறி பறந்து கொண் ...டிருந்தது. பாரதி நடுங்கிப் போனாள்.. முரளிதரன் அலட் ...சியமாய் மனோஜை ஏறிட்டான்.

"நான் பாரதியிடம் தான் பேசிக் கொண்டிருக்கிறேன் அண்ணா.."

"நல்லவேளை... நான் அண்ணன் என்பதை நீ இன்னும் மறக்கவில்லை.. அண்ணன் மனைவி அண்ணி யென்பதை மட்டும் எப்படி மறந்தாய்..? பாரதி என் மனைவி.. அதை மறந்துவிடாதே.." கடுமையாய் முரளி தரனிடம் கூறியவன் பாரதியின் கரம் பற்றி இழுத்தவாறு விருவிருவென வெளியே நடந்தான். கார் கதவை திறந்து விட்டு பாரதியிடம் சீறினான்.

"ஏறு.. உள்ளே.." பாரதி அவசரமாய் உள்ளே ஏறி அமர்ந்தாள்.

நவீனை அவளிடம் கொடுத்தவன் காரில் ஏறி அமர்ந்து காரைக் கிளப்பி படுவேகமாய் ஓட்டினான்.

பாரதி அவன் பக்கம் திரும்பக் கூடப் பயந்தவளாய் ஜன்னல் வழி வெளியே பார்க்க மனோஜ் அவளிடம் சில... தான்.

"அவன்தான் அறிவு கெட்டுப்போய் ... சொன்னால் நீயேன் நின்று கேட்டுக் கொண்டு ... நாலு பேர் பார்த்தால் என்ன நினைப்பார்கள் ... புறத்தை மறந்து நின்று பேசுமளவிற்கு ... போய்விட்டதா...?"

"நான் நவீனுடன் கை கழுவத்தான் போயிருந்தேன் ... அவர்தான் அங்கே தற்செயலாய் வந்துவிட்டார்..." ...யின் நாத்தழுதழுத்தது.

"பெஸ்ட்.. டாடி.. அம்மா இஸ் கிரேட்..." நவீன் ... மனோஜுக்கும், பாரதிக்கும் தூக்கிவாரிப் போட்டது ...

குழந்தையின் எதிரில் வாக்குவாதம் செய்கிறோமே ...

"ப்ளீஸ்..." பாரதி கெஞ்சலாய் கூறினாள். மனோஜ் பதில் கூறவில்லை மௌனமாய்.. ஆனால் வேகமாய் காரை ஓட்டினான்.

வீடு வந்து சேர்ந்ததும் திலகவதியிடம் நவீன் ... பரிசுக் கோப்பைகளை பெருமையுடன் காண்பித்துக் கொண்டிருக்க.. தன்னிடம் தாவிய ஸ்ருதியை தூக்கிக் கொஞ்சியவாறு மாடியேறிய மனோஜை ஜாடையாகப் பார்த்தாள் பாரதி.. அவள் பயந்தது போலவே அவளை மறந்தவாறு தான் படியேறிக் கொண்டிருந்தான் மனோஜ்.

"அடேங்கப்பா.. மூன்று கப்பா.. என் பேரனா.. ... போனான் ஸ்கூலில் இருக்கும் கப்புகளையெல்லாம் அள்ளிக் கொண்டு வந்து விட்டானில்ல.." திலகவதி ...க்கு திருஷ்டி கழித்துக் கொஞ்சினாள்.

...அவரை கீழேயே திலகவதியுடன் பேசிக் கொண்... ...விட்டு வேறு வழியில்லை.. தூங்கப் போய்

... வேண்டும் என்ற நிலைமையில் நவீனை ... கொண்டு... தூங்கிக் கொண்டிருந்த ஸ்ரு... தோளில் போட்டுக் கொண்டு மாடிப்படியேறினாள்.

...அறையினுள் போய் பார்த்தபோது மனோஜ் கண்மூடிப் படுத்திருந்தான். உடலில் எந்தவித அசைவும் இல்லை.

"அப்பாடா..." என்றிருந்தது பாரதிக்கு. ஓர் விடுதலை உணர்வுடன் ஸ்ருதியை சீராக படுக்க வைத்து போர்த்தி விட்டவள் நவீனுக்கு உடைமாற்றி படுக்க வைத்தாள்.

பாத்ரூமிற்கு போய் குளித்து நைட்டிக்கு மாறி அவள் படுக்க வந்தபோது நவீன் தூங்கிப் போயிருந்தான். சத்தமில்லாமல் அவனருகே படுத்து கண்களை மூடிய போது மனோஜ் மெல்லிய குரலில் அழைத்தான்.

"பாரதி..."

உடல் தூக்கிப் போட எழுந்தாள் பாரதி. ஏன் அவளை அழைக்கின்றான்..?

"நீங்கள் இன்னும் தூங்கவில்லையா...?"

"இல்லை... உன்னுடன் பேச வேண்டும்.. முன்னறைக்கு வா."

அவனது படுக்கையறை முன்பகுதியில் பெரிய வர...வேற்பறையோடும், பக்கவாட்டில் உடைமாற்றும் அறை...யோடும் அமைந்திருக்கும். பாரதி எழுந்து முன்னறைக்கு வந்தாள். பின்னாலேயே வந்த மனோஜ் அவர்க... பேசுவது குழந்தைகளை தொந்தரவு செய்யாமலிருக்கு... பொருட்டு வரவேற்பறையின் கதவை மூடிவிட்டு வ... அமர்ந்தாள்.

"உட்கார்..!"

பாரதி அவன் எதிரேயிருந்த சோபாவின் ... அமர்ந்து கொள்ள அவன் புருவம் உயர்த்தினான். அவள் ... என்ன தவறு செய்தோமென்று புரியாதவளாய் அவனை ... பார்த்தாள்.

"இது.. இது.. இதனால்தான் உனக்கும், எனக்கும் பிரச்சனையே வருகிறது.."

"எதனால்..?"

"இப்படி பிஹேவ் பண்ணுவதால்.."

"எப்படின்னு சொன்னால்தானே எனக்குத் தெரியும்.."

"ம்ம்..எல்லாவற்றையும் உனக்குச் சொல்லிக் கொண்டே இருக்க வேண்டும்..." பல்லைக் கடித்துக் கொண்டே கூறினான் மனோஜ்.

பாரதி கை பிசைந்தாள். அவளது தவிப்பைக் கண்ட வன் கோபம் கொஞ்சம் குறைந்தது. ஆனாலும் முழுவதும் குறையாதவனாய்.

"உட்காருன்னு சொன்னால் ஒன்பது மைல் தள்ளிப் போய் உட்காரணுமா?" என்று கடுகடுத்தான் அவன்.

"எதிரில்தானே உட்கார்ந்தேன்.." அவள் தடுமாறி ...னாள்.

"அதைத்தான் சொல்கிறேன்... ஏன் இயல்பாய் என் ...கத்தில் உட்கார உன்னால் முடிவதில்லை?"

அவள் பதில் சொல்ல முடியாமல் உதடு கடித்தாள். ...கள் தாழ்ந்து நிலம் பார்த்தன. அவன் சொல்வது ...மைதானே.. எப்போதுமே அவன்தான் அவள் ...த்தில் வந்து உட்காருவான். அவள் விலகித்தான்

...உட்காருவாள். அது ஏனென்று கேட்கிறானே.. என்ன ...வென்று பதில் சொல்ல..? அவளுக்கே ஏனென்று புரி...யாத கேள்வி கேட்டால் எப்படி விளக்குவாள்.. ...வழக்கம் போல் அவள் மௌனம் சாதித்தாள்.

"ஏனென்று நான் சொல்லவா?"

'சொல்லேன்' என்பது போல் விழியுயர்த்தி அவனைப் பார்த்தாள் பாரதி.

"என்னா.. உனக்கே.. நான் உன் புருசன்கிற நினைப்பு மனதில் இல்லை..."

"என்னங்க.. இது.. என்னென்னவோ சொல்றீங்க.." ...தி பதறினாள்.

"இல்லை.. இல்லை.. நான் சொல்வது தான் உண்மை. பாரதி.. உன் நிலைமைக்காக.. தாயாக முடியாத குறைக் காக... மனைவியை இழந்த எனக்கு பேருக்கு மனைவி யானவள் நீ.. மனதால் என்னை இன்னும் புருசனாய் உன்னால் ஏற்க முடியவில்லை. ஊருக்காக நீ நான் கட்டிய தாலியை கழுத்தில் சுமக்கிறாய். மனதில் என்னை நீ சுமக்கவில்லை. என் காமினியின் கழுத்தில் தாலி கட்டிய இதே கையால் தானே உனக்கும் தாலி கட்டினேன்.. அவளெங்கே.. நீயெங்கே..." மனோஜ் எடுத்தெரிந்து பேசினான்.. பாரதி குற்றவாளியாய் நின்றாள்.

18

பாரதி உடைந்து நொறுங்கினாள். தான் என்ன தவ... செய்தோமென்று அவளுக்கு விளங்கியது. ஆன... அவள் என்ன செய்வாள்..?

'என் மனதில் காமினிதான் இருக்கிறாள். அவள்தான் என்றுமே என் மனைவி' என்று கூறியது இதே மனோஜ் தான். அதை இப்போது சொன்னால் அதை ஏற்றுக் கொள்ளவா போகிறான்? ஏன் இப்போதும் கூட காமினியைத் தானே உயர்வாய் பேசுகிறான்? உதடுகள் வலிக்கும் அளவிற்கு பல்லால் கடித்து தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள முயன்றவளைப் பார்த்தும் மனோஜிற்கு இரக்கம் வரவில்லை. தன் போக்கில் வார்த்தைகளைக் கொட்டித் தீர்த்தான் அவன்.

''காமினியின் அளவு என்மேல் அன்பு காட்ட வேண்டாம்.. அதில் ஒரு துளியளவாவது உனக்கு என்மேல் அக்கறை இருக்க வேண்டாமா? தூக்கத்தில் எழுப்பிக் கேட்டால் கூட காமினி என் பெயரைத்தான் சொல்வாள்.. ஆனால் நீ? அவள் தன் பசியை நினைக்காமல் எனக்காக ஓடி ஓடிப் பரிமாறுவாள். நீ நான் சாப்பிட்டேனா இல்லையா என்று கூடக் கவலைப்படமாட்டாய்.. என் முக
மாறுதலில் என் உடல்நிலையைப் புரிந்து கொள்பவள்
காமினி. எனக்குத் தலைவலி வந்தால் கூட அவள்
தாங்கிக் கொள்ள மாட்டாள். ஆனால் நீ? இதே வீட்டில்
ான் இழுத்துக் கொண்டு கிடந்தாலும் திரும்பிக் கூட
ர்க்க மாட்டாய்...''

நெருப்பு மழை பொழிந்தது போல் அவன் வார்த்தை
ல் அவளை சுட்டெரித்தான். தாளமுடியாமல் அவள்
றி அழுதாள். அதற்கும் அவன் கோபம் கொண்

ப்போது எதற்காக அழுகிறாய்..? உள்ளதைச்
ால் உண்மை சுடுகிறதா? உன் மனதை என்

...திருப்பும் எண்ணமே உனக்கு இல்லை... அதை நீ திரும்பவே இல்லை...''

''எதை வைத்து அப்படிச் சொல்கிறீர்கள்?''

''இன்றைக்கு நடந்ததை வைத்துத்தான்...''

''முரளியை பார்த்தது தற்செயலாய் நடந்த விசயம். இன்னும் சொல்லப்போனால் நீங்கள்தான் எங்களை ஹோட்டலுக்கே கூப்பிட்டுப் போனீர்கள். அதை மறந்து விட வேண்டாம்.''

''நான் ஏன் மறக்கப்போகிறேன்? ஆசையாய் என் பெண்டாட்டி பிள்ளையோடு வெளியே போனேன். அங்கே என் பெண்டாட்டியோட பழைய காதலனை சந்திக்கப் போகவில்லை.''

''ப்ளீஸ் மைண்ட் யுவர் வொர்ட்ஸ்... முரளி என் காதலனல்ல..''

''உன்னைக் காதலித்தவன்...''

''நான் அவரைக் காதலிக்கவில்லை...''

''ஒருவேளை அந்த ஆக்ஸிடெண்ட் உனக்கு நடக்காமலிருந்தால்... உனக்கு அந்த ஆபரேசன் நடக்காமலிருந்தால்.. நீ அவனைக் காதலித்திருப்பாய் தானே...''

எவ்வளவுதான் தாழ்ந்து போவது? பொறுத்துப் பொறுத்துப் போன பாரதி பதிலடி கொடுத்தாள்.

''ஏன் நானும் இதே போல் உங்களைக் கேள்வி கேட்கலாம் தானே...''

''என்னைக் கேள்வி கேட்பாயா? என்ன கேட்பாய்?''

''ஒருவேளை காமினியக்காவிற்கு இதயநோய்
...லிருந்தால்.. ஒருவேளை அவர்கள் இறந்து போ

விருந்தால்.. நீங்களும் என்னைக் கல்யாணம் … கொண்டு இருந்திருக்க மாட்டீர்கள்தானே…

"என் காமினியை இந்த விசயத்தில் இழுக்காதே…" …

"இழுப்பேன்.. 'என் மனதில் காமினியைத் தவிர … யாருக்கும் இடமில்லை.. இந்தக் கல்யாணம் … என் குழந்தைகளுக்கு உன்னைத் தாய் ஆக்குவதற்கு … தான்.. உன்னை என் மனைவியாக்குவதற்கு … இந்த டயலாக் நினைவில் இருக்கிறதா? … கேட்டது போகவில்லை? நீங்கள் பேசியதுதான். … மனைவியாக இந்த ரூமிற்குள் நான் நுழைந்த … என்னைப் பார்த்து நீங்கள் சொன்ன வார்த்தைகள் … இவை.. இதற்கு மேல் என்னிடம் குற்றம் கண்டுபிடிக்க உங்களுக்கு என்ன தகுதி இருக்கிறது…"

"என்ன சொன்னாய்?" மனோஜ் எழுந்து வந்து அவளது முகத்தைப் பிடித்து தன் பக்கம் திருப்பினான். அவன் முகம் பயங்கரமாய் மாறியிருந்தது.

"என்னோடு உயிருக்குயிராய் வாழ்ந்து இரண்டு குழந்தைகளையும் பெற்றவள் காமினி. என்னை விட்டு அவள் பிரிந்து போன துக்கத்தில் ஓர் வார்த்தை நான் சொல்லியிருந்தால் அதையே பிடித்துக் கொண்டு தொங்குகிறாயா..?"

"அப்போதுதான் துக்கத்தில் சொன்னீர்கள்.. இப்போது சற்றுமுன்.. என் காமினியெங்கே… நீயெங்கேயென்று …ங்கள்தானே கேட்டீர்கள்?"

"நீயென்னடி சொல்கிறாய்? ஒரேயடியாய் காமினியை …ந்து விடச் சொல்கிறாயா?"

… அப்படிச் சொல்லப் போகிறேன். காமினியைக் … அவர்கள் நினைவில் நீங்கள் வாழும் … உங்கள் மனைவியென்ற உரிமையை … முடியும்?"

"… அப்படியா.. கெட்டிக்காரிடி நீ. பல்லவியின் … உரிமையாய் பேசுவாய். உன் புருசனிடம் … பண்ணுவாய்.. அவனிடம் பேசும்போது … நலம் விசாரித்தாய்..? ஒரே வீட்டில், ஒரே … ஒரே படுக்கையில், வாழ்கிறோம்.. இந்த ஒரு … ஒரு நாள்.. ஒரு நிமிடமாவது என்னிடம் நலம் விசாரித்திருப்பாயா?"

"நீங்கள் என்ன மூன்றாம் மனிதனா நலம் விசாரிக்க?" பாரதி எரிச்சலுடன் கூற அதுவே மனோஜின் மனதில் எரிந்து கொண்டிருந்த தீயை தணித்து விட்டது. அவன் மனக்கொந்தளிப்பு சற்று அடங்கியது.

"பாரதி. எனக்கு இரண்டில் ஒன்று தெரிய வேண்டும்."

"முதலில் இரண்டு எது.. ஒன்று எது என்று சொல்லுங்கள்."

"கொழுப்பாடி..? வாய் நீளுகிறது.. ஜாக்கிரதை.."

"ஆமாம்.. உங்கள் வீட்டில் ஒரு வருடம் உட்கார்… சாப்பிட்ட கொழுப்பு ஏறிவிட்டது. அதனால்தான் … நீள்கிறது.. என்ன செய்து விடுவீர்கள்?"

"என் வீடா..? இது உன் வீடில்லையா..?"

பாரதி மௌனமானாள். மனோஜ் அதட்டினான்.

"கேட்பது காதில் விழவில்லையா.. பதில் செ… உன் வீடில்லையா..?"

பாரதி இல்லையென்பது போல் தலையாட்...
அவள் விழிகளில் நீர் வழிந்தது. கண்ணீர் வழியக் ...
னாள்.

"இல்லை... இது என் வீடில்லை... இது காமினி...
வின் வீடு.. நீங்கள்.. நீங்கள்.. நீங்கள்..."

"நான்..? நான் யார்..? சொல்லு.."

"நீங்கள் காமினியாக்காவின் ஹஸ்பெண்ட்..." பாரதி
மீண்டும் குமுறி அழுதாள்.

மனோஜ் திகைத்துப் பின் வாங்கினான். அன்று அவள்
சொன்ன சொல் இந்த அளவுக்கு அவள் மனதில் பதிந்து
விடும் என்று அவன் நினைத்தும் பார்க்கவே இல்லை.

அதே சமயம் தன் மனம் இந்த அளவிற்கு பாரதியின்
காதலுக்கு ஏங்கும் என்பதையும் அன்று அவன் நினைத்
துப் பார்க்கத்தான் இல்லை.

ஈருடலும் ஒருயிராயும் வாழ்ந்த மனைவியின் பிரிவுத்
துயரில் வெளிப்பட்ட வார்த்தைகள் அவை.

இன்றோ.. தென்றலாய் அவன் குழந்தைகளை தன்
குழந்தைகளாய் மடிதாங்கி.. அவன் கட்டிய தாலியை
கழுத்தில் ஏற்று அவன் மனைவியென்ற பந்தத்துடன்
கண் முன் வளைய வரும் பாரதியின் பின் நெஞ்சம் செல்
...ம்போது.. உரிமை பாராட்டாமல் விலகியிருக்க அவ
...ால் முடியவில்லையே... அவள் வேண்டும் என்று
...லும், மனமும் தவிக்கும் இந்த தாபம் தீரவே தீராதா..?
இது தான் உன் முடிவா?" அவன் அழுத்தமாக கேட்
...

...து.. நீங்கள் சொன்ன முடிவு.." அதே அழுத்தத்துடன்
பதில் கொடுத்தாள். மனோஜின் கண்கள் சிவந்தன...

"சொன்னவன்தானே.. என் உரிமையைக் கேட்கிறேன்..."
"மாற்றிப் பேச உங்களால் முடிகிறது.. மாற்றி நினைக்க
என்னால் முடியவில்லையே.. நான் என்ன செய்யட்டும்?"

"அதாவது.. முரளியை மாற்றி என்னை நினைக்க உன்
னால் முடியவில்லை. அப்படித்தானே..?" அவன்
வார்த்தைகளைத் துப்பினான்.

"இல்லை.. காமினியக்காவின் கணவர் என்பதை மாற்றி..
நீங்கள் என் கணவரென்று என்னால் நினைக்க முடிய
வில்லை..."

காமினியின் பெயர் கேட்டதும் அவன் வேகமும், கோப
மும் மட்டுப்பட்டது. இவள் புத்திசாலித்தனமாக செயல்
படுகிறாள்.

காமினியின் பெயரைச் சொல்லி இவனிடமிருந்து விலகி
நிற்கப் பார்க்கிறாள். நினைத்ததை வாய் விட்டுக் கேட்
டான் அவன்.

"அதனால் எனக்கு என்ன லாபம்?" என்று அழுத்தம்
திருத்தமாய் பாரதி கேட்டாள்.

"சொல்லுங்கள்.. அதனால் எனக்கு கிடைக்கும் பய
னென்ன? ஒன்றை நினைவில் வைத்துக் கொள்ளுங்கள்.
இனி என் வாழ்க்கை உங்கள் குழந்தைகளோடுதான்.. நான்
அவர்களின் தாய்."

"இப்போதும் உன் வாழ்க்கை என்னோடுதானென்று
சொல்லவில்லை பார்த்தாயா? என் குழந்தைகளோ...
தானென்று தான் உன் வாயில் வருகின்றது.."

"அதற்கு நான் என்ன செய்ய?"

"இதோ பார்.. நீ என் மனைவியா.. இல்லையா...

"நான் உங்கள் குழந்தைகளின் தாய்..."

"என் மனைவிதான் என் குழந்தைகளின் தாயாக இருக்க முடியும்..."

"நீங்கள் என்ன சொல்ல வருகிறீர்கள்?"

"என் குழந்தைகளின் தாயாக நீ இருக்க வேண்டு மானால்.. என் மனைவியாகவும் நீ வாழக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும்..."

பாரதி மௌனம் சாதித்தாள்.. மனோஜ் அவளைத் தீர்க்கமாய் பார்த்தான். அவன் பார்வையின் வேகம் தாளா மல் அவள் நிலம் நோக்கினாள். வழக்கம் போல அவளின் இந்தச் செய்கை அவனுக்கு பிடித்துப் போக அவன் மனதில் உற்சாகம் குமிழிட்டது. அவளையே வைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். வெந்நிற நைட்டி யிப் தலை கலைந்த அவளின் இயல்பான தோற்றம் அவனை 'வா'வென்று அழைத்தது. எழுந்து அவளருகே அமர்ந்தான். பாரதி நகர்ந்து அமர்ந்தாள். இவனும் நகர்ந்து அவளுடன் ஒட்டி அமர்ந்தான். பாரதியின் மேனி சிலிர்த்தது. உள்ளம் படபடவென்று அடித்துக் கொள்ள தாளமாட்டாமல் அவள் எழுந்து கொள்ள முயன்றாள். னோஜின் கரங்கள் அவளை எழவிடாமல் சுற்றி வளைத் ன. அவனது வெப்ப பெருமூச்சு அவள் கன்னம் சுட்டது. வனது இதழ்கள் அவள் இதழ் தேடிக் குனிந்தன.

விலக முடியாத நீண்ட நிமிடங்கள்.. இன்பமா, துன்பமா று சொல்ல முடியாத ஓர் அவஸ்தையில் முதன்முத சிக்குண்ட பாரதியின் உடல் நடுங்கியது. அவளது களை விடுவித்த அவனின் இதழ்கள் அவள் கழுத் ந்தைய அவன் கரங்கள் அவளைக் கட்டித் தழுவின..

[illegible] அவன் புதையுண்ட அந்த நேரம்... அவன் [illegible]யாமல் கூறினான்.

"நீங்கள் காமினியக்காவின் கணவர்..."

மனோஜ் சரேலென அவளை விட்டு விலகி அமர்ந் தான். அவளையே இமைக்காமல் முறைத்துப் பார்த்தான். பின் எழுந்து அறையில் குறுக்கும் நெடுக்குமாய் பின் கையை கட்டியவாறு உலவினான்.

அதன்பின் இடி இறங்கியதைப் போல் பாரதியின் செவி யில் வார்த்தைகளை இறக்கினான்.

19

"நீ வேண்டுமென்றே செய்கிறாய் பாரதி.. இந்த உன் பிடிவாதத்திற்கு நீ அனுபவிக்கப்போகிறாய். அவ்வளவு தான் நான் சொல்வேன். ஒரு மனிதனுக்கு எவ்வளவு தூரம் சோதனை கொடுக்க முடியுமோ.. அவ்வளவு தூரம் கொடுத்து விட்டாய்.. உன் விலகலுக்கான காரணம் உண்மையிலேயே காமினியா..? இல்லை முரளியா.. எனக்குக் காரணம் தெரிய வேண்டும்..."

பாரதி ஏற்கனவே நொறுங்கிப் போய் அமர்ந்திருந்தாள். அவளின் பெண்மையை தட்டி எழுப்பிய முதல் ஆண் மகன் மனோஜ்.. அவனின் கைகளில் உள்ளமும் உடலும் உருகிக் கரைய...ஏன் அந்த நொடியில் அந்த வார்த்தைக அவள் வாயிலிருந்து வந்தன..?

அவள் மனோஜை விரும்பவில்லையா..? 'இல்லை...
விரும்புகிறேன்' என்று கதறியது அவளது ...
ஆனால் அவன் அவளுக்கு மட்டும் உரியவன் ...
வேண்டும் என்றும் அது எதிர்பார்த்தது. அதனால் ...
அந்த நெருக்கமான நிலையில் காமினி நிலை ...
வந்துவிட்டாள்.

அவள் போராட்டத்தின் முடிவு தெரியாமல் போரா...
ஆரம்பித்திருந்தாள். கண் முன் கடிந்து கொண்டு நிற்...
காதலனின் கைகளுக்குள் அடங்கி விட வேண்டுமென்...
உள்ளம் துடிக்க அவனை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள்.

அவள் பார்வையின் தாபம் அழைக்க அவன் ...
நின்றது. கரம் நீட்டி பார்வையால் அவளை அழைத்தான்
அவன். ஒரு வினாடி எல்லாச் சிந்தனைகளையும் ஒதுக்கி
வைத்துவிட்டு அவன் கரத்தினுள் பாய்ந்து அவனுடன்
ஒன்றிக் கொண்டாள் அவள்.

"பாரதி.. மை வொய்ப்.. மைடியர்..." அவன் இதழ்கள்
அவள் காதோரம் முணுமுணுத்தன.

அணைப்பு இறுகி உணர்வுகள் கட்டவிழ்ந்த நிலை...
யில் அவள் மனம் விழித்துக் கொண்டது. இவன்.. இவன்..
காமினியின் கணவன் அல்லவா..?

அவள் விடுபட போராடினாள்.. அவனோ விட மறுத்
தான்.

"ஏன்.. ஏன்... கண்ணம்மா.. நீதானே வந்தாய்..."

"இல்லை.. எனக்கு வேண்டாம்.. விட்டுவிடுங்கள்.."

"அதுதான் ஏன்...?"

"நீங்கள்.. நீங்கள்... காமினியக்காவின் கணவர்..."

"ச்.." அவன் அவளை உதறித் தள்ளிவிட்டுப் படுக்கை
யறைக் கதவைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே போய்
விட்டான்.

பாரதி வெகுநேரம் முன்னறையிலேயே அமர்ந்து
அழுது கொண்டிருந்தாள். அழுது ஓய்ந்து அங்கேயே
சோபாவில் சுருண்டு படுத்துவிட்டாள். எவ்வளவு நேரம்
தூங்கினாளோ.. விடியலின் அருகாமையில் அவளைத்
தட்டி எழுப்பினான் மனோஜ். பதறி எழுந்தவளிடம்,

"ஸ்ருதி எழுந்து கொண்டு உன்னைத் தேடி அழு
கிறாள்.. உள்ளே வா" என்றான் வெறுமையான உணர்ச்சி
யற்ற மரத்துப்போன குரலில்.

குற்ற உணர்வுடன் அவனை அவள் பார்க்க அவனோ
எந்த வித உணர்வுகளையும் பிரதிபலிக்காமல் நிச்சலன
மாய் அவளைப் பார்த்தான்.

"ஐ ஆம் ஸாரி.." அவள் தடுமாறினாள்.

"எதற்கு..?" அவன் புரியாதவன் போல் வினவினான்.

அவள் உதடுகளை மடித்து பல் கடித்து தலைகுனிய
அவளறியாமல் மென்மையாய் ஓர் பார்வை பார்த்தவன்,

"உள்ளே வா.. ஸ்ருதி அழுகிறாள் என்றேனே.." என்று
அழைத்தான்.

பாரதி அவனைப் பின் தொடர்ந்து உள்ளே சென்றாள்.
கட்டிலில் ஸ்ருதி எழுந்து அமர்ந்து தேம்பிக் கொண்
டிருந்தது. இவளைக் கண்டதும் அதன் அழுகை இன்னும்
அதிகமானது. பாரதி குழந்தையை வாரி அணைத்துக்
கொண்டாள். சத்தம் கேட்டு நவீன் புரண்டு படுக்க,

"ஏண்டாம்மா.. அது தான் அம்மா வந்துவிட்டேனில்...
அழுகக் கூடாது.. அண்ணன் எழுந்து விடுவா...

அவனுக்கு நாளைக்கு ஸ்கூல் இருக்கில்லை...' ...
தையை அணைத்து படுத்துக் கொண்டு அ...
கொடுத்தவாறு அதன் காதோரம் பேச ஸ்ருதி ...
அவள் கை அணைப்பில் உறங்கி விட்டது.

அதைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த மனோ...
கனிந்தது. 'பெற்றவளா இவள்? இல்லையே.. என்...
பெற்றெடுத்த தாய் போல் என் பிள்ளையை ...
கிறாளே.. இவளைக் காதலிக்காமல்... இவளின் ...
நேசிக்காமல் என்னால் எப்படி இருக்க முடியும்?'

ஸ்ருதியை அணைத்துக் கொண்டே உறங்கி வி...
பாரதியின் கன்னத்தில் கண்ணீரின் கோடுகள் கா...
தெரிந்தன.

'அழுதிருக்கிறாள்' அவன் மனம் வருந்தியது. அ...
கரம் நீட்டி அழைத்ததும் விருப்பத்துடன் அவன் ...
அவன் கரங்களில் புகுந்து அவனுடன் ஒன்றிக் ...
டது நினைவில் ஆடியது. அந்த நினைவில் கிறங்கினான்.

அவன்மேல் அவளுக்கு விருப்பமில்லாமல் இல்லை...
விருப்பம் இருக்கிறது.. முதல் முறை அவன் கைகளில்
அடங்க அவள் மறுக்கவில்லை.... மறுமுறை காலை
வரவும் அவள் தயங்கவில்லை. ஆனால் அவள் அடி
மனதில் அவளறியாமல் பதிந்து விட்ட எண்ணம் மேலே
வந்து அவளை அவனுடன் முழுமையாக ஒன்ற விடாமல்
...வளைக் கழிக்கிறது.

முதல் நாளிரவில் நடந்த இரு சம்பவங்களிலும் அவள்
...வில் வேகத்துடன் அவனிடம் தஞ்சம் புகுந்தாலும்..
...து மனமானது மேலே அவளை முன்னேற விடா
வேகத்தடையாய் அவளை தடுத்து நிறுத்துகிறது.

...மெல்லிய விசும்பல் ஒலி கேட்டதும்.. 'ஸ்ருதியோ..?'
...எழுந்து பார்த்தான். இல்லை.. அழுதது ஸ்ருதி
...அவன் பாரதியின் கைக்குள் அடங்கி ஆழ்ந்து
உறங்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

தூக்கத்தில் விசும்பியது பாரதி..! சத்தமில்லாமல் எழுந்து
அவள் முடி கோதினான். அவள் தூக்கம் கலையாமல்
போர்வையை எடுத்து மகளுக்கும், அவளுக்கும் சேர்த்து
போர்த்தி விட்டான்.

'தூங்கு பாரதி..' மனதிற்குள் சொல்லிக் கொண்டான்.
'நிம்மதியாய் தூங்கு.. என்னை விட்டு நீ எங்கே போய்
விடப் போகிறாய்.. உன் ஆழ்மனதில் இத்தனை சிக்கல்
களை உருவாக்கியவன் நான்தானே.. நானே அதை
அவிழ்க்கிறேன்..'

காலையில் கண் விழித்ததும் அருகே பார்த்தான்.
படுக்கை காலியாக இருந்தது. பாரதியையும், குழந்தை
களையும் காணோம். எழுந்தவன் அறையை விட்டு
வெளியே வந்து மாடிப்படி வளைவில் எட்டிப் பார்த்தான்.

"எழுந்துவிட்டாயா.. இரு காபி கொடுத்து அனுப்பு
கிறேன்.." திலகவதி மகனைப் பார்த்ததும் குரல் கொடுத்
தாள்.

"காபி கொடுப்பது இருக்கட்டும்.. பாரதி எங்கே?"

"நவீனை குளிக்க வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாள்..."

"அவளை வரச் சொல்லுங்க..."

அறைக்குள் புகுந்து உடற்பயிற்சி செய்து கொண்...
தான்.

"கூப்பிட்டீர்களாமே..."

குரல் கேட்டுத் திரும்பினான். பாரதி நின்று கொண்டிருந்த
தான். வெற்று மார்புடன் நின்று கொண்டிருந்தவனை
பார்ப்பதைத் தவிர்த்தாள். மனோஜ் நிதானமாய் அ
ளருகில் வந்தான். அவள் மெல்ல பின் வாங்கினாள்.

"கூப்பிட்டால்தான் வருவாயா?"

"கீழே நவீனை ஸ்கூலுக்கு கிளப்பி விடும் வேலை யிருக்கிறது. நான் போக வேண்டும்."

"நவீன் மட்டும்தான் ஸ்கூலுக்குப் போக வேண்டுமா, நான் ஆபிசிற்குப் போக வேண்டாமா?"

"அதற்கு நான் என்ன செய்ய வேண்டும்?"

"முதலில் நான் காபி குடித்தேனா இல்லையா'வென்று கவலைப்பட்டாயா? இது வரை இல்லை.. சரி.. நேற்று ராத் திரிக்கு பிறகுமா நீ மாறவில்லை?"

'ராத்திரி...' என்ற வார்த்தை முதல் நாள் இரவை நினைவு படுத்த அவள் முகம் சிவந்து போனது.. அதைக் கவனிக்காதவன் போல் கவனித்துக் கொண்ட மனோஜ் ...ளக்குள் சிரித்துக் கொண்டான்.

"காபி கொடுக்க மாட்டாயா..?"

"சேனாதிபதி கொண்டு வருவாரே..."

"அவர்தான் என் பெண்டாட்டியா?"

...தி மீண்டும் லஜ்ஜையுற்றாள். அவள் முகம் சிவந்தது.

...ல்லை... வழக்கமாய் அவர்தானே கொண்டு
...ர்..?"

...க்கத்தை மாற்று.. நீ கொண்டு வந்தால் குடிக்
இல்லை காபியே வேண்டாம்..."

...மாடிப்படி இறங்கி ஓடினாள் பாரதி. ஐந்தே
...ஆபீஸ் பறக்கும் காபியுடனும், பேப்பருடனும்
...வந்தாள்.

...அவனைப் பார்த்தபடியே பேப்பரை
...கொண்ட மனோஜ்.

"...ல்லையே.. பேப்பரையும் கொண்டு வந்து
...யே.." என்று பாராட்டுதலாய் கூறினான்.

"...காபி குடிக்கும்போது பேப்பர் பார்ப்பீர்களே.."

"ம்ம்.. அதையெல்லாம் தெரிந்துதான் வைத்திருக்கிறாய் ...?"

பேப்பரை கீழே இறக்கி அவளைப் பார்த்து அவன்
...மீண்டும் முகம் சிவந்தவள்,

"நவீனுக்கு சாப்பாடு கொடுத்து ஸ்கூலுக்கு அனுப்ப வேண்டும்" என்று அவனது உத்தரவை எதிர்பார்த்துக் கூறினாள்.

அவனுக்கு அவள் கேட்ட விதத்தைப் பார்த்து சிரிப்பு வந்து விட்டது. வாய்விட்டுச் சிரித்தான்.

"ஓகே. பெர்மிஷன் கிராண்டட்.. பட் நவீன் ஸ்கூலுக்கு கிளம்பிய அடுத்த நிமிடம் நீ இங்கே இருக்க வேண்டும்.."

"ஸ்ருதி..?"

"அம்மாவிடம் விட்டுவிட்டு வா.."

முகத்தில் குழப்பத்துடன் அவள் அந்த இடத்தை விட்டு 'விட்டால் போதும்' என ஓடிவிட்டாள். சற்று நேரத் தில் திரும்பி வந்து அவன் முன் நின்றாள். பேப்பரை மடித்து கீழே போட்டுவிட்டு எழுந்தவன்,

"என் டவலை எடுத்துக் கொடு..." என்றான்.

அவள் எடுத்துக் கொடுத்தாள்.

"குளித்து விட்டு வருகிறேன். எனக்காக டிரஸ் செலக்ட் பண்ணி எடுத்து ரெடியாய் வைத்திரு.."

"நானா..?"

"நீ தான்... வேறு யார் என் பெண்டாட்டியாம்..?"

'ஆ.. ஊ வென்றால் இதை ஒன்றை சொல்லிடுகிறான்' மனதிற்குள் சினந்தபடி அவன் உடைகளிலிருந்த வார்ட்ரோபை திறந்து பார்த்தாள். பல வண்ணங்களில் ஆடைகள் தொங்க யோசனையுடன் நின்றாள். அதே நேரம் குளித்துக் கொண்டிருந்த அவன் சிரித்துக் கொண்டான்.

20

தாமரையிலைத் தண்ணீராய் பழகினால்தானே அவள் விலகி ஓடுவாள்.. நகமும், சதையுமாய் பழக நேர்ந்தால், அவளால் எப்படி விலக முடியும்?

மனோஜ் அதைத்தான் செய்ய ஆரம்பித்திருந்தான். ...ாயின் கடமைகளைச் செய்பவளை மனைவியென்ற ...மையையும் செய்ய வைக்க இழுத்துப் பிடித்தான். ...னாய் அவள் வருவாள் என இனியும் நம்பியிருப்பது ...டாள்தனம்.. தனக்கான வேலைகளையும் அவள் தான் ...ய வேண்டுமென்று அவளை உணர வைத்தான். ...னைக் கவனித்தாயா..?" என்று ஏன் அவள் முன் ...நிற்க வேண்டும்?

'...னைக் கவனி.. இதுவும் உன் வேலை' என்று கட்டளை இட்டால்..? அவள் செய்துதானே தீர வேண்டும். குளித்துவிட்டு வந்தவன் அவள் எடுத்து வைத்திருந்த உடைகளைப் பார்த்தான்.

அடர்நீலத்தில் சட்டையும்.. வெளிர் நிறத்தில் பேண்ட்டும் எடுத்து வைத்திருந்தாள். புன்னகைத்துக் கொண்டான்.

தலையில் நீர் சொட்ட நின்று கொண்டிருந்தவனிடம், "சரியாய் தலை துவட்டவில்லையா?" என்று பாரதி முணுமுணுத்தாள்.

"தெரியுதில்லை..? துவட்டி விடு..." அவன் இலகுவாய் கூறினான்.

"என்னது..?" அவள் அதிர்ந்து விழித்தாள்.

"எதற்குடி இந்த விழி விழிக்கிறாய்.. தலையைத்தானே துவட்டி விடச் சொன்னேன்..? அதற்காக ஏன் அலறுகிறாய்?"

"நான் மாட்டேன்.."

"அப்போது விடு.. நான் இப்படியே வேலைக்குக் கிளம்புகிறேன்.. முதலில் தலைவலி வரும்... அப்புறம் ஃபீவர்.. அப்புறம் பிட்ஸ்.."

பாரதி டவலை அவன் கையிலிருந்து பிடுங்கி அவனது தலையை துவட்டி விட ஆரம்பித்தாள். வழக்கமில்லாத செய்கையினால் அவள் உடலும் கைகளும் நடுங்கின. ஆனாலும் துடைத்து முடித்து விட்டாள். அவன் முகத்தில் குறும்பைக் கண்டவள்,

"ஹேர் டிரையர் எதற்கு இருக்கிறதாம்..?" என்று கோபத்துடன் கேட்டாள்.

"பொண்டாட்டி இருக்கும்போது …
காம்?" அவன் முகத்தில் கள்ளச்சிரிப்புடன் …

"பொண்டாட்டி.. பொண்டாட்டி... இது என்ன …
யணும்?"

"புதுப் பாராயணமா...? நீயென்ன புதுப் பொண்…
டியா?"

அவள் மௌனமாய் அவனை முறைத்தாள். …
கும் அவனுக்கும் திருமணமாகி ஒரு வருடத்திற்கு …
ஆகிவிட்டதே.. பின் அவள் எப்படிப் புது …
ஆவாள்..? அவன் கேட்பது சரிதானே.. அவள் அறை…
விட்டு வெளியே போகத் திரும்ப அவன் தடுத்து நிறு…
தினான்.

"எங்கே போகிறாய்..?"

"கீழே ஸ்ருதிக்கு சாப்பாடு ஊட்ட வேண்டும்.."

"அதெல்லாம் அம்மா பார்த்துக்குவாங்க..."

"இல்லை.. நான்தான் பார்த்துக்குவேன்."

"எப்ப.. பாருடி.. உன்னை யாரு வேணாம்ன்னு சொன்…
து? என்னை வேலைக்கு அனுப்பி விட்டு உன் மகளைக்…
னிக்கப் போ.."

"நீங்க குழந்தையா.. இல்லை அவள் குழந்தையா..?"

"நான் குழந்தையில்லை பாரதி.. ஆனால் உன் புருசன்."

"…தையே எத்தனை தரம் சொல்வீர்கள்?"

"…ப்படியாவது உன் மனதில் பதிகிறதான்னு பார்க்…
…"

"…போது நான் என்ன செய்ய வேண்டும்ன்னு சொல்…
அவள் வேறு வழியின்றி இறங்கி வந்தாள்.

"… வா வழிக்கு' என்று மனதிற்குள் சிரித்துக்
… வெளியே கடுகடுவென்ற முகத்துடன்,
… கேஸில் ஆபிஸ் ஃபைல் லேப் டாப் பை
… லை.."

… கொண்டே அவளைக் கவனித்தான். அவளது
… வேலை பார்த்தவள் ஆயிற்றே. மிகச்
… அவளது ஃபைல்களை அடுக்கி ப்ரீப்கேஸை மூடி
… எடுத்துக் கொடுத்தாள்.

"…ரி.. வா போகலாம்" அவன் அறையை விட்டு வெளி
…

"அப்பா.. ஒரு வழியாய் ஆளை விட்டானே.." என்ற நிம்
…டன் பாரதி அவசரமாய் அவனைப் பின் தொடர்ந்தாள்.

கீழே திலகவதி ஸ்ருதிக்கு சாப்பாடு கொடுத்து முடித்
திருந்தாள்.

"உங்களிடம் அழுகாமல் சாப்பிட்டாளா அத்தை.."
… ஸ்ருதியை தூக்கிக் கொள்ள முனைய,

"அதுதான் சாப்பிட்டு விட்டாளே... அப்புறமென்ன
… எனக்கு டிபன் எடுத்து வை..." என்று அதட்டி
…ளான் மனோஜ்.

திலகவதி வியப்பாய் மகனைப் பார்க்க சேனாதிபதி
புரிந்து கொண்ட பாவனையுடன் அந்த இடத்தை விட்டு
அகன்றார்.

"என்னடா.. எதற்கு பாரதியைக் கோபித்துக் கொள்…
கிறாய்?"

"பின்னே என்னம்மா.. பிள்ளைகள் மேலிருக்…
அக்கறை கட்டிய கணவனிடம் இருக்க வேண்டாமா…

"ஓ.. நீ அப்படி வருகிறாயா? எம்மா பாரதி... நீ அ[illegible] சொல்வதும் சரிதானே.. நீ வந்த பின்னால் நீ [illegible] அவனைக் கவனித்துக் கொள்ள வேண்டும். வீட்[illegible] வேலை செய்கிறவர்களும்.. வயசான அம்மாவும் [illegible] என் மகனைக் கவனித்துக்கணும்னா.. பெண்டாட்டி[illegible] உன் கழுத்தில் அவன் தாலியைக் கட்டி இருப்பது [illegible] அவனை முதலில் கவனி.. அப்புறமாய் பிள்ளைகளை கவனி.. பிள்ளைகள் எங்கும் ஓடிவிட மாட்டார்கள். அவன்தான் கம்பெனிக்கு ஓட வேண்டும்'' திலகவதி ஸ்ருதியைத் தூக்கிக் கொண்டு சமையலறைக்குச் சென்றாள்.

சேனாதிபதி காய்கறிகளை கழுவிக் கொண்டிருந்தார். அருகில் சென்ற திலகவதி,

"சேனாதிபதி கவனித்தீர்களா..." என்று முகம் மல[illegible] கேட்டாள்.

"கவனித்தேன்ம்மா.. நம்ம ஐயாவுக்கு இப்பத்தான் பாரதியம்மா நினைவு வந்திருக்கு போல.." அவர் சிரித்தார்.

"எங்கே... இவன் இப்படியே தனி மரமாய் நின்னுடுவா[illegible]னோன்னு நான் பயந்து கிடந்தேன்... பாரதி வரும்போதே பிள்ளைகளுக்குத் தாயாய்த்தான் வந்தாள். என் [illegible]பிள்ளைக்கும் நீதான் பெண்டாட்டின்னு எப்படி அவ[illegible]ளிடம் சொல்வதுன்னு இத்தனை நாளாய் தவிச்சுக்கிட்டு [illegible]ருந்தேன்.."

"ரெண்டு பேரும் சேர்ந்து பேசிப் பழகினாலும் ஒட்[illegible]டாமல் இருக்கிறது என் மனசுக்கும் கஷ்டமா இருந்துச்[illegible]சு.. ஐயாவுக்கு காபி, சாப்பாடு கொடுக்கணும்ன்னா [illegible]லும் நானும்தான் கொடுக்கணும். ஒருநாள் கூட [illegible] அதை யோசித்ததேயில்லை. இப்ப ஐயாவே

[illegible]ட்டு பரிமாறச் சொல்கிறார்.. இது நல்ல ஆரம்பம்ன்னு [illegible] மனசுக்கு படுதும்மா.."

"ஆமாம் சேனாதிபதி. காமினி போனபின் அவள் [illegible]னைப்பாகவே இவன் இருந்திருவானோன்னு பயந்து [illegible]டந்தேன்... பாரதியை எத்துக்குவனோன்னு கவலைப் [illegible]பட்டுக்கிட்டு இருந்தேன்.. இப்பக் கவலை விட்டது..."

பாரதி தட்டை எடுத்து வைத்துப் பரிமாற ஆரம்பித்தாள்.

"இன்னைக்கு என்ன டிபன்? ஓ.. பொங்கலும் பூரியுமா? இது என்ன காம்பினேசன்.. ம்ம்.. பாரதி.. நீயும் தட்டைப் போட்டுக் கொண்டு உட்காரு.."

"நான் அத்தை கூட சாப்பிட்டுக்குவேன்..."

"அம்மா..." மனோஜ் உள்ளே திரும்பி அழைத்தான்.

"என்னடா.." திலகவதி வந்தாள்.

"பாரதி என் கூட சாப்பிடப் போகிறாள்.."

"சாப்பிடட்டுமே.."

"உங்களுடன்தான் சாப்பிடுவாளாமே..."

"அப்படி எதுவும் கட்டாயமிருக்கா..? ஏன் பாரதி என்னுடன் உட்கார்ந்து சாப்பிடுவதை விட்டுவிட்டு எனக்கு பரிமாறினால் ஆகாதா?" திலகவதி வெளியே சென்றுவிட்டாள்.

"காதில் விழுந்ததா..? உட்கார்..."

பாரதி வேண்டாவெறுப்பாய் உட்கார்ந்தாள். அவளுடன் பேசியபடி அவன் சாப்பிட்டு முடித்தான். கையில் பிரீப் கேஸை எடுத்தவன்,

"இதைப்பிடி.." என்று பாரதியிடம் கொடுத்தான்.

"வா.." என்றபடி வாசலுக்கு சென்றான். ... குட்டி போல் அவன் பின்னாலேயே போய் ... கதவைத் திறந்து ஏறிக் கொண்டு ... பக்கத்தில் வைத்துக் கொண்டவன்,

"தினமும் இப்படிக் காரில் நான் ஏறிக் கொண்டு ... கூடவே வரணும்.." என்றான். அவன் பல்லைக் ... கொண்டாள்.

"கூடவே வந்து..?"

"டாடா காண்பிக்கணும்..."

"ஓஹோ.. எங்க.. இதெல்லாம் ரொம்ப ஓவர் ... உண்மையிலேயே உங்களுக்குத் தோணலை..?"

"தோணலையே.."

"இரண்டு பிள்ளை பெற்ற தகப்பன் மாதிரி பிஹேவ் பண்ணுங்க..."

"ஏன்டி.. இரண்டு பிள்ளை பெற்றால் பெண்டாட்டி வந்து வழியனுப்பனும்னு எதிர்பார்க்கக் கூடாதா? வாட் எ பிட்டி.. வாட் எ பிட்டி.."

"போதும் சார்.. டாடா.. பை பை... கிளம்புகிறீர்களா? காலையிலிருந்து நீங்க அடிக்கும் லூட்டி இருக்கிறதே.. அப்பப்பா.. தாங்க முடியவில்லை. இதில் வாட் எ பிட்டி.. வாட் எ பிட்டியாம்.."

"எப்படியெல்லாம் மிரட்டி ஒரு டாடா வாங்க வேண்டி[யி]ருக்கிறது.. ஓகே டார்லிங்.. டாடா.. பை.. பை..." [ம]னோஜ் சிரித்துக் கொண்டே காரைக் கிளப்பிக் கொண்டு [போ]ய்விட்டான்.

"என்னம்மா.. மனோஜ் கிளம்பிப் போய்விட்டானா..?"

... மழை அடித்து ஓய்ந்தது போல் வீடே ... இருக்கே. அப்போ.. உங்க பிள்ளை கம் ... கிளம்பிப் போய்ட்டாரு தானே அர்த்தம்.. ... நீங்க இப்படிக் கொடுக்கறீங்களா.."

... யுடன் கொஞ்சியபடி மாடிப்படியேறிக் ... ருந்தவளை எல்லையில்லா வாத்சல்யத்துடன் ... பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள்.

"என்னம்மா அப்படிப் பார்க்கறீங்க.." சேனாதிபதி ... டன் வந்து நின்று கொண்டிருந்தார்.

"... னி பெற்றவள்தான் சேனாதிபதி.. ஆனால் ... டுக்கு முடியாதவள்... அவள் பிள்ளைகளை நாம்தான் வளர்த்தோம்.. ஒரு நாள் ஒரு பொழுதாவது அவள் இப்படிக் குழந்தையைக் கொஞ்சி நான் பார்த்ததில்லை... இந்தப் பெண் பாரதி இன்றைக்கு ஓர் நாள் கொஞ்ச நேரம் என்னிடத்தில் ஸ்ருதியை விட்டதற்கு எப்படி முகத்தை தூக்கி வைத்துக் கொண்டாள் பார்த்தீர்களா.."

"பெற்றால்தான் பிள்ளையாம்மா?"

"சரியாக சொன்னீர்கள் சேனாதிபதி. பிள்ளைகள் மேல் காட்டும் பாசத்தை என் மகனிடமும் இவள் காட்டி வாழ்ந்து விட்டால் போதும்.. எனக்கு வேறு எதுவும் வேண்டாம் சேனாதிபதி."

தாயின் கனவை நிறைவேற்றத்தான் மனோஜ் முயற்சித்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவன் அப்போது மனநல மருத்துவர் ஹேமாவ[தி] முன்னால் அமர்ந்திருந்தான்.

21

டாக்டர் ஹேமாவதி மூக்குக் கண்ணாடியை கழற்றி மேஜைமேல் வைத்து விட்டு மனோஜை நிமிர்ந்து பார்த் தாள். பக்கத்து வீட்டுப் பெண் போல் 'பளிச்'சென்ற தோற்றத்துடன் நட்பாய் புன்னகைத்தாள்.

''சொல்லுங்க.. வாட்ஸ் யுவர் பிராப்ளம்..''

மனோஜ் மடைதிறந்த வெள்ளம் போல் அனைத் தையும் கூறினான். குறுக்கிடாமல் அனைத்தையும் கேட்ட ஹேமாவதி பொறுமையாய் யோசித்தாள்.

''ஸோ.. நீங்கள் இப்போது பாரதியுடன் இயல்பாய் குடும்பம் நடத்த ஆசைப்படறீங்க இல்லையா..?''

''அதில் தவறேதும் இல்லையே டாக்டர்... ஷி இஸ் மை வொய்ப்...''

''செர்ட்டன்லி.. பட்.. இப்போதுதான் அவங்க உங்க வொய்பா..? ஒரு வருடத்திற்கு முன் நீங்கள் அவங் ...ளுக்கு தாலி கட்டியவுடன் உங்க வொய்ப் ஆகவில் ...லயா? அப்போது ஏன் அப்படி ஓர் வார்த்தையை ...ான்னீங்கள்?''

''டாக்டர்.. காமினி இறந்து இரண்டு மாதங்கள்தான் ...யிருந்தது... அந்த நிலையில்..''

...வெயிட் பண்ணுன்னு சொல்லியிருக்கலாமே.. ...் மட்டுமில்லை.. இரண்டாம் கல்யாணம் பண்ணும் ...ள் பலர் இதே தவறைத்தான் செய்கிறார்கள்..

இறந்துவிட்ட முதல் மனைவி மேலிருக்கும் காதலுக்காக உயிரோடு இருக்கும் இரண்டாம் மனைவியின் காதலை நிராகரித்து அவளை உயிரோடு சாகடிக்கிறார்கள்.. பட் உங்க லக்.. பாரதி உங்களை விட உங்கள் குழந்தைகளை நேசித்திருக்கிறாங்க.. அதனால் இதுநாள் வரை உயிர்ப் போடு இருந்திருக்காங்க..'' ஹேமாவதி தெளிவாய் பேசி னாள்.

மனோஜ் தலைகுனிந்தான்.

''ஐ ஆம் ஸாரி ஃபார் தட் மேடம்.''

''ஓகே.. லீவ் இட்.. இப்போது என் கேள்விக்கு நேரடி யான.. உண்மையான பதில்களை கூறுங்கள்...''

''ஓகே மேடம்..''

''காமினியை இன்னும் நீங்கள் காதலிக்கிறீர்களா..?''

''யெஸ்.. எனனால் எப்படி அவளை மறக்க முடியும்?''

''அப்படியென்றால் பாரதி மீது உங்களுக்கு வந் திருப்பது எது..? காதலா.. இல்லை..?''

''புரிகிறது மேடம்.. ஏன் நான் அவளைக் காதலிக்கக் கூடாதா? பாரதியை காதலிக்க வேண்டுமென்றால் காமி னியை நான் மறக்க வேண்டுமா? நான் பாரதியை காதலிக்கிறேன் மேடம்.. ஐ நீட் ஹெர் லவ்...''

''இதில் நீங்கள் தெளிவாக இருக்கிறீர்கள் இல்லையா?''

''ஆமாம்.. டாக்டர்.. நான் தெளிவாய் இருக்கிறேன்.''

ஹேமாவதி சிரித்தாள். தன் சீட்டில் சாய்ந்து அமர்ந்து கொண்டாள்.

''இதுதான் ஆண்களுக்கும், பெண்களுக்கும் உள் மனரீதியான வித்தியாசம் மிஸ்டர் மனோஜ். உங்கள

காமினியையும் காதலிக்க முடியும். [illegible]
காதலிக்க முடியும். அதனால் உங்களுக்கு [illegible]
மனரீதியான பாதிப்பும் ஏற்படாது.. ஏனென்றால் [illegible]
னுக்கு ஒருத்தி என்பதெல்லாம் வெறும் வாய் [illegible]
ஆண்களில் பல பேர் ஆட்டோகிராப் காதலுடன் [illegible]
வர்கள்.. பெண்களில் அப்படியில்லையா என்று [illegible]
பீர்கள்..என் கேள்வி என்னவென்றால் அதை [illegible]
அவளால் சொல்ல முடியுமா? என்பது தான். பள்ளி[illegible]
வத்தில் ஒருத்தியை காதலித்து.. அவளை விட்டு[illegible]
கல்லூரிக்கு வந்ததும் வேறு ஒருத்தியைக் காதலித்[illegible]
அவளையும் விட்டுவிட்டு ஆபீஸ் வேலையில் இ[illegible]
னொருத்தியை சைட் அடிக்க டிரை பண்ணி.. அவளு[illegible]
தோழனாகி.. கடைசியில் தன் கல்யாணத்திற்கு அவர்[illegible]
எல்லோரையும் வரவழைத்து விட்டு தாலிகட்டிய
மனைவியுடன் செட்டிலாக ஆண்களால் மட்டுமே முடி
யும். பெண்களால் முடியுமா? இந்த சமூகத்தில் ஆண்
களுக்கு கிடைத்திருக்கும் எல்லையற்ற சுதந்திரத்தின்
அளவீடு இது. பெண்களுக்கு அப்படியில்லை.. அவர்
களுக்கான மனத்தடைகள் ஏராளம். பிறந்ததிலிருந்து
அவர்களுக்கான கட்டுப்பாடுகள் ஆரம்பமாகிவிடு
கின்றன. இப்போதெல்லாம் பத்து வயதிலேயே பெரிய
பெண் ஆகிவிடுகிறார்கள். அந்தச் சிறுமிகளுக்கு அப்
போதிருந்து ஆரம்பிக்கும் சோதனைகள் சாகும்வரை
தொடர்ந்து கொண்டிருக்கும்.. இது ஆண்களுக்கான
உலகம்... பெண்களுக்கானது இல்லை...''

''நான் ஆணாதிக்க மனப்பான்மையுடன் நடந்து
கொண்டு விட்டேன் என்கிறீர்களா டாக்டர்?''

''அப்படிச் சொல்லவில்லை மிஸ்டர் மனோஜ். உங்
களுக்கு மூச்சு விடுவது போல் இயல்பான விசயம் ஒரு

[illegible]க்கு தன் மூச்சை நிறுத்தி விடுவது போல்
[illegible] விசயமாக இருக்கக் கூடும்.. இதை நீங்கள்
[illegible] கொள்ள வேண்டும் என்பதுதான் என் விருப்பம்..''

''நான் என்ன செய்ய வேண்டும் டாக்டர்..''

''மிஸ்டர் மனோஜ். நான் ஒன்று கேட்கலாமா?''

''கேளுங்கள் டாக்டர்.''

''நீங்கள் முரளிதரனைப் பற்றிக் கூறினீர்கள். அவர்
பாரதியிடம் பேசியதற்கு நீங்கள் அவங்களை சத்தம்
போட்டதாயும் கூறினீர்கள். ஏனென்று சொல்ல முடியுமா?''

''என்னால் அதைத்தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை.''

''அதுதான் ஏன்?''

''ஏனென்றால்.. அவன் பாரதியை காதலித்தவன்...''

''ஸோ.. வாட்..? அதனால் முரளி பாரதியிடம் பேசவே
கூடாதா?''

''அவள் என்னுடைய வொய்ப் டாக்டர். அவன் இன்
னும் அவள் மேல் காதலோடு இருப்பதுபோல் என் மன
திற்கு பட்டது. அதனால் சத்தம் போட்டேன்..''

''உங்கள் மனைவியிடம் அவளுடைய பழைய காத
லன் ஜஸ்ட் ரெண்டு வார்த்தை நலம் விசாரித்ததையே
உங்களால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லையே... நீங்க[illegible]
அவங்களிடம் வார்த்தைக்கு வார்த்தை காமினியை
பற்றிப் பேசினால் அவங்களால் எப்படித் தாங்கிக் கொ[illegible]
முடியும்?''

''டாக்டர்.. பாரதிக்கு காமினியை நன்றாகத் தெ[illegible]
அவளுக்கு காமினி மேல் மதிப்பும் மரியாதை[illegible]
அதிகம்..''

"அதனால்? கட்டிய கணவன் என்று [illegible] எந்தப் பெண்ணுமே அவன் தனக்கு மட்டுமே சொந்தமாக இருக்க வேண்டுமென்றுதான் விரும்புவாள். [illegible] நெருங்கிய தோழியாக இருந்தாலும் தன்னுடைய [illegible] பகிர்ந்து கொள்ள யார்தான் முன் வருவார்கள்?"

"காமினி இஸ் நோ மோர் டாக்டர்.. அவள் இறந்து விட்டாள்.."

"அவங்களுடைய நினைவுகள் உங்கள் மனதில் இறக்கவில்லையே மனோஜ்.. அவங்க நீதான [illegible] இன்னும் உயிரோடுதான் இருக்கிறது?"

"அது பெரிய குற்றமில்லையே டாக்டர்.."

"குற்றமென்று நானும் சொல்லவில்லை மிஸ்டர் மனோஜ். பாரதியின் மனம் எதனால் உங்களிடமிருந்து விலகிவிட்டது என்பதற்கான காரணத்தை சொன்னேன். அவ்வளவுதான்.."

"இதற்கு என்னதான் வழி டாக்டர்?"

"ஒரு வகையில் நீங்கள் சரியாக செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறீர்கள் மிஸ்டர் மனோஜ். தள்ளி நிற்காமல் பாரதியுடன் நெருக்கமாய் பழகுவது நன்மையைத்தரும்.. அத்துடன் காமினி மேல் காதல் சொல்வதை விட்டு உங்கள் மூத்த மனைவியை தெய்வமாய் நினைத்து வழிபடுவதாய் கூறி வருவது ஒருவகையான ட்ரீட்மெண்ட். தினமும் பாரதியை காமினியின் படத்திற்கு பூப்போட்டு [illegible]ம்பிட வையுங்கள். அதனால் காமினி இவ்வுலகில் [illegible]ல்லை.. தன் போட்டிக்கு வரமாட்டார்கள் என்ற நம்[illegible]க்கை உங்கள் மனைவி மனதில் உருவாகும்.. நீங்களும் [illegible]ர்த்தைக்கு வார்த்தை காமினி பெயரைச் சொல்வதை

[illegible]விட்டு பாரதியை புகழ்ந்து பேசுங்கள்.. இனி நீதான் [illegible] என்று அவங்க மனதில் பதிய வையுங்கள்.. [illegible] காமினியின் போட்டோ எதுவும் இருக்கிறதா..? அவை [illegible]ரயம் இருக்கும்... எனக்கு தெரிய வேண்டியது [illegible]வென்றால் அவை எங்கேயிருக்கின்றன?"

"[illegible]ங்கள் பெட்ரூமில்.."

"இதை நான் எதிர்பார்த்தேன்.. இதற்காகத்தான் [illegible]ட்டேன். காமினியின் படத்தின் முன் நின்றுகொண்டு பாரதியை கட்டியணைப்பது உங்களுக்கு இயல்பான [illegible]ரிதான விசயமாய் இருக்கலாம். ஆனால் பாரதிக்கு அது எவ்வளவு கொடுமையான விசயம் என்பதை என்னால் புரிந்து கொள்ள முடிகின்றது. நான் முன்பே சொன்னது போல ஆண்களின் மனநிலையும்.. பெண்களின் மனநிலையும் வேறு வேறு."

மனோஜின் தலை மீண்டும் குனிந்தது. ஹேமாவதி இயல்பாய் பேசினாள்.

"ஈஸி மிஸ்டர் மனோஜ். இதை உங்களைச் சங்கடப் படுத்தவென்று நான் சொல்லவில்லை. காமினியின் படத்தை பெட்ரூமிலிருந்து அப்புறப்படுத்துங்கள். போட்டோ ஆல்பத்தை பீரோவில் வைத்துப் பூட்டுங்கள். நீங்களும் பாரதியும் சேர்ந்து எடுத்த போட்டோ இருக்கிறதா?"

"நாங்கள் சேர்ந்து போட்டோ எடுத்துக் கொண்ட தில்லை டாக்டர்.."

"இனி எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். அதை பெட்ரூமி[illegible] அவங்க பார்வையில் படும்படி வையுங்கள். எந்தவெ[illegible] காரணத்திற்காகவும் காமினியோடு பாரதியை ஒப்பிட்[illegible] பேசி விடாதீர்கள்.."

"ஆல்ரெடி.. பேசிவிட்டேன் மேடம்.."

"ஏன் அப்படிச் செய்தீர்கள் மனோஜ்? இனி
அவாய்ட் பண்ணுங்கள். நீங்கள் பாரதியை காதலிக்
கள் என்பதை அவங்களுக்கு புரிய வையுங்கள். அப்
பாரதியை நாளை என்னிடம் கவுன்சிலிங்கிற்கு அழை
துக் கொண்டு வாங்க.."

"அவள் வர மறுத்தால்..?"

"இங்கு வருவதாக அவங்களுக்கு முதலில் தெரிய
வேண்டாமே.. ஏதாவது காரணம் சொல்லி அழைத்து
வந்துவிடுங்கள்.. வந்தபின் தெரிந்து கொள்ளட்டும்.."

"ஓகே மேடம்.. ஐ ஷல் டு இட்.. போய் வருகிறேன்.."

"ம்ம்.. நம்பிக்கையோடு போங்க மிஸ்டர் மனோஜ்.
எல்லாம் சரியாகிவிடும்.. நாளை பார்ப்போம்.."

ஹேமாவதியின் அறையை விட்டு வரும்போது
மனோஜின் மனம் தெளிவாக இருந்தது. தான் என்ன
தவறு செய்தோம்.. இனி அதை எப்படி நேர்படுத்த
வேண்டும்.. என்பதை அறிந்து கொண்டவனாய் அவன்
இருந்தான்.

காரில் ஏறினான். அவன் முன்னால் சாலை விரிந்
து தெரிந்தது. வாழ்க்கைப் பாதையும் இப்படித்தான்
லோரையும் பரந்த மனப்பான்மையுடன் ஒன்று போல்
ஏற்கும் என்று தான் நினைத்தது தவறோ...

ண்களுக்கு ஒரு மாதிரியாகவும் பெண்களுக்கு ஒரு
ரியாகவும் தோற்றமளிக்கும் தன்மை கொண்டதோ
கை..?

நமூச்சுடன் காரைக் கிளப்பி சாலையின் போக்கு
கலந்தான் மனோஜ்.

22

ஆயிரத்தியொராவது தடவையாக அந்தக் கேள்
வியைக் கேட்டாள் பாரதி.

"நான் கட்டாயம் வர வேண்டுமா?"

"ஆமாம். கட்டாயம் வர வேண்டும்..."

"நீங்கள் மட்டும் போய் பார்த்துவிட்டு வந்தால்
போதாதா?"

"போதாதே.."

எனக்கு வேலையிருக்கிறதே.."

"என்ன வேலை..? சமைக்கிற வேலையா இல்லை
துவைக்கிற வேலையா?"

மனோஜ் இடக்காகக் கேட்க பாரதி கைகளைப் பிசைந்
தாள். ஸ்ருதிக்கு லேசாய் உடல் சுடுவதைப் போல் இருந்தது.
அவளை விட்டுவிட்டு இவனுடன் எப்படிக் கிளம்புவது?
உறவினருக்கு உடல்நிலை சரியில்லாமல் ஹாஸ்பிட
லில் அட்மிட் ஆகியிருந்தால் இவன் மட்டும் போய்
பார்க்கக் கூடாதா? நினைத்ததை வாய்விட்டுக் கேட்டாள்.

"கூடாதே.." என்றான் அவன்.

"ஏனாம்?"

"உன் பெண்டாட்டி எங்கேன்னு கேட்பாங்களே.."

"என்னையெதற்கு கேட்க வேண்டும்.."

"அதுதானே உலக வழக்கம்.. நல்லது.. கெட்டது எ
கலந்து கொண்டாலும் தம்பதி சமேதராய் கலந்து

எனுமாம்.. நலம் விசாரிக்கப் போனாலும் … கிளம்புகிறாயா..?"

அவள் அப்போது தயங்க அவனுக்கு … அதட்டினான்.

"ஏண்டி.. எவனோ ரோட்டில் போறவன் … போல இந்தளை பிரு பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறாய் … யாவது…"

"கட்டிய புருசன்கிற நினைப்பு உனக்கு இருக்கா … நான்னு கேட்கப் போறீங்க.. அதுதானே..?"

"இதையெல்லாம் கரெக்டாய் கண்டுபிடித்து … மற்ற விசயங்களில் மண்டுகமாய் இரு.."

"இந்த டயலாக்கைத்தான் புதிதாய் கண்டுபிடித்திருக்கிறீர்களே.. ஒரு நாளின் இருபத்திநாலு மணி நேரமும் இதைத்தானே சொல்லிப் புலம்பிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்."

"புலம்பிக் கொண்டிருக்கிறேனா..? எல்லாம் என் நேரம்… செகரட்டரியாய் என் முன் கைகட்டி வாய் பொத்தி நின்று விட்டு இன்றைக்கு என்னைப் பார்த்து புலம்புகிறேன் என்கிறாய்.."

"செக்ரட்டரிக்குத்தான் பெண்டாட்டின்னு பிரமோஷன் கொடுத்து உங்க வீட்டில் கொண்டு வந்து அடைச்சிட்டீங்களே.."

"ஓஹோ… கூண்டுக்கிளியா நீ?"

"ஆமாம்.. உங்கள் வீட்டுக்கிளி. இப்படியே என்னை வீட்டில் விட்டுவிட்டு நீங்கள் மட்டும் நல்லபிள்ளையாய் …போய் வருகிறீர்களா..?"

"அதுதானே பார்த்தேன்.. கொஞ்சம் விபரமாய் வாய் …டுவிட்டால் போதுமே.. தலையில் மிளகாய் அரைத்து

… அந்தக் கதையே இங்கு வேண்டாம்.. கிளம்பு.."

… பாதி தயங்கி நிற்க மனோஜ் எரிச்சலுற்…

"… இந்தப் பாடு படுத்தறே.. இப்ப கிளம்பப் போகி… இல்லையா? உன்னோடு பெரிய வொள்ளாகப் … உனக்கு என்னதாண்டி பிரச்சனை?"

… பாதி மூக்கை உறிஞ்சினாள்.

"என் திட்டுகிறீர்கள்? ஸ்ருதிக்கு உடம்பு சரியில்லை…"

"யாருக்கு உடம்பு சரியில்லை… நம்ம ஸ்ருதிக்கா..? இப்போதுதானே நான் தூக்கி வைத்திருந்தேன். நன்றாகத்தானே விளையாடிக் கொண்டிருந்தாள்? அம்மா… அம்மா.."

அவன் போட்ட சத்தத்தில் ஸ்ருதியை தூக்கிக் கொண்டு திலகவதி அலறி அடித்துக்கொண்டு ஓடி வந்தாள்.

"என்னப்பா.. என்ன ஆச்சு?"

"ஒன்றும் ஆகவில்லை. ஸ்ருதிக்கு உடம்பு சரியில்லையா?"

திலகவதி குழப்பத்துடன் குழந்தையைப் பார்த்தாள். அது கை கொட்டிச் சிரித்தது. பாரதியைப் பார்த்து "அம்மா.." என்று வேறு அழைத்தது.

"இல்லையேப்பா.. நல்லாத்தானே இருக்கிறாள்."

"இங்கே கொடுங்க..," குழந்தையை வாங்கி நெ…யில் கை வைத்துப் பார்த்தான். ஜில்லென்று இரு… பாரதியை முறைத்துப் பார்த்தான்.

"நான் தொட்டுப் பார்த்தப்போ சுட்டதுங்க…" வாயை மென்றாள்.

"ஏண்டி இதோ இருக்கிற ஹாஸ்பிடல் ...
வந்து விட்டு வருவதற்கு.. இவ்வளவு தயக்கமா? ...
ஓரங்கம்மா.. நீங்களும் வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டு
நிற்கறீங்களே..." மானோஜ் தாயிடம் பஞ்சாயத்து ...
தான்.

"பாரதி.. தூங்கி எழுந்தவுடன் தொட்டுப் பார்த்தால்
குழந்தையின் உடம்பு சுடத்தானே செய்யும்? போய்
விட்டு வாம்மா. நான் குழந்தையைப் பார்த்துக் கொள்
கிறேன்."

பாரதி கிளம்பவே மனமில்லாமல் மனோஜுடன்
கிளம்பினாள்.

"அத்தை.. ஸ்ருதியை சோபாவில் உட்கார வைத்து
விட வேண்டாம் கீழே விழுந்து விடுவாள்..."

"சரிம்மா.. தரையில் விளையாட விடுகிறேன்.."

"தரையிலா... தரையில் வாய் வைத்து விடுவாளத்தை.."

மனோஜிற்கு சிரிப்பதா.. அழுவதா என்று தெரிய
...ல்லை. பாரதியின் அதீதமான தாய்பாசத்தை என்ன
...ன்று சொல்வது?

...ஏண்டி.. என் அம்மாவை வேறு என்னதான் செய்யச்
...ல்கிறாய்?"

...இல்லேங்க. மடியிலேயே வைத்திருந்தால்.."

...ன்றரை வயதுக் குழந்தை மடியில் அடங்கி உட்
...? அப்படி ஓடி ஆடி.. விளையாடும் குழந்தையை
... வளர்ப்பது சரியா? நீ படித்த பெண்ணாய்
...மாய் பிஹேவ் பண்ணமாட்டாயா?"

...ாம் நாங்கள் நன்றாகத்தான் பிஹேவ் பண்ணு
..."

"நாங்களென்று யாரை உன்னுடன் கூட்டு சேர்க்கிறாய்?
அம்மாவையா?"

"அடடா... வாங்க போகலாம்... அத்தை ஸ்ருதி பத்
திரம்..."

"அதெல்லாம் அவங்க பத்திரமாய் பார்த்துக்குவாங்க..
நீ வா..."

ஒரு வழியாய் பாரதியை காருக்குள் இழுத்துப் போட்
டுக் கொண்டு கிளம்பிய மனோஜ் ஆசுவாசப் பெருமூச்சு
விட்டான். இதுவே குழந்தைகளுடன் வெளியே கிளம்புவ
தாயிருந்தால் இப்படியா மல்லுக்கட்டுவாள்? ஒரு நொடி
யில் கிளம்பி நிற்பாள்.

'நவீன் நாம் ரெடி... அப்பா ரெடியான்னு கேளு..'

முகத்தை ஒரு முழ நீளத்திற்கு தூக்கி வைத்துக்
கொண்டு 'உர்'ரென்று வந்த பாரதியைப் பார்க்கையில்
அவனுக்கு நெகிழ்ச்சியாய் இருந்தது.

'என்ன மாதிரியான பாசம் இது? தாய்மையென்பது
கடவுள் பெண்களுக்கென்று பிரத்யேகமாய் படைத்த
உணர்வா? இவள் தாய்மையின் முன் நான் கோடி கோடி
யாய் சம்பாதித்து கொட்டும் பணம் கொஞ்சம் கூட ஈடா
காதே...'

பாரதியின் மேல் என்றும் போல் இன்றும் காதல்
பிறக்க.. அவன் அவளை பேச்சுக்கு இழுத்தான்.

"என்ன... செக்ரட்டரி மேடம்.. என்மேல் கோபமா
இருக்கீங்க போல.."

"சும்மா.. செக்ரட்டரி அது இதுன்னு வம்புக்கு இ...
...மாட்டேன்..."

"[illegible] செய்து விடுவாய்? அடித்து [illegible]
[illegible]"

"[illegible] என்னைப் பார்த்தால் [illegible]
[illegible]..."

"வேறு எப்படி... எப்படியோதான் தோன்றுகிறது.. [illegible] எங்கே...? நினைத்ததை சொன்னால் நீ [illegible] போகிறாய்?"

"கேட்காவிட்டால் சொல்லாமல் விட்டுவிட்[illegible] கும்..."

"விட்டு விடவில்லையா... உன் மனச்சாட்சியை தொட்டுச் சொல்லு..."

அவன் என்ன சொல்கிறான் என்பது புரிய பாரதியின் முகம் குப்பென்று சிவந்து விட்டது. 'இவனுக்கு வேறு வேலையே இல்லை.'

"என்ன பேச்சையே காணோம்..."

"இப்போது நாம் போகும் வேலையென்ன.. நீங்கள் பேசும் கதையென்ன?"

"கதையா? காவியம்டி.."

பாரதி உதட்டை மடித்துக் கடித்தாள். மனோஜ் அதை சித்துப் பார்த்தான்.

"இங்கேயென்ன பார்வை வேண்டிக்கிடக்கு.." அவள் ணுமுணுத்தாள்.

ார்க்கக் கூடக் கூடாதா? அதற்கும் தடையா?"

ங்களுக்கு யார் தடை போட முடியும்?"

ான் போட முடியும்? வேறு யார் போட முடியும்?"

[illegible] முடியவில்லையா?"

[illegible] இவன் தப்பிக்க வழி தேடி காமி[illegible] இருக்கிறான். கோபப்படாமல் நிதான[illegible] சொல்ல வேண்டும்.

"இல்லையே.. அவளால் முடியாதே..."

"முடியாதா.. எப்படி?"

"[illegible].. இறந்துபோய் தெய்வமாகிவிட்டவள் எப்படி [illegible] போடுவாள்? அதோடு.. நீயென் மனைவியாகும் போது நான் தனி ஆள்.. தடை உத்தரவை போட வேண்டிய தனிக்காட்டு ராணியாய் தானே நீ வந்தாய்?"

பாரதி பதில் சொல்ல முடியாமல் மௌனித்தாள். இதற்கு என்ன பதில் சொல்வது? அத்தோடு இவன் எப்போதும் இப்படிப் பேசியதில்லையே... இன்று என்ன புதிதாய் ஒரு கதை சொல்கிறான்?

"என்ன.. என் மகாராணி வாயைத் திறக்கக் காணோம்.."

"இல்லை... காமினியக்காவை நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன்.."

"நினை.. சும்மா நினைக்காதே... வணங்கி நினைத்துக் கொள்.. தாயே.. நானும் என் புருசன் பிள்ளைகளும்.. நன்றாக இருக்கணும்னு வேண்டிக் கொள்..."

"என் புருசனா.."

"இப்போது உனக்கு மட்டும்தான் புருசன்.."

பாரதியின் மனம் ஏனோ லேசாகியது. ஏதோ ஓர் [illegible] யிலிருந்து விடுபட்டது போன்ற விடுதலை உ[illegible] ஏற்பட்டது. அந்த உணர்வுடனே வந்திருக்கும் இட[illegible] பார்க்காமலேயே இறங்கினாள்.

23

தோட்டத்தின் மத்தியில் அமைந்திருந்த அந்த மனநல மருந்துவமனையின் உள்ளே பாரதியை அழைத்துச் சென்றான் மனோஜ். டாக்டர் ஹேமாவதியின் அறையைத் திறந்து உள்ளே போகும்போது கூட எந்த விதமான சந்தேகமும் இல்லாமல் தான் பாரதி மனோஜை பின் தொடர்ந்தாள். உள்ளே ஹேமாவதியின் எதிரேயிருந்த இருக்கையில் அமர்ந்து கொண்டே மனோஜ்.

''டாக்டர்... ஷி இஸ் மை வொய்ப் பாரதி..'' என்று கூறிய போதுதான் பாரதிக்கு சந்தேகம் உதித்தது.

'ஏன் இவன் நம்மை டாக்டரிடம் அறிமுகப்படுத்து கிறான்? இது டாக்டரின் கன்சல்டிங் ரூம் மாதிரி இருக் கிறதே.. ஏற்கெனவே பேசிப் பழகியது போல் கூறுகிறா னென்றால், இவன் முதலிலேயே இங்கு வந்து போயி ருக்க வேண்டுமல்லவா...'

''உட்காருங்க மிஸஸ் மனோஜ்...'' ஹேமாவதியின் வார்த்தைகள் அவளது சிந்தனையோட்டத்தை தடை செய்தன.

''என்.. என்ன.. என்னன்னு சொன்னீர்கள்?'' பாரதி யாதவளாய் வினவினாள்.

''மிஸஸ் மனோஜ்'ன்னு சொன்னேன். நீங்கள் மிஸ்டர் ஜின் மிஸஸ்தானே..''

''யெஸ்.. யெஸ்.. யெஸ்..'' [illegible] பாரதி. ஹேமாவதி அவளை தீர்க்கமாய் பார்த்தாள்.

''சந்தேகம் தீர்ந்ததா? இப்போது உட்கார்ந்து பேசலாமே மிஸஸ் மனோஜ்..?''

''யெஸ்.. யெஸ்...'' அதற்கும் 'யெஸ்' போட்டபடி அவசரமாய் மனோஜின் அருகே அமர்ந்தாள் பாரதி.

''மிஸ்டர் மனோஜ்.. நான் மிஸஸ் மனோஜிடம் தனியாகப் பேச வேண்டும்...'' ஹேமாவதி அர்த்தத்துடன் மனோஜை பார்க்க,

''ஓகே டாக்டர்.. நான் வெளியே வெயிட் பண்ணுகிறேன்,'' என்றபடி அவன் எழுந்து வெளியே செல்ல முயன்றான்.

அவசரமாய் அவன் கையைப் பிடித்துத் தடுத்தாள் பாரதி.

''நில்லுங்க. நானும் உங்களுடன் வருகிறேன். உங்க ரிலேடிவைப் பார்க்கன்னு கூட்டி வந்துவிட்டு இங்கே விட்டு விட்டுப் போனால் எப்படி..?''

''பதட்டம் வேணாம் மிஸஸ் மனோஜ். என்னை உங்கள் பிரண்டாக நினைத்துக் கொள்ளுங்கள்.. ஜஸ்ட் பியூ மினிட்ஸ் என்னுடன் ஸ்பெண்ட் பண்ணுங்கள்.. டோண்ட் அப்ரைடு..'' ஹேமாவதி இதமாகக் கூறினாள்.

''ரிலாக்ஸ் பாரதி.. இது நம் நன்மைக்காகத்தான். மென்மையாய் கூறிய மனோஜ் தன்னைப் பிடித்திரு அவள் கரத்தை விலக்கி அவள் தோள் பற்றி அ அவளை அமர வைத்தான்.

''பேசி முடித்தவுடன் கூப்பிடுங்கள் டாக்டர்..'' எ அறையை விட்டு வெளியேறினான்.

அந்தப் பெரிய அறையில் தனித்து விடப்பட்ட [illegible] வதியும், பாரதியும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண் டனர்.

பாரதி மிரள மிரள விழித்தாள். ஹேமாவதி [illegible] பயத்தை உணர்ந்தவளாய் நட்புடன் புன்னகைத்[illegible]

“உங்கள் திருமணம் காதல் திருமணமா [illegible] மனோஜ்..”

“இல்லை டாக்டர்.. ஒரு வகையில் அரேஞ்[illegible] மேரேஜ் தான்.”

“எந்த வகையில்...?”

பாரதி மெல்ல மெல்ல இயல்பானாள். தன் திரும[illegible] தைப் பற்றிக் கூறினாள்.

“ஓ.. மிஸ்டர் மனோஜின் குழந்தைகளை உங்[illegible] குழந்தைகளாக்கிக் கொண்டீர்கள்..”

“யெஸ் டாக்டர்..”

“அப்புறம் ஏன் மிஸ்டர் மனோஜை உங்கள் ஹஸ் பெண்டாக முழு மனதாய் ஏற்றுக் கொள்ளத் தயக்கம் காட்டுகிறீர்கள்?”

“அதுவந்து.. டாக்டர்..”

“உங்களுக்கு அவரைப் பிடிக்காதா?”

“ஐயோ டாக்டர்.. மிகவும் பிடிக்கும்..”

“ஈஸிட்? அப்புறமேன் உங்கள் ஹஸ்பெண்ட் அப்படிக் …னார்?” ஹேமாவதி கொக்கி போட்டாள்.

“…ன்ன சொன்னார்...?”

… சந்தர்ப்ப சூழ்நிலையால் வேறு வழியில் … திருமணம் செய்து கொண்டீர்களாம்.. … உங்களுக்கும் வயது வித்தியாசம் நிறைய … உங்களுக்கு அவருடைய தம்பி முரளிதான் … அவசரப்பட்டு உங்களது லைஃபை … பண்ணி விட்டதாக அவர் வருத்தப்படு …”

பாரதி உருகிவிட்டாள். மனோஜ் அப்படியா நினைத் துக் கொண்டிருக்கிறான்?

“அவர் மனதில் இப்படியெல்லாம் நினைத்துக் கொண் டிருக்கிறார்ன்னு எனக்குத் தெரியாது டாக்டர். முரளி என்னை விரும்பியது உண்மைதான். பட் அவர் காதல் சொன்ன அடுத்த நாளே நான் கலவரத்தில் மாட்டி ஹாஸ் பிடலில் அட்மிட் ஆகிவிட்டேன். அதற்கடுத்து நடந்த தெல்லாம் உங்களுக்குத் தெரியும்தானே.. என் நிலை மையில் காதலைப் பற்றி நினைத்துக் கூடப் பார்க்க முடியாதபோது முரளியை நான் எப்படி நினைத்திருக்க முடியும்? கணவர், குழந்தைகள்ன்னு வாழும் வாழ்க்கை எனக்கு கனவாகி போய்விட்டதுன்னு என்னை நா… தேற்றிக் கொண்டு வாழ்ந்தபோது காமினியக்கா என்னை கூப்பிட்டு தன் குழந்தைகளை என் குழந்தைக… கினாங்க.. எனக்கு ஒரு வாழ்க்கையையும் கொடுத்த… சந்தர்ப்ப சூழ்நிலையால் நடந்த மேரேஜ்தான்… னுடையது... பட்.. நோ அதர்வேன்னு இவருக்… கழுத்தை நீட்டவில்லை டாக்டர்.. எனக்கும் இ… வாழ்க்கை கிடைத்திருக்கேன்னு தெய்வத்து… சொல்லிக்கிட்டுத்தான் கழுத்தை நீட்டினே…

[illegible]

''யெஸ் டாக்டர்..''

''அப்போ அவருக்கும் உங்களுக்கும் [illegible] ரிலேஷன்ஷிப் எதுவுமில்லையா? [illegible] மனோஜ் உங்கள் ஹஸ்பெண்ட் ஆயிற்றே..''

''டாக்டர்.. என்னால் அப்படி நினைக்க முடிய வில்லை... காமினியக்காவோட ஹஸ்பெண்ட் அவ்வளவு தான் என்னால் நினைக்க முடியுது..''

''ஹூம்..? குழந்தைகளோட பெயர் என்ன..?''

குழந்தைகளைப் பற்றிய பேச்சு வந்ததும் பாரதி முகம் ...லர்ந்தாள்.

''பெரியவன் பெயர் நவீன். நான்கரை வயதாகிறது. ...கேஜி படிக்கிறான். சின்னவள் ஸ்ருதி.. ஒன்றரை ...தாகிறது.. என்னை விட்டு ஒரு நிமிடம் பிரிந்திருக்க ...டாள்...''

...ஸிட்..? குழந்தைகள் உங்களை எப்படிக் கூப்பிடு...கள்?''

[illegible]

பாரதி துடித்துப் போய் விட்டாள். [illegible] நாடியே ஆடிப் போயிற்று.

''அவர்கள் என் பிள்ளைகள் டாக்டர்... எப்போது காமினி இவர்கள் இனி உன் குழந்தைகள் என்று சொல்லி என்னிடம் ஒப்படைச்சாங்களோ... அப்போது இருந்து அவர்கள் என் குழந்தைகள்தான்... நான் அவர்களின் அம்மா தான்...''

''ஓகே.. ஓகே.. ரிலாக்ஸ் பாரதி.. ரிலாக்ஸ்.. அவர்கள் உங்களது குழந்தைகள் தான்.. நீங்கள் அவர்களுடைய அம்மாதான்.. முதலில் கொஞ்சம் தண்ணீர் குடிங்க..'' தண்ணீர் பாட்டிலை எடுத்து நீட்டினாள் ஹேமாவதி.

ஒரே மூச்சில் ஒரு பாட்டில் தண்ணீரையும் காலி செய்தும் பாரதிக்கு உள்ளக் கொதிப்பு அடங்கவில்லை.

'இந்த டாக்டர் எப்படி அப்படி ஓர் வார்த்தை... அவளைப் பார்த்துக் கேட்கலாம்... நவீனும், ஸ்ருதி... இந்த பாரதியின் பிள்ளைகள்.'

ஹேமாவதி பாரதியின் முகத்தையே பார்த்தாள். ...ளது எண்ணவோட்டத்தை எடைபோட்டவள் மெது... வினவினாள்.

''அது எப்படி பாரதி.. காமினியின் குழந்தை... ... குழந்தைகள் ஆகலாம்.. காமினியின்...

"ஒன்றை நீங்கள் நினைவில் ...
மனோஜ் உங்களை முறைப்படி ...
நீங்கள் சட்டப்படி அவரின் குழந்தை...
முடிந்தது. அவர் மட்டும் உங்களை ...
நீங்கள் எவ்வளவு தான் அந்தக் குழந்தைகளிடம் ...
காட்டியிருந்தாலும் அவர்களின் 'அம்மா' ஆகி...
முடியாது..."

பாரதி மௌனமாக யோசித்துக் கொண்டு உட்கார்ந்...
...ருந்தாள். ஹேமாவதி அவள் மனதில் படியும் வண்ணம்...
...மேலும் பேசலானாள்.

"பாரதி! நம்முடன் கொஞ்சக் காலம் பழகிய பிரண்ட்...
...ந்து விட்டாலே நம்மால் தாங்க முடியாது. அவர்களை...
...க்கக் கொஞ்சக் காலம் ஆகும். காமினி மனோஜுடன்...
...ருக்குயிராய் வாழ்ந்து இரண்டு குழந்தைகளைப்...
...றவங்க அவங்களை மறக்க மடியாமல் அவங்க...
... வேதனையில் மனோஜ் ஒரு வார்த்தை சொன்னால்,
...யே வேதவாக்காய் எடுத்துக் கொள்ளலாமா?
... ஒன்றுதான் மாற்றமேயில்லாதது..."

...த்த ஒரு மணி நேரத்தில் மனோஜ் பாரதியை
...துச் செல்ல வந்தபோது ஏறக்குறைய அவளை
...ருந்தாள் ஹேமாவதி.

... ஒன்றுதானே மாற்றமில்லாதது...!

24

வீட்டுக்குள் நுழையும்போதே பல குரல்கள் சேர்ந்த கலவையொலி கேட்க திகைத்து விழித்தாள் பாரதி. 'யார் வந்திருப்பார்கள்?' என்ற கேள்வியுடன் மனோஜை பார்க்க,

"உள்ளே போனால் தெரிந்துவிட்டுப் போகிறது..." என்றான் அவன்.

"அதுவும் சரி.. யார் வந்திருந்தால் என்ன? ஸ்ருதி என்ன செய்கிறாளோ என்னவோ.. இவ்வளவு நேரமாகிவிட்டது.." பாரதியின் கண்கள் குழந்தையைத் தேட.... அவளைத் தூக்கியபடி ஓர் இளம்பெண்.

"அண்ணா..." என அழைத்துக் கொண்டே வந்தாள்.

"ஹாய் திவ்யா.. எப்ப வந்தாய்.. மாப்பிள்ளை வந்திருக்காரா..? உன் மகன் எங்கே?" உற்சாகமாய் விசாரித்தான் மனோஜ்.

"அவர் வரவில்லை... நான் மட்டும்தான் வந்தேன்.." அவ...
திவ்யா பாரதியைப் பார்த்து முகம் மாறினாள். அவ...
கையிலிருந்த ஸ்ருதி "அம்மா," என்று கை நீட்ட பா...
அவசரமாய் குழந்தையை வாங்கப் போனாள்.

அதைக் கவனிக்காதவள் போல் திவ்யா ஸ்ருதி...
இறுக்கிப் பிடித்தபடி தமையனுடன் பேசிக் கொண்...
தாள். ஸ்ருதியோ அழவே ஆரம்பித்து விட பாரதி...
...னாள்.

"குழந்தையைக் கொடுத்து விட்டுப் போ [illegible]"

"என்னது.. என் அண்ணன் குழந்தையை வைத்துக் கொண்டு இருக்கிறேன்.. நீங்கள் யார் [illegible] வர..?"

"திவ்யா..." மனோஜ் அதட்டினான்.

"அவள் யார் என்று உனக்குத் தெரியாதா? குழந்தையை அவளிடம் கொடு."

"அண்ணா.. நேற்று வந்தவங்க முன்னால் என்னை திட்டுகிறீர்களே.. ஒரு வருடம் கழித்து பிறந்த வீட்டிற்கு வந்திருக்கும் எனக்கு நல்ல மரியாதை கொடுக்கிறீர்கள்.."

"நீ நடந்து கொள்ளும் முறையை வைத்துத்தானே உனக்கு மரியாதை கொடுக்க முடியும்? வந்ததும் வராததுமாய் பிரச்சனை பண்ணினால் என்னவென்று சொல்வது. முதலில் குழந்தையை அவளிடம் கொடு.."

"அவங்க சொன்னதை நிறைவேற்றணும்.. அதுதானே உங்களுக்கு..? என்னைப் பற்றி கவலையில்லை.. அப்படித்தானே.."

"உன்னைப் பற்றிக் கவலைப்பட என்னம்மா இருக்கிறது? உன் புகுந்த வீட்டில் எதிர்பார்த்ததை விட அதிக சீர் செய்து கல்யாணம் பண்ணி வைத்திருக்கிறோம். அது பத்தாதுன்னு வீடு வேண்டுமென்னார் வாங்கிக் கொடுத்தோம். வெளிநாட்டுக் கார்ன்னார்.. அதையும் கொடுத்தோம். சொத்தில் பங்கு கேட்டார்.. போடியிலிருந்த ஏலக்காய் எஸ்டேட்டை உன் பெயருக்கு மாற்றிக் கொடுத்துவிட்டேன். இன்னும் உன்னைப் பற்றி கவலைப்பட என்னம்மா இருக்கிறது?"

"ஒரு வருடமாய் என் வாயில்லைன்னு ஒரு வார்த்தை கேட்டீங்களா? என்னை வந்து ஒரு எட்டுப் பார்த்தீங்களா?"

"எப்படியம்மா வந்து பார்ப்பது? உனக்கு நான் பாரதியைக் கல்யாணம் பண்ணிக் கொண்டதில் விருப்பமில்லை. அதனால் என் கல்யாணத்திற்கு வர மாட்டேன்னு சொல்லிவிட்டாய்.. இந்த ஒரு வருடமாய் பேச்சு வார்த்தையை முறித்துக்கொண்டாய்..."

பாரதி முகம் திருப்பிக் கொண்டாள். அவளுக்கு அந்த இடத்தில் நிற்கவே பிடிக்கவில்லை. போய் விடலாமென்றால் இந்த திவ்யா ஸ்ருதியைக் கொடுக்க மாட்டேன் என்கிறாள்.

"அண்ணா.. அண்ணி போய் விட்டால் நீங்கள் இரண்டாம் கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்ள வேறு பெண்ணை கிடைக்காமல் போய்விடுவாள்.. என் பெரிய மாமியாரின் பெண்ணை உங்களுக்கு கொடுக்கணும்னு அவங்க ரொம்ப ஆசைப்பட்டாங்க. நானும் வாக்குக் கொடுத்திருந்தேன். என் அண்ணன் என் பேச்சை மீற மாட்டார்ன்னு நினைச்சேன். நீங்கள் என்னை.. என் வார்த்தையை ஒரு பொருட்டாகவே மதிக்கவில்லை.. சாகப் போகிறவங்க பிதற்றியதுதான் உங்களுக்கும் அம்மாவுக்கும் முக்கியமாய் போய்விட்டது.."

இப்போது ஸ்ருதி பலமாய் அழுக பொறுக்க முடியாமல் பாரதி தவிக்க.. மனோஜ் ஸ்ருதியை திவ்யாவிடமிருந்து பலவந்தமாய் பிடுங்கி பாரதியிடம் ஒப்படைத்தான்.

"வேணாம்டா செல்லம்.. அம்மா வந்துவிட்டேனி [illegible] அழக்கூடாதுடா" பாரதி ஸ்ருதியை சமாதானப் [illegible]

திவ்யா ஆத்திரத்துடன் முணுமுணுத்தாள்.

"பெரியவங்க பிள்ளையை இப்படி ...
அடைக்கிறாங்க... அப்பேர்ப்பட்ட ...
நடிகையர் திலகம் சாவித்திரி கூட நடிப்பில் இவங்க ...
தோற்றுப் போய் விடுவார்கள்.."

"என்ன திவ்யா..? அண்ணிங்கிற மரியாதை ...
லாமல் பேசுவது போல் இருக்கிறது... பார்த்துப் ...
பாரதி நீ மாடிக்குப் போ.."

பாரதி திரும்பி மாடியேறப் போகையில் அவள் காதில் விழ என்றே திவ்யா உரக்கக் கூறினாள்.

"காமினி அண்ணியைக் கல்யாணம் பேசியபோதே வேண்டாம்ன்னு சொன்னேன்... என் பேச்சை யாரும் கேட்கவில்லை... உடம்பு சரியில்லாத பெண்ணை அண்ணன் தலையில் கட்டி வைத்து அண்ணன் வாழ்க்கையே மருந்து மாத்திரைன்னு கழிந்தது. போற மகராசி பேசாமல் போகாமல் அவளை மாதிரியே இன்னொன்றை என் அண்ணன் தலையில் கட்டிவிட்டுப் போய்விட்டார். ம்ம்.. என் அண்ணன் பொழைப்பு இப்படியா ஆகணும்?"

பாரதி திரும்பிக் கூடப் பார்க்காமல் மாடியேறிவிட்டாள். அழுது அழுது ஓய்ந்திருந்த ஸ்ருதி பாரதியின் கை அணைப்பில் தூங்கிவிட குழந்தையின் அருகில் படுத்திருந்த போது மனோஜ் அறைக்குள் வந்து பாரதியின் அருகே கட்டிலில் அமர்ந்தான்.

"வந்திருப்பது.. திவ்யா... என் தங்கை.."

"தெரிகிறது.."

"அவள் பேசியதை மனதில் வைத்துக் கொள்ளாதே.."

"ட்ரை பண்ணுகிறேன்.."

"... இருந்தாலும் அவள் என் ஒரே தங்கை.."

"... இருக்கட்டும்.."

"அவளை தேனியில் கல்யாணம் பண்ணிக் கொடுத்திருக்கிறோம். மாப்பிள்ளை அங்கே பெரிய வியாபாரி ... ஒரே மகன்..."

"ஓஹோ..."

"நம் திருமணத்திற்கு இரண்டு வருடம் முன்புதான் அவள் கல்யாணம் நடந்தது... நம் ஸ்ருதி பிறந்த ஒரு மாதத்தில் பிறந்தவன்தான் ரகுநந்தன்.. திவ்யாவின் குழந்தை.."

"அப்படியா?"

"ஆமாம். அவனுக்கு மொட்டை போட்டு காது குத்த வேண்டுமாம்.."

"இதையேன் என்னிடம் சொல்கிறீர்கள்..?"

"பாரதி.. நாம் தேனி போக வேண்டும்.."

"என்னது...?"

பாரதி அதிர்ந்து போய் எழுந்து அமர்ந்தாள். சென்னை
யில் பாரதியின் வீட்டிலேயே அவளை அவமானப்படுத்
அஞ்சாதவள் அந்த திவ்யா.. தேனிக்கு... அவள்
டிற்கே போனால்.. அங்கே பாரதிக்கு என்ன மரியா
கிடைக்கும்?

"நான் வர மாட்டேன்.."

"அப்படிச் சொல்லாதே பாரதி. தேனிப் பக்க
மாமன்' முறையை ரொம்ப எதிர்பார்ப்பாங்க. திவ்
நான் கொடுத்த சொத்து, சீர்வரிசையை

பிள்ளைக்கு தாய்மாமனை நான் போய்
வேண்டியது முக்கியம் பாரதி..''

''உங்களைப் போக வேண்டாம்ன்னு நான்
ணோனா..?''

''பைத்தியம் மாதிரிப் பேசாதேடி. நீயும் குழந்தை
இல்லாமல் நான் மட்டும் எப்படிப் போவேன்..?''

''குழந்தைகளை வேண்டுமானால் கூட்டிப் போங்க

''அதுசரி... உன் பிள்ளைகள் நீயில்லாமல் வருவாங்
களா?''

மனோஜ் சிரிக்க பாரதி உடைந்து போய் அழுதாள்.

''ஏய்ய்... என்னடி இது... அவள் ஒரு மக்கு.. அவள்
சொன்னதுக்கு போய் இப்படி அழுகலாமா... பாரதி...
ஏய்ய்...'' மனோஜ் பாரதியை ஆதரவாய் அணைத்துக்
கொண்டான்.

அவன் மார்பில் முகம் புதைத்து துயரம் தாங்க முடி
யாமல் விம்மிக் கொண்டிருந்தாள் பாரதி.

''அவளா மக்கு... ரொம்பக் கெட்டிக்காரியில்ல உங்க
ங்கை? பேசுகிற ஒவ்வொரு வார்த்தையையும் அமிலத்
ல் முக்கியெடுத்து என்மேல் வீசுகிறாளே... அவள்
காம்... நான் புத்திசாலியாம்..''

''மத்தவங்க மனசை புண்படுத்துகிறோம்ன்னு தெரிந்
அதைச் செய்வதுதான் புத்திசாலித்தனமா? நீதான்
ளை மெச்சிக்கணும். பாரதி.. ஒன்றை நீ தெரிந்து
. எல்லோருமே நம் மனம் நோகாமல் பேசக் கூடிய
ாக இருக்க மாட்டார்கள். இவளைப் போன்ற உறவு

எதிர்த்து நின்று சமாளிப்பதை விட்டு அழுது
கொண்டிருக்கிறாயே.. இவ்வளவு தானா நீ..''

''எதை வேண்டுமானாலும் கேட்டுக் கொள்ளலாம்..
பிள்ளைகளை என் பிள்ளைகள் இல்லை என்
றே.. அதை எப்படிப் பொறுப்பது?''

''நான் உன் பக்கத்தில் இல்லையா..? அவளை பேச
விட்டு நான் வேடிக்கை பார்ப்பேனா? நீ வர மாட்டேன்னு
சொன்னால் அம்மா வருத்தப்படுவாங்க.. திவ்யா அவங்
களுக்கு ஒரே பெண்.. அதையும் நீ யோசிக்க வேண்
டாமா..''

பாரதியின் அழுகை மெல்ல அடங்கியது. மனோஜிடம்
இருந்து விலகி அமர்ந்து கொண்டாள். சட்டைப் பையி
லிருந்த கைக்குட்டையை எடுத்து அவளின் கண்ணீரை
துடைத்து விட்டவன்,

''எங்கே சிரி.. என் பாரதி அழுது நான் பார்க்கக் கூடாது.
சிரித்த முகமாய் இருக்க வேண்டும்...'' என்று அன்புடன்
கூறினான்.

வழக்கம் போல் உதடுகடித்து தலையை ஆட்டிய பாரதி
முகம் கழுவ பாத்ருமிற்குள் சென்று விட புன்னகையுடன்
மனம் இனிக்க அவள் முகம் புதைத்து அழுத தன் மார்பை
பார்த்துக் கொண்டான் மனோஜ்.

நெருக்கடியில் மனதில் அழுத்தும் சிக்கலான ம
உணர்வுகள் நெருங்காது. திடீரென்று முளைத்த திவ்
வின் வரவில் அடிபட்டுப் போன பாரதியின் ம
ஆறுதல் தேடி உரிமையுடன் மனோஜிடம் முதல்
யாக தஞ்சம் புகுந்திருக்கிறது. அவன் காமி
கணவன் என்பதை மறந்து.. தனக்கே உரியவ

கணவன் என்ற உணர்வுடன்.. உரிமையுடன்.. [illegible] ஆறுதல் தேடி மனோஜின் தோள் சாய்ந்தவள்.. [illegible]

25

ஒரு தாயின் வயிற்றில் பிறந்த பிள்ளைகளுக்கு [illegible] மாதிரியான குணம் ஏன் அமைவதில்லை? இறைவ[illegible] படைப்பின் எண்ணற்ற விசித்திரங்களில் இதுவு[illegible] ஒன்று. திலகவதி பெற்றெடுத்த இரு பிள்ளைகளு[illegible] குணத்தில் நேர் எதிராய் நின்றார்கள். திலகவதியின் கணவர் செல்வநாதன் உயிரோடு இருந்தபோது அடிக்[illegible] கிண்டலடிப்பார்.

"திலகா.. நம் பிள்ளைகள் நம் பரம்பரைக்கு வாரிசா இருக்கிறாங்க பார்த்தியா? அவங்க குணங்களுக்கு வாரிசா இருக்கிறதைத்தான் சொல்கிறேன்.."

அவர் வம்புக்கு இழுப்பதைப் புரிந்து கொண்டு திலக வதி தயாராகிக் கொள்வாள்.

"அப்படியா..? யார் யார் எதற்கு வாரிசுன்னு சொல்லுங் [illegible]றேன்.."

"மனோஜ் கெட்டிக்காரன்.. பதவிசானவன்.. யாரிடம் [illegible]டிப் பேசணும்னு தெரிந்தவன்.. அப்படியே எங்க [illegible]ரையின் வாரிசு.."

"ஹூம்..? மேலே சொல்லுங்கள்.." அமர்த்தலாய் [illegible]வாள் திலகவதி.

"[illegible] பெண் திவ்யா இருக்கிறாளே.. அவள் அப்படியே [illegible] பரம்பரையின் வாரிசுதான். இதில் சந்தேகமே [illegible].." செல்வநாதன் சிரிப்பார்.

"எதை வைத்து அப்படிச் சொல்கிறீர்கள்? அதையும் சொல்லி விடுங்களேன்.." அப்போதும் அமைதியாய் [illegible] வாயைப் பிடுங்குவாள் திலகவதி.

"சுயநலத்தின் மொத்த உருவமாய்.. குதர்க்கமாய் பேசிக் கொண்டு.. இந்த வயதிலேயே இவ்வளவு விநயமாய் இருக்கிறாளே... அதை வைத்துத்தான் சொல்கிறேன்.." செல்வநாதன் எதற்கும் இருக்கட்டுமென்று ஜாக்கிரதையாய் மனைவியிடமிருந்து பத்தடி தள்ளி நின்று கொண்டு பதில் சொல்லுவார்.

"தப்பாய் சொல்கிறீர்களே... பெற்ற பிள்ளைகள்.. [illegible] தகப்பனின் வம்சப் பழக்கவழக்கங்களைத்தான் கொண் டிருப்பார்கள். ஆண் பிள்ளைகள் குடும்பத்திலிருக்கும் ஆண்களின் பழக்க வழக்கங்களின் பிரதிபலிப்பாய் இருந்தால்.. பெண்கள் குடும்பத்திலிருக்கும் பெண்களின் வம்சா வழியாய் இருப்பார்கள்..." திலகவதி நமட்டுச் சிரிப்பு சிரிப்பாள்.

"இதை எதற்காக இப்போது சொல்கிறாய்?" செல் நாதன் மனைவி எந்த திக்கில் வருகிறாள் என்பதை புரி கொண்டவராய் வினவுவார்.

"மனோஜ் உங்களைப் போல் இருக்கிறான். தி உங்கள் அக்காவைப் போலிருக்கிறாள்.." தில சரியான இடத்தில் அடித்து விட்டு உள்ளே போய் வாள்.

அந்தப் பெருமைகளைக் கொண்ட செல்வநாதன் பத்மநாபனின் அக்கா ஆனந்தவள்ளியை தேனியில் பிரசித்தி பெற்ற வியாபாரியான தண்டாயுதபாணிக்கு திருமணம் செய்து கொடுத்திருந்தார்கள். அந்த ஆனந்த வள்ளி பெற்ற ஒரே அருமை மகன் மனோகரனுக்கு திவ்யாவை திருமணம் செய்து கொடுக்க கேட்டு அவர்கள் வீட்டிலிருந்து பெண் கேட்டு வந்தபோது செல்வநாதன் உயிரோடு இல்லை. திலகவதி பெண் கொடுக்கப் பயந் தாள். மனோஜிடம் முறையிட்டாள்.

"மனோஜ்.. ஏற்கனவே திவ்யாவின் குணம் சரி யில்லை. பெருந்தன்மையான மனமில்லாதவள். நம் காமினியாய் இருக்கப் போய்.. இப்படிப்பட்ட நாத்தனாரின் குணங்களை சகித்துக் கொண்டு சிரித்த முகமாய் பாசமாய் இருக்கிறாள். வேறு ஒருத்தியாய் இருந்திருந்தால் உன்னைத் தனிக் குடித்தனமே கூட்டிப் போயிருப்பாள். இவளைத் திருத்துவது போல் பெரிய மனம் படைத்த நல்ல மனிதர்கள் இருக்கும் வீட்டில் பெண் கொடுப்பதை விட்டுவிட்டு உன் அத்தை மகனுக்கு பெண் கொடுப் பதா? யோசித்து செய்யப்பா."

ஆனால் ஆனந்தவள்ளி ஆடித் தீர்த்துவிட்டாள்.

"என் தம்பி உயிரோடு இருந்திருந்தால் பெண் கேட்டு வரும் நிலைமையே எனக்கு வந்திருக்குமா? தெற்குச் சீமையையே கட்டி ஆளும் ராஜா மாதிரியில்ல வாழ்ந்துக் ட்டு இருக்கோம். ஒத்தை மகனை அத்தனை சொத்துக்கும் ாரிசா பட்டத்து ராஜாவாயில்ல வளர்த்து வைச்சிருக் ன். ஆனானப் பட்ட பெரிய மனிதர்களெல்லாம் என் ண்ணைக் கட்டுன்னு எங்க வீட்டு வாசலில் கியூவில்

றாங்க.. பிறந்த வீட்டு உறவு அத்துப் போய்விடக் கூடாதுன்னு என் மனசு கிடந்து அடித்துக் கொள்கிறதால் என் தம்பி மகளை பெண் கேட்டு வந்திருக்கேன். இதில் திலகாவெல்லாம் யோசனை சொல்ல அவசியமென்ன வந்திருக்கிறது.."

"அத்தை.. சும்மா சும்மா இப்படியே பேசிக் கொண் டிருக்கக் கூடாது. திலகா யார்ன்னு என்ன கேள்வி வேண்டிக் கிடக்கு? எங்க அம்மாவையா யார்ன்னு கேட் கறீங்க? எங்களை பத்து மாதம் சுமந்த பெற்றதாய்.." மனோஜ் கோபித்துக் கொண்டான்.

"அப்போ நான் யாருப்பா.. உங்க அப்பாகூடப் பிறந்த அக்கா.. என் வீட்டிற்கு ஒரே பெண் வாரிசு..." ஆனந்த வள்ளி கொடி பிடிக்க.

"அதுதான் சொத்தை பிரித்துக் கொடுன்னு மொட்டை அடித்தாகிவிட்டதே இன்னும் என்ன.." திலகவதி கோப மாய் முணுமுணுத்தாள்.

மனோஜ் கூடத் திலகவதியிடம் சொல்லிப் பார்த்தான்.

"ஏம்மா.. நம்ம அத்தை மகன்தானே.. அந்நியமா அசலா? அவங்க சொன்னது போல் பணமும், சொத்து நிறைஞ்சவங்க தானே... மனோகரன் எம்.எஸ்ஸி அக் படித்திருக்கிறான்... வீட்டுக்கு ஒரே பிள்ளை... கண்ணு அழகாய் இருக்கிறான்... நம் திவ்யாவிற்கும் பிடித்திருக் போலத் தோன்றுகிறது. இதை விட நல்ல மாப்பிள் நாம் தேடினாலும் கிடைக்காது. பேசாமல் திவ் மனோகரனுக்கே கொடுத்துவிடலாம்.."

ஆனால் திலகவதி ஒரேடியடியாய் மறுத்தா களுக்குப் புரியாத பெண்களால் மட்டுமே புரிந்

[illegible]

கொடுத்து விடலாம்.”

“அதுசரி வருமா அம்மா. பெண் கொடுத்து பெண் எடுப்பது சரிவராதுன்னு சித்தி சொல்கிறாங்களே. அதோடு திவ்யாவிற்கு சும்மாவே காமினியைக் கண்டால் பிடிக்காது. இப்போது அவளின் அண்ணியாய் வேறு ஆகிவிட்டால் காமினி நிம்மதியாய் பிறந்த வீட்டுக்கு [illegible]பாய் இரண்டு நாள்கள் இருந்து விட்டு வருவதும் நின்று [illegible]ய் விடுமே..” மனோஜ் வேறு கவலையில் பேசினான்.

“பார்த்தாயா.. நீயே கவலைப்படுவதுபோல் குணக் [illegible] திவ்யாவிடம் இருக்கிறது. சொல்லித் திருத்த நமக்கு [illegible]றுமையும் இல்லை. காலமும் கடந்து விட்டது. வேறு மனிதர்கள் வீட்டில் பெண் கேட்டு வந்தால் குடுக்க இப்போது உன் அத்தைக்கு ஏதாவது பதிலைச் [illegible]பி அனுப்பி விடு.”

[illegible]மா.. எதற்கும் யோசித்து பதில் சொல்லலாம்..” [illegible] தயங்கினான். ஆனால் திலகவதி விடவில்லை. [illegible] கண்டிப்பாய் கூறினாள்.

[illegible] படியளக்க முடியாது.. படியளந்தாலும் அவர் [illegible] திருப்தி அடைகிற ஜென்மங்களில்லை...”

மனோஜ் மறுத்துக் கூறியும் ஆனந்தவள்ளி சென்னை [illegible]யில் பத்மநாபன் வீட்டிலேயே முகாமிட்டாள். பத்மநாப [illegible]ரிடம் பஞ்சாயத்து வைத்தாள். அவளின் குணமறிந்த ஆண்டாள் கணவரிடம் தீர்மானமாய் சொல்லிவிட்டாள்.

“இதோ பாருங்க.. உங்க அக்கா கூடப் பிறந்தவங்க என்கிற பாசத்துக்கு சீர்வரிசை செய்ங்க. சொத்து பத்தை எழுதித்தாங்க. நான் வேண்டாம்ன்னு சொல்லவில்லை. நம் வீட்டுப் பெண்ணை கொடுக்கும் வேலையெல்லா[illegible] வேண்டாம்... திவ்யா உங்க அண்ணன் மகளாக இரு[illegible]தாலும் நமக்கும் பெண்தான். திலகவதி அக்கா [illegible] பொறுமைசாலி. அவங்களே பெண் கொடுக்க பய[illegible] கிறாங்கன்னா காரணம் இல்லாமல் இருக்காது. [illegible] நீங்கள் தலை கொடுக்க வேண்டாம்.”

பத்மநாபன் மனைவியின் சொல்லுக்குக் கட்[illegible] அக்காவுக்கு ஆதரவாய் தலை கொடுக்க[illegible] ஆனால் யாருமே எதிர்பார்க்காத விசயமாய் [illegible]

பெண்ணே இதில் தலையைக் கொடுத்து...
திவ்யா மனோகரனின் மேல் காதல் கொண்டுவிட்டாள்.

மனோகரன் பார்ப்பதற்கு நல்ல தோற்றமுள்ளவன். அத்தை மகன். அவன் மேல் சிறு வயதிலிருந்து மனதை வைத்துவிட்ட திவ்யாவிற்கு தாயும், தமையனும் தன்னை அவனுக்கு பெண் கொடுக்க மறுத்ததும் என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. தகப்பனில்லாத பெண்ணிற்கு சிறிய தந்தையின் வீட்டில் செல்லமும் அதிகம். செல்வாக்கும் அதிகம். முரளிதரனுக்கோ திவ்யாவின் மேல் பாசமலர் சிவாஜி போல் கண் மூடித்தனமான பாசம். அவள் சித்தப்பாவின் வீட்டில் சரணடைந்தாள்.

"அண்ணா.. கல்யாணம்ன்னு ஒன்று பண்ணிக் கொண்டால் நான் மனோகர் அத்தானைத்தான் பண்ணிக் கொள்வேன். வேறு யாரையும் மணக்கச் சொன்னால் காலம் பூராவும் கன்னியாகவே இருந்து விடுவேன்" முரளிதரனிடம் அவள் முறையிட அவனோ சிரித்தான்.

"போச்சு.. போ.. அப்போ எங்கள் இரண்டு வீட்டிற்கும் கன்னி தெய்வமாக இருந்து விடலாம்ன்னு பார்க்கிறாயா?"

"அண்ணா என் வேதனை உங்களுக்கு சிரிப்பாக போய் விட்டதா?" திவ்யா கண்கலங்க முரளிதரன் இளகி விட்டான்.

"விளையாட்டுக்கு சொன்னால் அழுவதா? மண்டு.. மண்டு.. நான் அண்ணனிடம் பேசுகிறேன்.." சொன்னவன் சொன்னபடி பேசவும் செய்தான்.

"அண்ணா.. கல்யாணம் என்பது மனம் போல் நடக்க வேண்டும். நான் [illegible]

தானும் மனதுக்கு பிடிக்காத மாப்பிள்ளையோடு நம் திவ்யா எப்படி குடும்பம் நடத்துவாள்?"

"அம்மாவுக்கு விருப்பமில்லையேடா?"

"பெரியம்மாகிட்ட என் அப்பாவும் அம்மாவும் பேசுவாங்க.."

சந்தர்ப்பம் கிடைத்த உற்சாகத்தில் பத்மநாபன் தமக்கைக்கு ஆதரவாய் களத்தில் குதித்தார். மனைவி முறைப்பதை லட்சியம் செய்யாமல்,

"அண்ணி.. அதையிதை மனதில் போட்டு உழப்பிக்காதீங்க. மனோகர் நம் திவ்யாவை கண்ணுக்குள் வைத்துப் பார்த்துக்குவான். என் அக்கா மகனுக்கு நான் பெண் கேட்கிறேன். கொடுங்க," என்று கூறிவிட்டார்.

கொழுந்தன் பேச்சை மீற முடியாத திலகவதி ஆண்டாளைப் பார்க்க "என்னக்கா செய்வது? நம் வீட்டுப் பெண் நம் பேச்சைக் கேட்காமல் வளர்ந்து விட்டாள். அவன்தான் வேணும்ன்னு அவளே வாயைத் திறந்து சொல்லிவிட்ட பின்னால் நீங்களும் நானும் கவலைப்பட்டு ஆகப்போவது என்ன? கடவுள் மேல் பாரத்தைப் போட்டுவிட்டு கல்யாணத்தை முடிங்க." என்று அவள் ஆறுதல் போல் வழிகாட்டினாள்.

இப்படித்தான் திவ்யாவின் திருமணம் நடந்து முடிந்தது.

26

[illegible]

வாழ்க்கையென்பதன் அர்த்தமே மாறி விடாதா? திலக[illegible]
என்னதான் பாடுபட்டு வரும் முன் காக்க முயன்[illegible]
தாலும் நான் வந்தேன் தீருவேன் என்று இ[illegible]
மனோகரின் திருமணம் வந்துவிட்டது. அவன் [illegible]
பார்த்தது போலவே லாரி லாரியாய் சீர் வரிசை [illegible]
பியும் கிலோ கணக்கில் நகை போட்டும் [illegible]
வள்ளியின் முகத்தில் ஆனந்தம் வரவில்லை. தங்கை[illegible]
தானேயென்று மதுரையில் வீடு வாங்கிக் கொடுத்த[illegible]
மனோஜ்... திவ்யாவே முகம் தூக்கிக் கொண்டாள். [illegible]
வீட்டு மாப்பிள்ளைக்குத்தானேயென்று வெளிநாட்டு[illegible]
காரை வாங்கி பரிசளித்தான்.

"அப்பாவுக்கு அண்ணன் போலே நானும் பிள்ளை தானே.." திடீரென்று திவ்யாவிடமிருந்து போன் வந்தது.

"இது என்னடி திடீர் சந்தேகம்..? இதை நீ கேட்கிறாயா இல்லை உன் அத்தை கேட்கிறாங்களா?" திலகவதி சத்தம் போட்டாள்.

"அம்மா அத்தையைக் குறை சொல்லாதீங்கம்மா.. எனக்கும் நம்ம சொத்தில் பாதிப்பங்கு இருக்கு." திவ்யா சட்டம் பேசினாள்.

"நிச்சயமாய் இருக்கு.. முதலில் நம்ம சொத்து
[illegible]கணக்கை எழுதிக்கலாம் உனக்கு போட்ட வைர நகைகள்,
[illegible] வரிசை மதிப்பு, கார், வீட்டின் மதிப்பு உங்க அத்தை
[illegible]ங்கிய ஐம்பது லட்சம்.. இதையெல்லாம் கழித்துவிட்டு
[illegible]மீதியிருந்தால் வந்து வாங்கிக் கொள்." திலகவதி போனை
[illegible]வைத்துவிட்டாள்.

[illegible]பிரச்சனை பத்மநாபனிடம் போக அவர் கொதித்து
[illegible]டார். ஆனந்தவள்ளியை உண்டு இல்லையென்று

[illegible]கிறேன் என்று அவர் சத்தம் போட மனோஜ்
[illegible]கவில்லை.
"வேண்டாம் சித்தப்பா. போடியிலிருக்கிற ஏலக்காய்
[illegible] மேல் ரொம்ப நாளாய் அத்தைக்கு ஒரு கண்..
அதை திவ்யா பேருக்கு எழுதிக் கொடுத்து விடுவோம்..
விட்டுத் தள்ளுங்க.."

ஆனால் திலகவதி விட்டுத் தள்ளவில்லை. வக்கீலை அழைத்து முறைப்படியான பாகப்பிரிவில் தன் பங்கிற்கும் அதிகமானவற்றை தான் பெற்றுக் கொண்டதாக பத்திரம் எழுதி அதில் திவ்யாவிடம் முறைப்படி கையெழுத்து வாங்கிக் கொண்ட பின்தான் ஏலக்காய் எஸ்டேட்டை திவ்யா பேருக்கு எழுதி வைக்க விட்டாள்.

"உனக்கு ஒன்றும் தெரியாதுன்னு நான் அன்றைக்கு சொன்னதைத்தான் இன்றைக்கும் சொல்கிறேன் மனோஜ். யானைப் பசிக்கு தீனி போட முடியாது. ஆனந்தவள்ளியின் ஆசைக்கு வானம்தான் எல்லை... அதற்கு அளவே கிடையாது. நீ படியளந்து கட்டுப்படியாகாது. சட்டப்படி அவங்களை கட்டுப்படுத்தாவிட்டால் நம்மை மொட்டையும் அடித்துவிட்டு நாளைக்கு நம் திவ்யாவை விட்டே நமக்கு வக்கீல் நோட்டீஸ் விட தயங்க மாட்டார்கள். நம்ம வீட்டில் பிறந்த கூதரையும் மனச்சாட்சியில்லாமல் கேட்கும். நீ பேசாமல் இரு. முள்ளை முள்ளால் தான் எடுக்க வேண்டும்." திலகவதி மகனை அடக்கி விட்டுத் திவ்யாவிடம் கண்டிப்பாய் கூறிவிட்டாள்.

"திவ்யா.. உன் அப்பா சம்பாதித்த சொத்து கொஞ்சம்
தான். அப்பா போனபின் உன் அண்ணனின் உழைப்பில்
வந்தவை தான் இத்தனை சொத்து சுகமும். அதில்

பாதிக்கு மேல் உனக்கு கொடுத்துவிட்டான். இனி சீ...
இது என்று வீட்டுப்படி மிதிக்காதே.. உன் அப்பா...
குத்தான் உனக்கு செய்யும் கடமையிருக்கிறது.. ...
அண்ணனுக்கு இல்லை.''

திவ்யா தாயின் வார்த்தைகளில் பொங்கி எழுந்...
பழியை காமினியின் மேல் போட்டாள். அவ...
என்றுமே காமினியைக் கண்டால் ஆகாது.

''நீங்களாகப் பேசவில்லை அம்மா.. எல்லாம் நேற்று
வந்தவர்கள் சொல்லிக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். ...
போல் இருந்து கொண்டு என் பிறந்த வீட்டிற்கு...
னைக்கும் இடையே பள்ளம் வெட்டிக் கொண்டு இரு...
கிறார்கள். இதுவே என் வகையில் அண்ணன் கல்யாண...
செய்து கொண்டு இருந்தால் இப்படிச் செய்வார்களா?''

மனோஜிற்கு ஆனந்தவள்ளியின் கணவரின் அ...
னன் மகளைத் திருமணம் செய்து வைக்க திவ்யாவின்
திருமணத்திற்கு முன்பே பேசினார்கள். திலகவதி மறுத்து
விட்டாள். அதை இப்போது சொல்லிக் காட்டுகிறாள்.
திலகவதி பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு மகளைப் பார்த்
தாள்.

''எதற்கும் எதற்கும் முடிச்சுப் போடுகிறாய்? உன் ஒருத்
தியைக் கொடுத்து விட்டு நான் லோல் படுவது போதாதா?
உன் அண்ணனுக்கும் அங்கிருந்து ஒருத்தியை இறக்கு
மதி பண்ணி காலம் பூராவும் என் தலையில் கல்லைக்
கட்டிக் கிட்டதுபோல் துன்பம் சுமக்கணுமா? நீயாவது என்
கண்ணில் படாமல் குடித்தனம் பண்ணுகிறாய். அங்
கிருந்து வரும் அவதாரம் என் கூடவே இருந்து என்
உயிரைக் குறைக்கணுமா?''

திவ்யா காமினி மேல் காட்டத்தில் இருந்தாள். எவ்
வளவு சண்டை இருந்தாலும் மகாராணி சண்டைக்கே
வரமாட்டாள். அவள் சார்பாய் அண்ணனும், அம்மாவும்
தான் வருகிறார்கள்.

''இப்போது மட்டும் என்ன வாழ்கிறதாம்? ஊரில்
இல்லாத மருமகள் வந்தது போல் நீங்கள் தாங்குகிறீர்களே.
என்னென்று பார்த்தால்தானே தெரிகிறது. உங்க வீட்டு
மகாராணி நின்றால் மூச்சு இரைக்கிறது.. உட்கார்ந்தால்
மூச்சு இரைக்கிறது.. இவங்க மட்டும் உங்க தலைமேல்
கல்லாய் உட்கார்ந்து கொண்டு உங்க உயிரையும்..
அண்ணன் உயிரையும் குறைக்கவில்லையா.''

மனோஜ் பொறுக்கமாட்டாதவனாய் தங்கையை சத்தம்
போட்டுவிட்டான்.

''இதோ பார்.. சொத்து வேணும்ன்னு கேட்டே..
வக்கீலை வைத்தே பகிர்ந்து கொடுத்துவிட்டேன். இனி
மேலும் தேவையில்லாமல் பேசினேன்னா எனக்கு கெட்ட
கோபம் வந்துவிடும்.. அண்ணியைப் பற்றி தேவையில்
லாமல் ஏன் பேசுகிறாய்? கேட்க ஆளில்லைன்னு நினைத்
தாயா?''

அப்போதும் கூட காமினி சிரித்துக் கொண்டே த...
கூறினாள்.

''விடுங்க.. உங்க தங்கைதானே.''

ஆனால் அதே திவ்யா காமினி போன மறு ம...
அதுவரையில் திருமணம் தள்ளிப் போயிருந்த ...
மாமனாரின் மகளை தன் அண்ணனுக்கு மறுமண...
வந்தபோது திலகவதி ஒரு பிடி பிடித்துவிட்டாள்...

''இந்த வீட்டில் நாட்டாமை பண்ணுவதை [illegible] நிறுத்திக் கொள். உன் அண்ணனுக்கு [illegible] இரண்டாம் கல்யாணம் பண்ணி வைக்கிறது? [illegible] சேர்ந்த புண்ணியவதி புருசனையும், பிள்ளைகளையும் [illegible] ஒருத்தி கையில் பிடித்துக் கொடுத்துவிட்டுப் [illegible] போனாள். அவள் கழுத்தில் உன் அண்ணன் அடுத்த மாதமே தாலிகட்டப் போகிறான். நீ உன் வேலையை மட்டும் இனிமேல் பாரு. உன் மாமியாருக்கு [illegible] எடுத்துக் கொண்டு இங்கே வரும் வேலையையெல்லாம் வைத்துக் கொள்ளாதே..''

அது என்ன காரணமோ திவ்யாவிற்கு தன் அண்ணனின் முதல் மனைவியான காமினியை பிடிக்காமல் போனது போலவே.. அவனின் இரண்டாம் மனைவியான பாரதியை யும் பிடிக்காமல் போனது.

பாரதி - மனோஜின் திருமணத்திற்கு திவ்யா வர வில்லை. அதற்குப் பின் இந்த ஒரு வருடம் இரண்டு மாதமாய் பிறந்த வீட்டை எட்டிக் கூடப் பார்க்காதவள் திடீரென்று முதல்நாள் காரில் வந்து இறங்கவும் திலகவதி மகிழ்ந்து போவதற்கு பதில் அடிவயிறு கலங்கிப் போனாள்.

''என்னடி... தனியாகவா வந்திருக்கிறாய்? என்ன விசேஷம்?''

''பெற்ற பெண்ணை வரவேற்கும் லட்சணம் நன்றாக [illegible]ருக்கிறது..''

''நீ அப்படி வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாய். நீ வந்தால் மகள் வந்து விட்டாளேன்னு சந்தோசப்படுவதற்குப்

[illegible] என்ன வம்பு இழுக்க வந்திருக்கிறாயோன்னு [illegible] இல்ல இருக்கிறது..''

''போதும்மா.. அண்ணன் எங்கே?''

''உன் அண்ணியைக் கூட்டிக் கொண்டு வெளியே போயிருக்கிறான்..''

''யார்.. அந்த செகரட்டரியையா?''

''வாயிலேயே போட்டு விடுவேன். நீ இப்படியே பேசிக் கொண்டிருப்பதாக இருந்தால் என் வீட்டில் தங்காதே.. ஏதாவது ஹோட்டலில் போய் தங்கு..''

''வந்தவுடனே இந்த மருமகளும் உங்களைக் கைக்குள் போட்டுக் கொண்டு விட்டாளா? ஏம்மா.. மாமியாராய் லட்சணமாய் இல்லாமல் எனக்கென்று வந்து வாய்த்திருக் கிறீர்கள்?''

''என் தலையெழுத்துடி..''

''எதற்கு அலுத்துக் கொள்ளுகிறீர்கள்?''

''உனக்கு அம்மாவாய் வந்து வாய்த்துத் தொலைத் தேனே... அதற்குத்தான்.. இப்போது என்ன விசயமாய் வந்தாய்?''

''என் மகனுக்கு மொட்டையடிக்க வேண்டும்..''

''அதற்கு என் மகனை மொட்டையடிக்க வந்தாயா?''

''அம்மா... அண்ணன்தானே என் மகனுக்கு தாய் மாமன்..''

''அதை நினைத்திருந்தால் சொத்தில் பங்கு கே[illegible] பாயா?''

''சொத்தை பிரித்துக் கேட்டால் நான் இந்த வீட்[illegible] பிறந்தவள் இல்லையென்று ஆகிவிடுமா?''

"தெரியாமல்தான் கேட்கிறேன். உன் அ[illegible] தாய்மாமனென்று வெறும் கையோடு எ[illegible] நிற்க முடியுமா?"

"அது அண்ணனின் கௌரத்தை குறைத்து வி[illegible]"

"கெட்டிக்காரத்தனமாய் பேசுகிறாய்... பி[illegible] கொள்வாய்.. அது சரி.. நீ யார்? ஆனந்தவல்லியின் மருமகள் ஆயிற்றே... கெட்டிக்காரத்தனத்திற்கு கேட்க வேண்டும்? சொத்தில் பங்கும் வேண்டும்.. கடைசியில் தாய்மாமன் சீர் செய்யவும் வேண்டும்.. கூழுக்கும் ஆசை மீசைக்கும் ஆசையென்பது போலில்லையா இது இருக்கிறது? எனக்கென்னவோ உன் அண்ணன் வருவானென்று தோன்றவில்லை..."

திலகவதி விளையாட்டிற்கு சொன்னதற்கே திவ்யா தாயுடன் சண்டை போட்டு அவளை உண்டு இல்லை யென்று பண்ணிவிட்டாள்.

மனோஜ் வருவதாகக் கூறியவுடன் முரளிதரனின் வீட்டிற்குச் செல்லக் கிளம்பினாள் திவ்யா.

"அங்கே எதற்குப் போகிறாய் திவ்யா?" மனோஜ் [illegible]டுத்தான்.

"இது என்ன மனோஜ் புதுப் பழக்கமாய் இருக்கிறது. நம் [illegible]டு வேறு.. சித்தப்பா வீடு வேறா? நீயெப்படி திவ்யாவின் [illegible]னுக்கு தாய் மாமனோ.. அது போல் முரளிதரனும் தாய் [illegible]னில்லையா? திவ்யா போய் அவர்களை அழைக்கத் [illegible]ன வேண்டும்?" திலகவதி ஆச்சர்யமாய் வினவினாள்.

[illegible]னோஜ் பதிலளிக்கவில்லை. திவ்யா தன் சித்தப்பா வீட்டிற்கு போனபோது அதிசயமாய் முரளிதரன் [illegible]திருந்தான். தங்கையை முகம் மலர வரவேற்றான்.

"[illegible] திவ்யாக் குட்டி.. எப்போது வந்தாய்?"

"என் நினைவெல்லாம் உனக்கு இருக்கிறதா அண்ணா? இருந்திருந்தால் என் சின்ன மாமனார் மகளைக் கல்யாணம் செய்து கொண்டிருப்பீர்களே.."

"உனக்கு வேறு நினைவேயில்லையா திவ்யா? அண்ணனுக்கு உன் பெரிய மாமனார் மகள்.. எனக்கு உன் சின்னமாமனார் மகள்.. என்ன ஓர் கணக்கு?"

"நீங்கள் இருவரும் தான் என் கணக்கை தப்புக் கணக்காய் ஆக்கி விட்டீர்களே. சொல்லி வைத்தது போல் அக்காவையும், தங்கையையும் கல்யாணம் பண்ணிக் கொண்டு என் ஆசையில் மண்ணை அள்ளிப் போட்டு விட்டீர்களே.."

முரளிதரனின் முகம் இறுகக் கூறினான்.

"ஆமாம் திவ்யா. ஆசையில் மண்தான் விழுந்து விட்டது..."

27

"அம்மா கிளம்பியாகி விட்டதா?" முரளிதரன் வீட்டிற்குள் நுழையும்போதே கேட்டுக் கொண்டுதான் நுழைந்தான்.

"நான் கிளம்புவது இருக்கட்டும்.. உன் பெண்டாட்டியைக் கிளப்பு.." ஆண்டாள் எரிச்சலுடன் கூறினாள்.

"ஏன் அவளுக்கென்ன?"

"நீயே போய் கேள்.."

"பல்லவி.. பல்லவி.."

மாடியை அண்ணாந்து பார்த்துக் கத்தினான் முரளிதரன். பதில் இல்லை.

"எண்டா கிட்டப் போய் கூப்பிட்டாலே அவள் காதில் விழுகாது. இதில் நீ கீழே நின்று கொண்டு கத்துகிறாயே.. மாடிக்குப் போய் கூப்பிடேடா."

முரளிதரன் கோபத்துடன் இரண்டிரண்டு படிகளாய் தாவி ஏறி மாடியில் அவளுடைய பெட்ரூமிற்குள் நுழைந்தான்.

பல்லவி நைட்டியோடு கட்டிலில் சுருண்டு படுத்துக் கொண்டிருந்தாள். கைகளில் இங்கிலீஷ் மேகஸின் ஒன்று இருந்தது. முரளிதரன் கோபத்துடன் அவள் கைகளில் இருந்த மேகஸினைப் பிடுங்கினான்.

"எதற்கு புக்கைப் பிடுங்கறீங்க. நான் படித்துக்கிட்டு இருக்கேன்.."

"காலையில் நான் கம்பெனிக்கு கிளம்பும்போது உன்னிடம் என்ன சொன்னேன்? நினைவிருக்கிறதா?"

"நினைவில்லை.."

"...திமிரா? தேனிக்குப் போகணும். கிளம்புன்னு சொல்லலை...?"

"...என்னால் அந்தப் பட்டிக்காட்டுக்கெல்லாம் வர முடியாது."

"...னி.. பட்டிக்காடு..? சரி.. நீ சென்னையிலிருந்து ...ழிக்கப் போகிறாய்..?"

"...க்கு என் பிரண்டின் பர்த்டே பார்ட்டி இருக்கு. நான் போக வேண்டும். அது எனக்கு முக்கியமான..."

"...பிரண்டோட பர்த்டே பார்ட்டி முக்கியம்.. என் ... விசேஷம் முக்கியமில்லை.."

"...வீட்டு விசேஷம் கூடப்பிறந்த தங்கையா?"

"...உங்கள் கூடப்பிறந்தவள் போய் கலந்து கொள்ளணுமா?"

"...பிறந்தால்தான் போய் கலந்து கொள்ள போலதான். பெரிதாய் ...என் கூடப்பிறந்தவள் பற்றிப் பேசுகிறாயே.. உன் கூடப்பிறந்த பாசத்தைப் பற்றி... அக்கா எத்தனை தடவை உன்னை வந்து பார்த்தாள்?"

"நான் அவளை எத்தனை தடவை போய் பார்த்தேன்?"

"என் போய் பார்க்க வேண்டியதுதானே.. உன்னை யார் தடுத்தார்கள்?"

"அவளிடம் போய் என் புது வைர நகைகளையும், புடவைகளையும் காட்டி வயிறு எரிய வைக்க முடியுமா?"

பல்லவி அலட்சியமாய் பதில் சொன்னாள். முரளிதரன் அவளை உறுத்துப் பார்த்தான். பாரதி பற்றிய பேச்சு அவன் மனதைச் சுட ஆரம்பித்திருந்தது.

"ஏன்.. அவள் என்ன உன்னை விடப் பணக்காரியா? என்னிடம் இல்லாத பணமா அவள் புருசனிடம் இருக்கிறது?"

"நீங்க வேற.. அவள் ஹஸ்பெண்ட் ஒட்டாண்டியாய் இருந்தாலும் அவள் வைரத்தையும், புடவைகளையும் பார்த்தால் 'ஆ'ன்னு வாய் பிளக்க மாட்டாள்.."

"ஏன்..?"

"அவளுக்கு நகை, புடவைகளில் எல்லாம் இன்ட்ரஸ்ட் இல்லைங்க. சும்மா நீலவானம்.. காலைக்காற்றுன்னு

சிதற்றிக் கொண்டிருப்பாள்.. காட்டன் புடவை...
அவளுக்கும் பிடிக்கும். நகை அதிகம் போட மாட்டாள்..

"மனோஜ் எவ்வளவு கொடுத்து வைத்தவன்" என்று நினைக்கும்போதே வயிறு எரிந்தது முரளிதரனுக்கு.

"அப்புறம் நீ மட்டும் ஏண்டி இப்படி இருக்கிறாய்?.."

"இது என்னங்க வம்பாக இருக்கிறது? அவன் கூடப் பிறந்தால் நான் அவன் மாதிரி பைத்தியமாக இருக்கணும்னு கட்டாயமா என்ன? எனக்கு புடவை பிடிக்கும், நகை பிடிக்கும். பணம் பிடிக்கும்..."

"பிடிக்குயில்லை... அது உனக்கு வேண்டுமோ? வேண்டாமா? இப்ப நீ கிளம்பலைன்னு வை.. நான் நீ ஆசைப்பட்டதையெல்லாம் கட் பண்ணி விடுவேன்.. கிரெடிட் கார்டை எந்த வினாடியும் முடக்கி விடுவேன். நினைவில் இருக்கட்டும்.."

"ஐயையோ.. அப்படி எதுவும் செய்து விடாதீர்கள்..."

"அப்போ கிளம்பு.. ஐந்து நிமிடம்தான் உனக்கு டைம்.. சீக்கிரம்.. ஆமாம்.. குழந்தை எங்கே..?"

"அவனை உன் பெண்டாட்டியிடம் கேட்டால் எப்படிடா? என்கிட்ட கேளு," என்றாள் அறைவாசலில் நின்று கொண்டிருந்த ஆண்டாள்.

"நீங்க வேறு அவரை தூண்டி விடுகிறீர்களா?" ...ல்லவி முறைக்க.

"அம்மாகிட்ட பதிலுக்கு பதில் பேசினால் பல்லை ...டைப்பேன்.." என்றான் முரளிதரன் கோபத்துடன்.

...லவி அடங்கிவிட்டாள்.

...ன்னம்மா.. உள்ளே வந்து சொல்லுங்க.."

...தரன் அழைக்கவும் உள்ளே வந்த ஆண்டாள்,

"அவ போய் கேட்டா பிள்ளையை கவனிக்கிறாள்.. ...யில் நீ அந்தப் பக்கம் போனவுடன்.. இவள் இந்தப் பக்கம் போய் விடுகிறாள்.. எங்கே போவாள்... எங்கே ...விடுவாள்.. எதுவும் எங்களுக்குத் தெரியாது. ராத்திரி நீ வருவதற்கு கொஞ்சம் முன்னால் வந்துவிடுவாள்.. இவள் பிள்ளையை பெற்றுப் போட்டதுதான்.. இதுவரை அந்தக் குழந்தையின் முகத்தை அடையாளம் பார்த்திருப்பாளான்னு கேளுடா.." என்று பொரிந்தாள்.

முரளிதரன் பல்லவியை முறைத்தான். பல்லவி நடுங்கினாள்.

"அம்மா சொல்வதெல்லாம் உண்மையா?"

"நான் சும்மா ஷாப்பிங் போவேன்..."

"தினமுமா..."

பல்லவி மௌனம் சாதித்தாள். முரளிதரன் தாயின் பக்கம் திரும்பி மகனைத் தூக்கிக் கொண்டான்.

"இதுவரை அவள் செய்ததை இனிமேல் செய்ய மாட்டாள்ம்மா.. அதற்கு நான் கேரண்டி.. நீங்க போய் கிளம்புங்க.. நாங்க கீழே வருகிறோம்.."

ஆண்டாள் பல்லவியை முறைத்துக் கொண்டே போய்விட்டாள். பல்லவி குழந்தையை நோக்கி விரல் சொடுக்கினாள்.

"ஹாய் சரண்..?"

"ஆமாம்டி.. இது பக்கத்து வீட்டுக் குழந்தை.. வி... சொடுக்கி கொஞ்சுகிறே... போடி.. போய் கிளம்... தேனிக்கு திவ்யா வீட்டு விசேஷத்துக்கு போக...

கிறதால் நீ தப்பித்தாய். இல்லைன்னா நடக்கிறதே …
வேறு..''

பல்லவி அவசரமாய் கிளம்புகிற சாக்கில் உடை மாற்றும் அறைக்குள் போய் கதவை சாத்திக் கொண்டாள். சற்று நேரத்தில் வைரங்கள் டாலடிக்க பிரிண்டட் சில்க் சேலையுடுத்தி தேவதைபோல் வெளியே வந்தாள்.

''எப்படி இருக்கிறேன்..?''

''ஒரு அம்மா மாதிரி நிச்சயமாய் இல்லை...''

''சும்மா கிண்டல் பண்ணாதீங்க..''

''இது கிண்டல்..? ம்ம்.. எல்லாம் என் தலையெழுத்து. வா வா..''

அவர்கள் காரில் ஏறிக் கொள்ள.. பின் சீட்டில் ஆனந் டாளும் பத்மநாபனும் ஏறிக் கொண்டனர். கார் கிளம்பி தேனி நோக்கிப் பறந்தது.

மனோஜ் கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்துக் கொண்டான்.

''பாரதி.. கிளம்பும்மா..''

''எங்க.. இப்போதாவது நான் சொல்வதைக் கொஞ்சம் யோசியுங்க.. ப்ளீஸ்..''

பாரதி கட்டிலில் முழங்கால்களைக் கட்டிக் கொண்டு அமர்ந்திருக்க மனோஜ் அருகில் அமர்ந்து அவள் முகம் …ர்த்தான். முதல்நாள் பள்ளிக்கு செல்லும் குழந்தை …ால் அவள் அடம்பிடித்துக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து …னுக்கு சிரிப்பு வந்துவிட்டது. கை நீட்டி அவள் …ளை தடவிக் கொடுத்தான். அந்தக் கனிவில் கண் … நீர் தளும்ப அவள் தழுதழுத்தாள்.

''…வோ.. எனக்கு பயமாய் இருக்குதுங்க.. நான் …க்கு வரவில்லைங்க.. ப்ளீஸ்..''

''நான் இருக்கும்போது என்ன பயம்?''

''சொல்லத் தெரியவில்லை... எதுவோ நடக்கப் போகு …று ஒரு பயம்.. இப்படித்தான் அன்றைக்கும்.. அந்த … பஸ்ஸில் ஏறுவதற்கு முன் பயமாய் இருந்தது. நான் பயந்தது போலவே நடந்து விட்டது. இன்றைக்கு அது போலவே இருக்கிறது..'' பாரதி விசும்பினாள்.

''பைத்தியம்.. அன்று நான் உன் அருகில் இல்லை... இன்று நான் இருக்கிறேன் என்கிறேனே.. இன்னுமா பயம்? எழுந்திரு.. பிள்ளைகளை ரெடி பண்ணிவிட்டு நீ இன்னும் கிளம்பாமல் இருந்தால் எப்படி..?''

பாரதி அரை மனதாய் கிளம்பி வெளியில் வந்தாள். நாவல் பழ நிறத்தில் உடலும் மஸ்டர்டு கலர் மஞ்சளில் பார்டரும் கொண்ட அழகிய காட்டன் புடவை அணிந் திருந்தாள். கழுத்தில் தடிமனான தங்கத் தாலிக் கொடி. வலது கையில் தங்க வளையல்கள். இடது கையில் மனோஜ் திருமண நாளன்று பரிசாய் தந்திருந்த தங்க செயின் போட்ட வாட்ச். நீண்ட பின்னலுடன் எளிமை யான அலங்காரத்தில் எழில் தேவதையாய் வந்து நின்ற வளைக் கண்டு மோகித்த மனோஜ் அவளை காதலுடன் பார்த்தான்.

''போகலாமா..'' அவள் கலக்கத்துடன் கேட்க.

''ம்ம்...'' என்றபடி கை நீட்டி அழைத்தான்.

ஒரு கணம் தயங்கிய பாரதி மறுகணம் அ… அணைப்பில் அடங்கினாள். அவன் இறுக்கி அணை… அவள் கன்னத்தில் இதழ் பதிக்க அவன் மார்பில் …

புதைத்து அவன் அணைப்பில் கட்டுண்டு நின்ற
அவளது பயம் பஞ்சாகப் பறந்து ஓடியது. எங்கிருந்தோ
தைரியம் வரப்பெற்றது.

'இவன் என் கணவன்.. என் துணைவன்.. இவன் அருகில் எனக்கு பயம் என்பதே இல்லை. இவன் என்னை பாதுகாப்பான்.. கல்லடியும், சொல்லடியும் என்னை காயப்படுத்தாமல் காவல் நிற்பான்..'

இறுகத் தழுவி நின்றவளின் உச்சந்தலையில் முத்தம் கொடுத்து தன்னோடு இன்னும் இறுக்கிக் கொண்டா
ளின் மனம் நிறைந்தது.

'நன்றி டாக்டர்' மனதில் ஹேமாவதியை அழைத்து நன்றி சொல்லிக் கொண்டான். அவன் கண்கள் பனித்தன. விலகாமல் தன் மார்பில் முகம் புதைத்து நின்ற காதல் மனைவியை நினைக்கும்போது அவன் நெஞ்சம் இனித்தது.

'என் பாரதி என் வசப்பட்டு விட்டாள்.. இனி என் குழந்தைகளுக்கு தாயாக மட்டும் இல்லாமல் என் அன்பு மனைவியாகவும் முழு மனதுடன் என்னுடன் வாழ்வாள்.'

பிரிய மனமில்லாமல் அவள் விலகி நிமிர மீண்டும்
வள் நெற்றியில் முத்தம் பதித்தவன் மிருதுவாகக் கேட்
ன்.

"போகலாமாடா.."

ம்ம்ம்.."

ழந்தைகளும் திலகவதியும் பின்சீட்டில் அமர்ந்து
ா பாரதி தானாய் முன்பக்கம் கணவனுடன் அமர்ந்து
டாள். கார் தேனி நோக்கி ஓடியது.

28

"அழகாய் பூத்ததே.. சுகமாய் தாக்குதே...
அடடா காதலில் சொல்லாமல் கொள்ளாமல்
உள்ளங்கள் பந்தாடுதே.."

காரிலிருந்த டேப்ரிகார்டரில் இனிமையாய் ஒலித்த பாடல் தன் மனதின் மௌனத்தின் ஓசைகளை குயிலோசையாய் வெளிப்படுத்தி இசைப்பது போலிருக்க பாரதியின் மனம் சிறகடித்தது. மெல்லிய குரலில் அந்தப் பாடலோடு இணைந்து ஹம் செய்தவள் ஓரக்கண்ணால் கணவனைப் பார்த்தாள். அதே நேரம் அவன் நேரடியாய் அவளைத் திரும்பிப் பார்த்தான். பாரதியின் முகம் சிவந்து விட்டது. மனோஜின் முகத்தில் திருப்தியான முறுவல் தோன்றியது.

பின் பக்கம் அமர்ந்திருந்த திலகவதியிடமிருந்த ஸ்ருதி, "அம்மா..." என்று முன்பக்கமிருந்த பாரதியிடம் தாவியது.

"குட்டியம்மா அம்மாகிட்ட வரணுமா.." பாரதி அவசர
மாய் பின்புறம் திரும்பி ஸ்ருதியை வாங்கிக் கொள்
முயன்றாள்.

"கொஞ்சம் பொறுத்து உன் மகளை வாங்கிக் கொ
மனோஜ் காரிலிருந்த லாக்கரைத் திறந்து கொண்
கூறினான்.

"என்..?" பாரதி விழித்தாள்.

"முதலில் இவற்றைப் போட்டுக் கொள்.." மனோ... அவளிடம் ஓர் பெட்டியை நீட்டினான்.

"என்ன இது?" பாரதி புரியாமல் வாங்கி திறந்து பார்த் தாள்.

பெட்டியினுள்ளே வைர நகைகள் டாலடித்தன. ... கான காதணியுடன் அதற்கு இணையான அட்டிகை, ... மாலை, வளையல்கள் மற்றும் மோதிரத்துடன் இருந்... 'செட்' அது.

புதிதாய் வாங்கியிருக்கிறான் என்பதை பெட்டிக்குள் ளிருந்த பில் விளக்கியது. எடுத்துப் பார்த்தாள். முதல் நாளைய தேதியிடப்பட்டிருந்தது. லட்சக் கணக்கான ரூபாய்களுக்கான தொகையை காட்டியது. பாரதி உதடு மடித்துக் கடித்தாள்.

"எனக்கு நகைகளில் இன்ட்ரெஸ்ட் இல்லை..."

"எனக்கும் அது தெரியும்.."

"தெரிந்தும் ஏன் வாங்கினீர்கள்? இதை ஸ்ருதிக்கு லாக்கரில் வைத்து விடுங்கள்.. எனக்கு வேண்டாம்.."

"ஸ்ருதிக்கு காமினியின் வைர நகைகள், குடும்ப நகை கள்ன்னு ஏராளமாய் இருக்கு. அவள் போடும் காலத்தில் அவளுக்கும் வாங்கிக் கொடுப்பேன். இப்போது உனக் ...ன்னு வாங்கிக் கொடுப்பதை கேள்வி கேட்காமல் ...பாட்டுக் கொள்ளப் பழகு.."

"இல்லைங்க.. நான் என்ன சொல்ல வருகிறேன்னா.."

"ஏண்டி... உன் புருசன் உனக்குன்னு வாங்கிக் கொடுத் ... ஆயிரம் கேள்வி கேட்பாயா?" மனோஜ் கோபத்துடன் ...ளைத் திரும்பி முறைத்தான்.

பாரதியின் முகம் மென்மையானது. அவள் மனம் மலர்ந்தது.

'அவன் அவளுடைய கணவன்.. மனோஜ்.. பாரதிக்கு உரியவன்.. பாரதி மனோஜின் மனைவி.. அவன் வாங்கிக் கொடுப்பதை அணிந்து கொள்ளும் கடமைப்பட்டவள்... வாங்கிக் கொடுக்க அவன் மட்டுமே உரிமையுள்ளவன்..'

நடப்பதை மௌனமாக மனதிற்குள் ரசித்தபடி கவனித்துக் கொண்டிருந்த திலகவதி கூறினாள்.

"ஏண்டா.. இதை மாடியிலேயே கொடுத்து போடச் சொல்லியிருக்க வேண்டாமா? வெறும் கழுத்தாய் வருகிறாளே... எப்படி ஊர் வழக்கத்தை அவளுக்குப் புரிய வைப்பதுன்னு நான் யோசித்துக்கிட்டு வர்றேன்.. கல் யாணம் ஆவதற்கு முன்னால் அவள் சிம்பிளா இருந்தால் அது அவளோட தனிப்பட்ட விருப்பம்.. இப்ப அப்படி யிருந்தால் திலகவதியோட மருமகள், மனோஜோட பெண் டாட்டி ஏன் வெறும் கழுத்தாய் நிற்கிறாள்.. தொழிலில் நஷ்டமா? குடும்பத்தில் கஷ்டமான்னு இல்ல நாலு பேர் நாலு விதமாய் பேசுவாங்க? அதுவும் உன் அத்தை ஆனந்தவள்ளியுடைய வாயைப் பற்றிக் கேட்கவா வேண்டும்? அள்ளித் தெளித்து விடுவாளே.. மகராசி.. அவளுடைய ஊருக்குப் போகும் போது இப்படியா அழைத்துக் கொண்டு வருவாய்.."

"ஏம்மா நீங்க வேற.. என் பிரச்சனை புரியாமல் பேசிக் கிட்டு இருக்கீங்க. வீட்டிலிருக்கும் நகைகளை போட்டுக் கொள்ளச் சொன்னால் இவள் போட்டுக் கொள்ள மாட் டாள். சட்ட நியாயம் பேசுவாள்.. புதிதாய் வாங்கி வந்ததை மாடியில் கொடுக்க முடியாத நிலைமைம்மா.."

மனோஜின் பார்வை பாரதியிடம் சேதி சொல்ல..
சும்மாவும் இருக்காமல் கண்களை வேறு சிமிட்டி..
பாரதியின் முகம் இன்னும் சிவந்தது.

மாடியில் கட்டித் தழுவும் முன்னும் கொடுக்க முடியாத..
அதன் பின்னும் கொடுக்க முடியாது.. 'தெற்காக கொடு..
கிறாய்?' என்று இவள் கேட்டு வைத்து விடுவாளென்..
பயம் அவனுக்கு.

'அப்படித்தானே மிரட்டி வைத்திருக்கிறோம்..' சிரிப்பு
வந்தது அவளுக்கு. நகைகளை போட்டவாறு அவனைக்
கவனித்தாள். அவனும் அவளையே பார்த்தவாறு காரை
ஓட்டிக் கொண்டிருந்தான்.

'ரோடைப் பார்த்து ஓட்டுங்கள்..' கண்களால் ஜாடை
செய்தாள்.

'எனக்குத் தெரியும்..' அவன் புருவம் சுருக்கி விழியால்
எச்சரித்தான்.

'பின்னால் குழந்தைகளும், அத்தையும் இருக்கிறார்
கள்...' விழிகளால் பின்பக்கம் ஜாடை காட்டினாள்.

'ஸோ வாட்?' அவன் அலட்சியமாய் உதடு சுழித்து
..டை தந்தான்.

நகைகளை போட்டு முடித்தவள் காலிடப்பாவை
..க்கரில் வைத்துவிட்டு நிமிர மனோஜ் பிரமித்துப்
..னான்.

..ன்னவொரு அழகு..?'

..வன் விழிகள் விரிந்ததைக் கண்டு வெட்கப் புன்முறு
..த்தவள் பின்பக்கம் திரும்பி ஸ்ருதியை வாங்கி
.. வைத்துக் கொண்டாள்.

"..அதோ பார்த்தியா.. ஆட்டுக்குட்டி.. இதோ கார்
..தே.." குழந்தையுடன் ஒன்றிப் போய் வேடிக்கை
..க் கொண்டிருந்தவளிடம்,

"அம்மா.. நானும் உங்ககிட்ட வருவேன்.." என்று நவீன்
..ல் கொடுத்தான்.

"இடம் போதுமாடா.. நான் வேண்டுமானால் பின்பக்
..ம் வந்துவிடவா?" என்றபடி திரும்பியவள் மனோஜின்
முறைப்பைக் கண்டு வாயடைத்துப் போனாள்.

'இப்போது என்ன செய்வது?' என்று அவள் தவிக்கை
..யில் திலகவதி மிக எளிதாய் பிரச்சனையை தீர்த்து வைத்
தாள்.

"நவீன்.. கொஞ்ச நேரத்தில் ஸ்ருதி தூங்கி விடுவாள்...
அப்போது அவளை பின்பக்கம் நான் மடியில் படுக்க
வைத்துக் கொள்கிறேன். நீ உன் அம்மாவிடம் போய்க்
கொள்ளலாம்.."

"ஓகே.. கிரான்மா.."

பாரதி நிம்மதியுடன் மனோஜைப் பார்த்தாள். அவன்
லேசாய் சிரித்துக் கொண்டான். பாரதி மகளைக் கட்டிய
வாறு சீட்டில் சாய்ந்து அமர்ந்து கொண்டாள்.

காரில் மௌனம் சூழ்ந்தது. பேசத் தேவையில்லா..
மௌனம். ஸ்ருதிக்கும், நவீனுக்கும் பாரதியின் அருகாமை..
தந்த பாசத்தின் அரவணைப்பு தந்த மௌனம். தி..
வதிக்கு அநாதையாய் நின்ற தன் பேரக்குழந்..
களுக்கும், மகனுக்கும், தாயாய்..மனைவியாய் ..
தாங்கி நின்று கொண்ட நிம்மதி தந்த மௌ..
மனோஜிற்கு தன் காதலியாய்.. மனைவியாய்..

மாறிவிட்டதென்ற உணர்வு தந்த மௌனம்.. பாடலை...
புதுப்புது அலைகளை அவனுக்குள் உற்பத்தி...
புரியாத ஓர் கதையை பேச ஆரம்பித்திருந்த...
தனக்கு மட்டும் உரிமையுள்ளவன்.. தனக்கு மட்டு...
சொந்தமானவன்.. என்ற இனிப்பு தந்த மௌனம்...

டேப்கார்டரில் இப்போது பாடல் மாறி ஒலிக்க ஆர...
பித்து இருந்தது.

''இது மௌனமான நேரம்...
இளம் மனதில் என்ன பாரம்...
மனதின் ஆசைகள்.. இதழின் ஓசைகள்
ஏனின்று கேளுங்கள்...''

பாரதி மெல்ல நகர்ந்து கண்மூடி மனோஜின் தோளில் சாய்ந்து கொண்டாள். மனோஜிற்கு அவளின் அந்தச் செய்கை நம்ப முடியாத ஓர் இன்பத் திகைப்பைத் தந்தது. மனதை அழுத்திய பாரம் மறைந்தவனாய் ஆக்ஸிலேட்டரில் காலை வைத்து அழுத்த கார் பறந்தது.

திலகவதி கண்டும் காணாதவள் போல் கண் மூடி சாய்ந்து கொண்டாள். ஸ்ருதி தூங்க ஆரம்பித்து விட பின்பக்கம் திரும்பி,

''அத்தை ஸ்ருதியை வாங்கிக்கோங்க.. நவீன் அம்மா கிட்டவா..'' என்று அழைத்துக் கொண்டாள் பாரதி.

இதமான காற்றில் கார் போகும் சுகத்தில் திலகவதி ...மெய்யாகவே தூங்கிப் போனாள். அவள் மடியில் ஸ்ருதி ...ம் தூங்கிக் கொண்டிருந்தது.

''அம்மா நான் ஓரமாய் உட்காரணும்..'' நவீன் சிணுங் ...ான்.

...மகனைக் காரின் ஓரமாய் அமரவைத்துவிட்டு நடுவே ...அமர்ந்து கொண்டாள் பாரதி. மனோஜின் ...தோளோடு உரசியந்து கொண்டு அமர்ந்தவன் மனம் ...மௌனமானது.. மனோஜ் மெல்ல காரின் முன்பக்க ...கண்ணாடி மூலம் தாயைப் பார்த்தான். திலகவதி அமர்ந்து உறங்கிக் கொண்டிருந்தாள். மனைவி பக்கம் நகர்ந்து அமர்ந்து கொண்டான். பாரதியின் உதடுகளில் வெட்க முறுவல் தோன்றியது. கண்களால் கணவனை வினவி னாள்.

''என்னடி..?'' அவன் புரியாதவன் போல் வினவி னான்.

''விட்டால் மடியில் உட்கார்ந்து விடுவீர்கள் போல..'' அவள் மெதுவான குரலில் முணுமுணுத்தாள்.

''உட்கார்ந்தால் என்ன... கணவனைத்தாங்க வேண்டியவள்தானே மனைவி..'' அவன் கண்களால் சிரித்தான்.

''வம்புக்கு இழுக்க உங்களுக்கு நேரம் காலம் கிடையாது..'' பாரதி கிசுகிசுப்பான குரலில் கூறினாள்.

''காதல் செய்யவும்.. பேசவும் நேரம் காலம் கிடையாது..'' அவன் நகைத்தான்.

சென்னையிலிருந்து தனித்தனியாக புறப்பட்ட முர... தரனின் காரும், மனோஜின் காரும் ஒன்றன்பின் ஒன்ற... தேனியில் திவ்யாவின் வீட்டின் முன் போய் நின்றன...

காரை விட்டிறங்கிய இரு குடும்பத்தாரையும் தி... ஓடி வந்து வரவேற்க அவர்கள் அந்த வீட்டில் ... வைத்தனர்.

29

அது டிசம்பர் மாதம். மார்கழிக் குளிர் காலம். ஆனால் முரளிதரனும், மனோஜும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்ட போது 'அக்கினி நட்சத்திரம்' அனல் கொண்டு எரித்தது. மகன்களின் இடையேயுள்ள மனப் போராட்டத்தை அறியாத திலகவதி,

"முரளி.. என்னடா கல்யாணம் பண்ணிக் கொண்டால் நீ பெரிய மனிதன் ஆகிவிடுவாயா? வீட்டுப் பக்கம் வருவதையே நிறுத்திவிட்டாயே.." என்று கடிந்து கொண்டாள்.

"கூப்பிடுகிறவர்கள் கூப்பிட்டால் வராமல் இருப்பேனா பெரியம்மா," பாரதியைப் பார்த்துக் கொண்டே அவன் கூற அவள் துணுக்குற்று கணவனின் முகத்தை அவசரமாய் ஏறிட்டுப் பார்த்தாள்.

அவள் பயந்தது போலவே அவன் முகம் இறுகிப் போயிருந்தது.

"யார் கூப்பிட வேண்டும் முரளி..?" என்று நேரடியாய் ...னவினான்.

"வேறு யார்? நீங்கள் தான்.." பார்வையை பாரதியின் ...லிருந்து விலக்கி மனோஜை பார்த்துக் கூறினான் ...ளிதரன்.

...உன் அண்ணன் கூப்பிட்டால்தான் வருவாயா? இது ...டா புதுப் பழக்கம்? என்ன ஆண்டாள்.. சின்னவன்

...தைக் கேட்டாயா?" திலகவதி ஆண்டாளிடம் ...கொண்டிருந்த போது பாரதி ஸ்ருதியை தூக்கி ...சாய்த்தவாறு பல்லவியை நெருங்கினாள்.

"...இருக்கிறாய் பல்லவி.."

"அதுதான் பார்க்கிறாயே.. ஐ ஆம் ஸோ ஃபைன் அக்கா.."

"குழந்தை எங்கேடி..?"

"அதை உன் தங்கையிடம் ஏன் கேட்கிறாய்? என் அம்மாவிடம் கேள்.." என்றான் முரளிதரன் இடக்காக.

பாரதி திகைத்துப்போய் ஆண்டாளைப் பார்த்தாள். அவள் கையில் பேரனைச் சுமந்தபடி திலகவதியிடம் பேசிக் கொண்டிருந்தாள். அவசரமாய் தங்கையை கடிந்து கொண்டாள் பாரதி.

"ஏண்டி அறிவு கெட்டவளே.. பெரியவங்களை குழந்தையை தூக்க வைத்து விட்டு நீயென்ன பண்ணுகிறாய்.. போய் குழந்தையை வாங்கு.. இதை விட வேறென்ன வேலையை வெட்டி முறிக்கிறாய்?"

"போக்கா.. என் பிரிண்டட் சேலையை கசக்கி விடுவான்.."

"யார்..?"

"வேறு யாரைச் சொல்லுவாள் உன் அருமைத் தங்கை. அவள் பெற்ற பிள்ளையைத்தான் சொல்கிறாள்.." மீண்டும் முரளிதரன் இடையில் பதில் சொன்னான்.

"சேலை கசங்கி விடுமா? அடிப்பாவி.. இதுதான் நீ பிள்ளை வளர்க்கும் லட்சணமா?"

"அவளா பிள்ளையை வளர்க்கிறாள்? ஊர் சுற்றவே உன் தங்கைக்கு நேரம் பத்தாது. எல்லாம் என் அம்மாதா...

...வளர்க்கிறார்கள்..." இப்போதும் முரளிதரனே பதில் தந்தான்.

"ஏன் முரளி.. அவர்கள் அக்கா, தங்கைகள் பேச விட்டுப் போகட்டுமே.. நீயென்ன மொழி பெயர்ப்பாளனா? அவர்களுக்கு இடையில் நீயேன் தலையிடுகிறாய்?" மனோஜ் எரிச்சலுடன் கூறினான்.

"என்னென்ன இது? என் அருமைப் பெண்டாட்டியும், அவளை என் தலையில் கட்டின உங்களின் அருமைப் பெண்டாட்டியும் பேசிக் கொண்டிருக்கும்போது நான் தலையிடாமல் இருக்க முடியுமா?"

முரளிதரன் கிண்டலுடன் தான் அமர்ந்திருந்த நாற்காலியில் லேசாய் ஆடியபடி கூறினான். தேனியில் திலகவதி வீட்டு மாடியின் பெரிய ஹாலில் அவர்கள் அமர்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

"என்னது என் பெண்டாட்டியா பல்லவியை மணக்கும்படி உன்னிடம் சொன்னாள்..." மனோஜ் கடுப்பாய் வினவினான்.

"வாய்விட்டுச் சொன்னால்தானா..? தூண்டினால் போதாதா.."

"அவளென்னப்பா தூண்டில் போட்டாள்?"

பாரதி அந்த இரு ஆண்மகன்களின் மோதலைக் கவனித்து சங்கடமுற்றாள். திலகவதியும், ஆண்டாளும் தள்ளி அமர்ந்து ஆனந்தவள்ளியின் அக்கிரமங்களை அலசிக் கொண்டிருந்தனர். பத்மநாபன் மாடி பால்கனியின் மேலிருந்து கீழேயே சுற்றுப் புறத்தையும் நோட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தார். பல்லவியோ தனக்கும் தன் கணவனின் பேச்சிற்கும் யாதொரு சம்பந்தமுமில்லையென்பது போல் [illegible] மேகஸின் ஒன்றில் புதைந்திருந்தாள்.

"[illegible] இது.." பாரதி மெல்லிய குரலில் கணவ[illegible] ஆட்சேபக் குரல் எழுப்பி அடக்க முயன்றாள்.

"நீ சும்மா இரு பாரதி.. இவன் ஏன் உன் மேல் பழி போடுகிறான்னு எனக்குத் தெரியணும்.." மனோஜ் பிடிவாதம் பிடித்தான்.

"ஹலோ.. என் பிரியமான அண்ணா.. நான் பழி போடவில்லை... உண்மையைத்தான் சொல்கிறேன். பாரதியுடைய தங்கையென்பதால்தான் நான் பல்லவியை கல்யாணம் பண்ணிக் கொண்டேன்."

"பாரதியா.. நீயென்ன பெயர் வைத்தாயா?"

"அதுதானே உங்க வொய்போட பெயர்?"

"என் வொய்ப்..! ஏண்டா அண்ணிங்கிற மரியாதை தரும் உத்தேசமே உனக்கில்லையா..?"

"புதிதாய் முறை கொண்டாடவெல்லாம் என்னால் முடியாது."

"உன்கிட்ட மனுசன் பேசுவானா? ஏய்.. நீ வாடி நம் ரூமுக்குப் போகலாம்."

"இன்னும் இரவாகவில்லையே..." முரளிதரன் [illegible] பார்வையால் எரித்தான்.

"உன் புத்தி இப்படி குதர்க்கமாய்த்தான் வேலை செய்யும்" மனோஜ் முகம் திருப்பிக் கொண்டான்.

நல்ல வேளையாக ஆர்ப்பாட்டமாக ஆனந்தவள்ளி[illegible] அவள் கணவர் தண்டாயுதபாணியும் மாலை டிபன் [illegible]பிட அவர்களை அழைக்க வந்து விட்டனர். பாரதி [illegible]மதிப் பெருமூச்சு விட்டாள்.

"திலகா, ஆண்டாள் வாங்க டிபன் சாப்பிட்டு [illegible] வந்து விடலாம்.... ஆண்டாள் உன் போனை [illegible]

கொஞ்சிக்கிட்டு இருக்கிறீங்க எங்கே உன் மருமகள்...?" ஆனந்தவல்லி விசாரித்தாள்.

ஆண்டாள் கவலையுடன் முரளிதரனைப் பார்க்க அவன் பாரதியை முறைத்துக் கொண்டே பல்லவியின் கையிலிருந்த மேகஸினை பிடுங்கி எறிந்தான்.

"வாட்ஸ் த பிராப்ளம்...?" பல்லவி எரிச்சலுடன் கேட்க,

"தேனியை விட்டுக் கிளம்பும்வரை இங்கிலீஷ் உன் வாயிலும் இங்கிலீஷ் மேகஸின் உன் கையிலும் வரக் கூடாது. வந்தது.. நான் நானாக இருக்க மாட்டேன். மைண்ட் இட்.. போ.. போய் குழந்தையை அம்மா கிட்டயிருந்து வாங்கி நீ வைத்துக் கொள்" என்று முரளிதரன் பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு தாழ்ந்த குரலில் சீறினான்.

பல்லவி முகத்தை தூக்கி வைத்துக் கொண்டு குழந்தையை வாங்கிக் கொள்ள ஆண்டாளின் அருகே சென்றாள்.

"குழந்தையைக் கொடுங்க..." என்றவாறு குழந்தையை வாங்க முயன்றவளிடம் ஆனந்தவள்ளி வாயைக் கிண்டினாள்.

"என்னம்மா.. பல்லவி.. ஆசைப்பட்டு குழந்தையைப் பெத்துக்கிட்டால் போதுமா? பார்த்துக்க வேண்டாமா?"

"ஆசைப்பட்டது நானில்லை... இவங்கதான்."

"என்னது...?"

"பேரன் வேணும்ன்னு ஆசைப்பட்டது இவங்கதானே."

ஆண்டாள் தலையில் கை வைத்துக் கொண்டு திலகவதியைப் பார்க்க அவள் சிரித்துக் கொண்டே நிலைமையைச் சமாளித்தாள்.

"எப்படியோ உன் ஆசையை ஒரே வருஷத்தில் நிறைவேத்திட்டா உன் மருமகள்.. சரி ஆண்டாள் சரணுக்கு எப்போது மொட்டை போட்டு காது குத்தப் போகிறாய்..?" ஆனந்தவல்லி கருட பார்வை பார்த்துக் கொண்டே சரணின் கன்னத்தைக் கிள்ளினாள்.

"என் பெரியதம்பி பேரன் பெயர் நவீன். சின்ன தம்பி பேரன் பெயர் சரண். பொருத்தம் பார்த்து வைத்தீங்களா...?"

"அக்கா, தங்கை இரண்டு பேரின் பிள்ளைகளுக்கும் ஒரே பெயராய் இருக்கட்டும்ன்னு பார்த்து வைத்தது தான்.." ஆண்டாள் யதார்த்தமாய் பதில் கூறினாள்.

"அக்கா, தங்கை பிள்ளைகளா...? நவீன் காமினி பெற்ற மகனாச்சே..." வேண்டுமென்றே விஷம் தூவிய வார்த்தைகளைக் கொட்டினாள் ஆனந்தவள்ளி.

பாரதி ஸ்தம்பித்து நின்று விட்டாள். திலகவதி பல்லைக் கடித்தாள். மனோஜ் இயல்பாய் ஆனந்தவள்ளியைப் பார்த்து,

"அத்தை கண்டு பிடிப்பெல்லாம் சுமாராய்த்தான் இருக்கிறது. கண்ணன் தேவகி பெற்ற பிள்ளைதான். ஆனால் எல்லோருமே அவனை யசோதையின் மகன்னு தான் சொல்வாங்க... நவீனும்.. ஸ்ருதியும் காமினி பெற் பிள்ளைகள்ன்னாலும் எங்க எல்லோருக்கும் அவர் இரண்டு பேரும் பாரதியுடைய பிள்ளைகள்தான். இ வயிற்றுக்கு டிபன் போடும் உத்தேசம் இருக்கா.. லையா அத்தை? பாரதி..! ஸ்ருதி அழுதால் என்ன கொடு... பிள்ளையை பெற்றேன் பேர் வழின்னு சொ கொள்கிற உன் தங்கை பிள்ளையை கையில் கூடத் மாட்டேன் என்கிறாள். உன் பிள்ளைகளை நீ

விட்டு இறக்கி விட மாட்டேன் என்கிறாய்... எல்லோரும் தாய் ஆகி விட மாட்டார்கள்... நான் சொல்வது சரிதானே...'' என்றவாறு கையில் வாங்கிக் கொண்டு பாரதியின் தோள் போட்டு அணைத்துக் கொண்டாள்.

கணவனின் கை தோளை இதமாய் அழுத்த அவள் கைவளைவில் பாரதியின் கலக்கம் பறந்தோடியது. தைரியம் வரப் பெற்றவளாய்,

''நவீன்... வா சாப்பிடலாம்'' என்று மகனை அழைத்தாள்.

''ஓ.கே. அம்மா...'' என்று அவனும் பாரதியின் கை பிடிக்க மனோஜும் பாரதியும் அந்த இடத்தை விட்டுக் கீழே சென்று விட்டார்கள்.

திலகவதி பெருமையுடன் அவர்களைப் பார்த்துப் ...ரித்துப் போக ஆனந்தவள்ளி அதற்கும் வேட்டு வைக்க ...திரும்பி அடுத்த கேள்வியைக் கேட்டாள்.

''என்ன திலகா.. உன் மகன் பெண்டாட்டி முந்... ...னையை பிடிச்சுக்கிட்டு சாப்பிட போயிருச்சே. அம்மா ...தானா.. வரவில்லையான்னு கூடப் பார்க்கலையே.. ...ந்து இரு... பெண்டாட்டியிடம் இப்படி உருகி வழிந்... நாளைக்கு உன் கதி என்ன?''

''...ல்லாம் நல்ல கதிதான்.''

...கவதி ஆனந்தவள்ளியின் பேச்சை அசட்டை ...பதிலடி கொடுக்க முரளிதரனின் மனதில் மட்டும் ... தைத்து நின்றது. எல்லையற்ற துவேசத்துடன் ...னோஜை நினைத்துக் கொதித்தான்.

30

கோவிலின் உள்ளே ஆரவாரமாக உறவினர் கூட்டம் நிறைந்திருந்தது. பட்டுப் புடவை சரசரக்க வைர நகைகள் டாலடிக்க பெண்கள் இங்கும் அங்கும் நடமாடிக் கொண்... ஆண்கள் ஆளுக்கு ஒரு செல்போனுடன் ஆங்... ஒதுங்கி நின்று பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். கோவிலுக்கு வந்து போய் கொண்டிருந்தவர்களில் ஒரு பெண் பக்கத்தில் வந்துகொண்டிருந்தவளிடம்,

''என்ன விசேஷம்க்கா இன்னைக்கு இம்புட்டுக் கூட்டம் கோவிலில் கூடி இருக்கு?'' என்று கேட்டுக் கொண்டே நடந்தாள்.

''உனக்குத் தெரியாதா... தேனி தண்டபாணி ஐயா வீட்... ...லே அவருடைய பேரனுக்கு மொட்டை போட்டு காது குத்தப் போறாங்க.''

''அதுதான் பெரிய வீட்டு பொம்பளைங்க கூட்டம் கூடியிருக்கா. இது போல சமயங்களில் நகை நட்டுக்களை நம்மை மாதிரி ஏழை பாழைகள் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டியதுதான்... தங்கம் விற்கிற விலையில் இனிமேல் தங்கம் வாங்கிறதெல்லாம் நமக்கு கனவுதான்ங்கிறப்போ... வைரத்தையெல்லாம் நினைச்சுக்கூடப் பார்க்க முடியுமா... வா கொஞ்ச நேரம் வேடிக்கை பார்த்துட்டுப் போகலாம்...''

கூட்டம் கூடியிருக்க திவ்யாவின் மகனை தூக்... கொண்ட முடியிறக்குபவர்.

''தாய் மாமனை வரச் சொல்லுங்க...'' என்றார்.

மனோஜ் வந்து அமர்ந்து குழந்தை ரகுநந்தனை மடியில் வைத்துக் கொண்டான். நிமிர்ந்து பாரதியைப் பார்த்தான். அவளும் அச்சமயம் அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். மை விழிகளில் கலக்கம் இருந்தது. முதல் நாள் மாலை தேனிக்கு வந்ததிலிருந்து இப்படித் தான் அடிக்கடி கலங்கி நிற்கிறாள்... தனக்காகவும்.. தன் குழந்தைகளுக்காகவும் தன் காதலையும் பாசத்தையும் அர்ப்பணித்தவளுக்கு மன நிம்மதி இல்லாமல் போகிறதே என்று அவன் மனதிற்குள் வேதனைப்பட்டுக் கொண்டான்.

தேனிக்கு வருவதில் அவளுக்கு விருப்பமேயில்லை. பிடிவாதமாய் அழைத்து வந்தது தவறோவென்று முதல் நாள் மாலையிலிருந்து அவன் சஞ்சலப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

மாலை டிபன் சாப்பிட்டு விட்டு வந்தவுடன் பாரதி மாடி ஹால் பக்கம் போக முனைய மனோஜ் தடுத்து விட்டான்.

"குழந்தைகள் டயர்டா இருப்பாங்க... நமக்கு கொடுத்திருக்கிற ரூமுக்குப் போய் டிரஸ் மாற்றி விட்டு கொஞ்ச நேரம் தூங்க வை. நைட் சாப்பிடும்போது... நான் வந்து …ப்பிடுகிறேன்..."

பாரதி ஓர் விடுதலை உணர்வுடன் கணவனைப் …ர்த்துச் சிரித்துவிட்டுக் குழந்தைகளுடன் போய் விட்டாள்.

மனோஜ் மொட்டை மாடியில் சற்று நின்று விட்டு …லாமென்று படிகளில் ஏறினான். படிகளின் வளைவில் …ன் திரும்பும்போது மாடியில் பேச்சுக் குரல்கள் …டன.

…று நிதானித்து நின்று கேட்டான். அவன் தங்கை …தான் உரக்கப் பேசிக் கொண்டிருந்தாள்.

"ஆமாம் பல்லவி. நான் சொல்வது உண்மைதான்."

என்ன உண்மையை இவள் பல்லவியிடம் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறாள்? யோசனையுடன் பெண் பிள்ளைகள் பேசுமிடத்தில் நமக்கென்ன வேலையென்று கீழே இறங்கப் போனவன் திவ்யாவின் அடுத்த வார்த்தையைக் கேட்டதும் அப்படியே நின்று விட்டான்.

"பாரதியும்.. முரளி அண்ணனும் ஒருத்தருக்கொருத்தர் உயிருக்குயிராய் காதலித்தவங்கதான்.. பாரதி எங்க அண்ணன் கிட்ட செக்ரட்டரியாய் வேலை பார்த்துக்கிட்டு இருந்தவள்தானே.. ஊடே என்ன மேஜிக் நடந்தோ தெரியவில்லை. பாரதி முரளியண்ணனுக்கு அல்வா கொடுத்துவிட்டு எங்க அண்ணனுக்கு கழுத்தை நீட்டி விட்டாள். இப்பவும் முரளியண்ணன் பாரதி மேல்தான் பைத்தியமா இருக்கிறார். நீ கெட்டிக்காரத்தனமாய் இல்லைன்னா முரளியண்ணன் கை நழுவி போய் விடுவார். ஆமாம் சொல்லிட்டேன்."

திவ்யா இப்படி ஓர் வேலையைச் செய்வாள் என்று எதிர் பார்க்காத மனோஜ் பல்லவி என்ன பதில் சொல்கிறாளென்று கவனித்தான்.

"நீ சொல்வதை என்னால் நம்ப முடியவில்லை திவ்ய… என் அக்கா நேர்மையானவள். அவள் முரளியைக் க… லித்திருந்தால் எனக்கு அது தெரியாமல் போயிருக்கா…

"உன் அக்கா உன்னைப் போல் வெகுளியில்… அழுத்தக்காரி. என் பிறந்த வீட்டிலேயே என்னை… அம்மாவும், அண்ணனும் வெறுக்கும்படி பண்… கைகாரி. நவீன் அவங்க அம்மா மேல் உயிராய் இ… அவனையே பெற்ற தாயை மறக்க வைத்து 'அம்மா'ன்னு கூப்பிட வைத்த வசியக்காரி...

பேரும் அவள் பின்னால் போனதால் யாருக்கும் ந…
மில்லை… முரளியண்ணனும் அவள் பின்னால் போ…
விட்டால் உனக்குத்தான் நஷ்டம். பார்த்து இருந்து கொ…
பல்லவி.. பாரதிகூடப் பிறந்தும் இவ்வளவு வித்தியா…
லாமல் இருக்கிறாயே… என் கல்யாணத்துக்கு முரளி…
யண்ணன்தான் சப்போர்ட் பண்ணினார். இன்னும்…
அவர் குடும்பத்தில் விரிசல் வந்துவிடக்கூடாதுங்கிறது
தான் என்னுடைய கவலை."

"நீ சொல்வது போலிருந்தாலும் பாரதியக்கா இப்போது மனோரஜ் அத்தானின் வொய்ப். எனக்கும், முரளிக்கும் குழந்தையே பிறந்து விட்டது… நான் என் பயப்பட வேண்டும்?"

"இது என்ன பல்லவி விடிய விடிய கதை கேட்டு விடிந்த பின் ஹீரோ யாரு, ஹீரோயின் யாருன்னு கேட்கிற? உன் ஹஸ்பெண்ட் பாரதி பின்னாலேயே …ஜொள்ளு விட்டுக் கொண்டு அலைந்தால் உன் பிரச்சனை …என்னாவது? உனக்கென்ன அழகில்லையா? உன்னை …விட உன் அக்காதான் அழகா?"

"திவ்யா.. உனக்கு ஒன்று தெரியுமா? முரளி என் …னைப் பார்த்து மயங்கி போய்த்தான் என்னை மேரேஜ் …பண்ணிக் கொண்டார்."

"…நினைத்துக் கொண்டிரு… நீ பாரதியின் தங்கை …என்பதால்தான் மேரேஜ் பண்ணிக்கிட்டாருன்னு …யே என்னிடம் சொன்னாங்க."

"…ரு என் மாமியாரா?"

"…ங்கதான்."

"…!"

அதற்கு மேல் அங்கு நிற்கப் பிடிக்காமல் மனோரஜ் …கீழ் இறங்கி வந்து தங்களது ரூமிற்கு செல்ல மாடி …யிலிருந்து முன்னிருந்த வராண்டாவில் திரும்பியவன் …தங்களது ரூமிற்கு முன்னால் முரளிதரன் நின்று கொண்டு …ஏதோ பேசிக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து விட்டு …பல்லைக் கடித்துக் கொண்டே சென்றான்.

'இவன் எதாவது வினையை இழுத்து வைக்காமல் விடமாட்டான் போலயிருக்கே.'

கவலையுடன் பார்வையை விலக்காமல் முரளி தரனைப் பார்த்துக் கொண்டே அருகில் நெருங்கினான் மனோரஜ்.

"சொல்லு பாரதி.. உன் பதவிசையும் பொறுப்பையும் பார்த்து என் அம்மா புலம்பும்படி என் பண்ணினாய்?" என்று கேட்டுக் கொண்டிருந்த முரளிதரன்.

"சித்தி என்னிடம் எதுவும் புலம்பவில்லையேடா.. எதற்கு பாரதியைப் பார்த்துப் புலம்பினாங்க!" என்ற மனோஜின் குரலைக் கேட்டுத் திரும்பினான்.

"வேறு எதற்கு? கூடப் பிறந்த அக்கா தங்கைகளில் இவ்வளவு குண வித்தியாசமான்னுதான்… யு ஆர் லக்கி."

"ஐ ஆம் லக்கி.. இது எனக்கும் தெரியும்.. இப்போது நீ என்ன சொல்ல வருகிறாய்? அதைச் சொல்."

"பாரதிக்கு இருக்கும் பொறுப்பில் பாதியாவது பல்ல…விக்கு இருக்க வேண்டாமா?"

"அதை பல்லவியிடம் போய் கேளு. பாரதியிடம் எ… கேட்கிறாய்?" அதே சமயம் மாடியிலிருந்து இறங்கி…வுடன் கணவனைத் தேடிய பல்லவி.

"பார்த்தாயா.. பாரதியிடம்தான் முரளியண்ணன் பேசிக் கொண்டிருப்பார்" என்று திவ்யா கூறியதும் கொதித்துப் போய் பாரதியின் ரூமிற்கு வந்து சேர்ந்தாள்.

"இங்கே என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறீர்கள்?" சந்தேகமாய் முரளிதரனைப் பார்த்து பல்லவி வினவ.

"என்னுடன் பேசிக் கொண்டிருக்கிறான்ம்மா. நீயெங்கே உன் ஹஸ்பெண்டை அம்போன்னு விட்டு விட்டுப் போனாய்?" என்று இயல்பாய் பதில் கொடுத்தான் மனோஜ்.

நிம்மதி பெருமூச்சு விட்ட பல்லவி கணவன் பக்கம் திரும்பி, "வாங்க நம் ரூமுக்குப் போகலாம்" என்று அழைக்க,

'இது என்ன புதுப்பழக்கமாய் அக்கறை காட்டி அழைக்கிறாள்' என்று முரளிதரன் விழித்தான்.

"போப்பா.. உன் பொண்டாட்டிக்குத்தான் பொறுப்பு வந்து கூப்பிடுகிறாளே... அப்புறமும் ஏன் இங்கு நிற்கிறாய் போ.." மனோஜ் மறைமுகமாய் சொல்லிக் காட்டினான்.

அவர்கள் சென்றதும் உள்ளே வந்தவன் முகம்
மாறியிருக்க பாரதி பதறிப்போய் அவன் நெற்றியில் கை
வைத்துப் பார்த்தாள்.

"தலைவலிக்குதா... காலையிலருந்து கார் டிரைவ்
ண்ணியிருக்கீங்க. கொஞ்சம் ரெஸ்ட் எடுத்துக்கங்க."

நவீனும் ஸ்ருதியும் தூங்கிக் கொண்டிருக்க கதவை
டைத்துவிட்டு வந்து கட்டிலில் அமர்ந்த மனோஜ்
கில் அமர்ந்த பாரதியின் மடியில் தலை வைத்துப்
துக் கொண்டான்.

அவன் மனதில் ஏதோ கவலையென்பது புரிந்துபோக பாரதி எதுவும் பேசாமல் அவன் நெற்றியை வருடிக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தாள். அவளது மென்மையான சத்தின் இதத்தில் கொஞ்சம் மனவலி குறைந்திருந்த போது அறைக்கதவு தட்டப்பட்டது.

எழுந்து கதவைத் திறந்தாள் பாரதி. இரவு உணவுக்கு அழைக்க வந்திருந்தார்கள்.

"குழந்தைகள் தூங்குகிறார்களே.." பாரதி தயங்கினாள்.

"அப்போ.. நீ வந்து முதலில் சாப்பிட்டு விடு மனோஜ். நாங்கள் பெண் பிள்ளைகள் மெதுவாய் சாப்பிட்டுக் கொள்வோம்.." ஆனந்தவள்ளி அழைக்க மனோஜ் மறுத்து விட்டான்.

"நவீனை எழுப்பிக் கூட்டி வருகிறோம் அத்தை.. நீங்க போங்க."

"ஏங்க நீங்க போய் சாப்பிட்டு விட்டு வந்து குழந் தைகள்கிட்ட இருந்தா நான் போய் சாப்பிட்டு வரமாட் டேனா..?"

"வேண்டாம் பாரதி. சேர்ந்தே போகலாம்."

தன் கண் பார்வையிலேயே மனைவியையும் குழந்
களையும் சாப்பிடவிட்டு தூங்க அழைத்து வந்து விட்ட
மனோஜ்.

"அம்மா சாப்பிட்டாங்களான்னு கூட என் மருமக
கவலையில்லை. கவனமெல்லாம் பெண்டாட்டி பி
கள் மேல்தான்..." ஆனந்தவள்ளி வம்புக்கு இழுத்
அதை கண்டு கொள்ளாமல் சிரித்த மனோஜ்.

"அம்மா.. நீங்க உங்க ரூமுக்குப் போய் தூங்கு
நைட்." என்றவாறு படியேறி விட்டான்.

இரவினில் பாரதி அவன் கைக்குள் அடங்கியிருந்...
எல்லாக் கவலையும் அவனை விட்டு பறந்தோடி...
விட்டது. மனைவியைக் கட்டிக் கொண்டபோது அவ...
காதோரம் அவள் கிசுகிசுத்தாள்.

"ஐ லவ் யு அத்தான்."

"அடிப்பாவி.. இதை இங்கே வந்து சொல்கிறாயே..."

"ஏன் அத்தான்...?"

"இது நம் வீடில்லையே..."

"அதனால் என்ன...?"

"அதனால் என்னவா? முட்டாள்..."

அவன் அவள் காதினில் முணுமுணுத்தான். அவள்
கிளர்ந்து அவன் மார்பில் தலை வைத்துக் கொண்டாள்.

"பாரதி.. முரளி சொன்னது உண்மைதான். ஐ ஆம்
லக்கி பெல்லோ."

"இந்த நேரம் ஏன் அவர் பெயரை சொல்லுகிறீர்கள்...?"

"ஏன் பாரதி?"

"வேண்டாம் அத்தான்.. இது நமக்கான இடம்.. நம்
முடைய நேரம்.. இதில் மற்றவர்களைப் பற்றிய பேச்சு
எதற்கு?"

மனோஜ் அவளைக் காதலுடன் அணைத்துக் கொண்
டான். இவளைப் பற்றியா திவ்யா பல்லவியிடம் போட்
டுக் கொடுத்தாள்? இவளையா முரளி விடாமல்
தொடர்ந்து வருகிறான்? இவள் மனோஜின் மனைவி..
தாயி.. அவன் குழந்தைகளின் தாய்.

"என்ன யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்?"

"நம் வீட்டில் நீ என்னிடம் காதல் சொல்லியிருந்தால்
இந்நேரம் என்ன நடந்திருக்கும்ன்னு யோசித்துக் கொண்
டிருந்தேன்."

அவள் வெட்கத்துடன் அவனைக் கிள்ளினாள். அவன்
பொய்யாய்,

"ஆ.. வலிக்குதுடி." என்றான்.

"ஐயோ... ஸாரி அத்தான்" அவள் பதறி கிள்ளிய
இடத்தை வருட சிரித்துக் கொண்டே அவள் தலையில்
செல்லமாய் தட்டியவன்.

"நான் என்ன சொன்னாலும் நம்பி விடுவாயா?"
என்றான்.

"சொல்வது என் புருசன் ஆயிற்றே.. நம்புவேன்."

மனதிலிருந்த சஞ்சலம் மறைய இருவரும் தூங்கி
விட்டனர். அதிகாலையில் ஸ்ருதி எழுந்துக் கொண்டு
அழ.. பாரதி அவளைத் தூக்கிக் கொண்டு கணவனைப்
பார்த்தாள். மனோஜ் அயர்ந்து தூங்கிக் கொண்டு இருந்
தான். சத்தம் செய்யாமல் கீழே இறங்கினாள். சமைய
லறையில் நுழைந்த போது பின்னால் சத்தம் கேட்டது. திரும்
பிப் பார்த்தாள். முரளிதரன் நின்று கொண்டிருந்தான்.

"என்ன வேண்டும் முரளி...?"

"உனக்கு என்ன வேண்டும்..?"

"ஸ்ருதிக்கு பால் காய்ச்சிக் கொடுக்க வேண்டும்.."
என்று அவள் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போதே மனோ
அங்கு வந்து விட்டான்.

"என்னை எழுப்பாமல் ஏன் வந்தாய் பாரதி..."
தரனை முறைத்துக் கொண்டே மனைவியிடம்
னான் அவன்.

மௌ

"நீங்களே பாவம்... அயர்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தீர்கள்.." பாரதி விளக்கம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தபோது திலகவதி எழுந்து வந்து விட்டாள்.

ஸ்ருதிக்கு பால் ஆற்றிக் கொடுக்கும்போது மொத்த உறவினர் கூட்டமும் விழித்து அங்கு சூழ்ந்து விட்டது.

'நல்லவேளையாக நமக்கு விழிப்பு வந்தது. இல்லாவிட்டால் இந்த இரண்டும் கெட்டான் முரளிதரன் பாரதியோடு பேசிக் கொண்டு நின்றதற்கு சுற்றம் கதை கட்டி விட்டிருக்கும்.

அப்போது போல இப்போதும் மனதில் அந்நினைவு அழுத்த பாரதியை மனோஜ் ஏறிட்டுப் பார்த்தான்.

31

"அழுகக் கூடாதுடா... அழுகக் கூடாது.." திவ்யா ...கொண்டிருந்த மகனை சமாதானப்படுத்தியவாறு ...ல் குளத்தில் இறங்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

...ட்டை அடிக்கப்பட்ட குழந்தை பயத்தில் வீறிட்டு ...கொண்டிருந்தது. ஆள் மாற்றி ஆள் குழந்தையை ...சமாதானப்படுத்திப் பார்த்ததும் அதன் அழுகை ...லை.

...கையோடு அழுகையாய் குழந்தையை குளிப் ...டு வந்திரு. நல்ல நேரம் போகுறதுக்குள்ள ...காது குத்திரலாம்."

தண்டாயுதபாணி சத்தம் போடவும் திவ்யா அவசரமாய் குழந்தையைத் தூக்கிக் கொண்டு குளத்தின் படிகளில் இறங்கிக் கொண்டிருக்கும்போது கடைசிப் படியில் படிந்திருந்த பாசி வழுக்கி விட குழந்தையுடன், "அம்மா" என்று அலறியபடி விழ இருந்தவளை பக்கத்தில் நின்று கொண்டிருந்த பாரதி தாங்கிப் பிடித்தாள்.

பதறியடித்துக் கொண்டு இறங்கி வந்த திலகவதியும், ஆண்டாளும் குழந்தையை வாங்கிக் கொள்ள திவ்யா அதிர்ச்சி தாங்காமல் படியில் அமர்ந்து விட்டாள்.

பாரதி குழந்தையை வாங்கிக் குளத்தில் குளிக்க வைத்துத் தூக்கிக் கொண்டாள். திலகவதியும், ஆண்டாளும் திவ்யாவை சமாதானப்படுத்தி குளிர்பானத்தை குடிக்க வைத்து ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்டிருந்தனர்.

பாரதியின் கையிலிருந்த குழந்தையை அப்போதுதான் வந்து வாங்கிக் கொண்ட ஆனந்தவள்ளி,

"ஏம்மா.. உனக்கெதற்கு இந்த வேலை.. உனக்கு சின்னப் பிள்ளையை குளிப்பாட்டத் தெரியுமா? அது பாட்டுக்கு நழுவி விழுந்ததுன்னு வை.. நான் என்ன செய்வேன்.. பிள்ளை பெத்து வளர்த்தவங்களுக்குத்தான் பிள்ளையைக் குளிப்பாட்டும் வேலை தெரியும். உனக்கு என்ன தெரியும்? முதலில் பிள்ளைக்கு சுத்திப் போடனும்" என்று கூறியவாறு கையிலிருந்த டவலால் குழந்தையைத் துவட்டினாள்.

சுற்றி நின்ற உறவினர் பெண்கள் தங்களுக்குள் கிசு... கிசுப்பாய் பாரதியை கைகாட்டிப் பேச அவர்களி... வயதான கிழவி ஒருத்தி சத்தமாகவே கூறினாள்.

"தானாத் தெரியனும்.. இல்லைன்னா சொல்லித் தெ... வைக்கனும். எல்லாத்துக்கும் நான் நான்னு முன்... வந்து நின்னா இப்படித்தான் வாங்கிக் கட்டிக்கனும்.

ஆனந்தவள்ளியிடம் மற்றொரு பெண் [illegible] போல் வினவினாள்.

"ஏனத்தை.. அப்போ இந்தப் பொண்ணை அம்மா... கூப்பிட்டுக் கிட்டு இடுப்பில் ஒன்னும் கையில் ஒன்னு மாய் ரெண்டு புள்ளைக சுத்தி சுத்தி வருதுகளே.. அது இந்தப் பொண்ணு பெத்த புள்ளைக இல்லையா...?"

ஆனந்தவள்ளி சத்தமாக விளக்கமளித்தாள்.

"நீ வேற... இந்தப் பொண்ணு இரண்டாம் தாரமா வந்தது.. இது பெத்த புள்ளைக இல்லை அதுக. மருமகள் பிறந்த வீடு வரணும்ன்னு மல்லுக்கட்டினாள். வேறு வழியில்லாமல் அழைத்தோம். வந்தால் விருந்து சாப்பிட்டு விட்டுப் போகணும்.. இப்படியா?"

மனோஜ் ஆண்கள் பக்கம் பேசிக் கொண்டிருந்தான். திலகவதியும், ஆண்டாளும் திவ்யாவைப் பார்த்துக் கொண்டு குளத்தின் படிக்கட்டில் அமர்ந்து கொண்டிருந் தனர். பல்லவி தூக்கிப் பழக்கமில்லாத தன் குழந்தையை சமாளிக்க முடியாமல் அங்கிருந்த மண்டபத்து படிக்கட் டில் அமர்ந்து விட்டாள். பாரதியின் துயர் துடைக்க …ருமே அங்கு இல்லை. ஸ்ருதியைத் தூக்கியபடி நவீனின் …கையைப் பிடித்தபடி நின்று கொண்டிருந்த பத்மநாபன் …ன் அக்காவை அதட்டினார்.

"அறிவு கெட்டத்தனமாய் பேசிக்கிட்டு இருந்த.. உன் …மகளுக்கு மட்டுமில்லை. உனக்கும் பிறந்த வீடுன்னு …வு இல்லாமல் போய்விடும்... ஆமாம். எங்கே வந்து …ப் பற்றி என்ன பேச்சு பேசிக்கிட்டு இருக்கே. உன் … பிறந்திருக்கேன்னு நினைக்கும்போது எனக்கு …னயாய் இருக்கு. அப்பவே அண்ணி உன் குணம்

…தான் உனக்குப் பெண் கொடுக்க மாட்டேன்னு …ங்க. நான்தான் கூடப் பிறந்த ஒரே பெண் …சேன்னு தலையைக் கொடுத்து எங்கள் வீட்டுப் …திவ்யாவை உன் மகனுக்கு கட்டி வைத்தேன். அது …வு பெரிய தப்புன்னு இப்பத்தான் புரியுது."

"சும்மா கத்தாதே பத்மநாபா.. நான் என்ன தப்பா பேசிவிட்டேன். இல்லாததையா பேசிவிட்டேன். இவன் இரண்டாம் தாரம்தானே.. இந்தப் பிள்ளைகள் இவள் பெற்ற பிள்ளைகள் இல்லைதானே."

பாரதி அந்த இடத்தை விட்டு வெளியே ஓடினாள்... எங்கு செல்வது என்று தெரியாமல் திகைத்து கோவில் வாசலில் நின்றவளிடம்,

"வீட்டுக்குப் போகணுமா மேடம்..." என்று வினவி னான் ஆனந்தவள்ளி வீட்டுக் கார் டிரைவர்.

"ஆமாம்.." என்றபடி காரில் ஏறி அமர்ந்து கொண்டாள்.

கார் கிளம்பி வீட்டிற்குச் சென்று நின்றது. இறங்கி பாரதி தங்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட அறைக்கு விரைந்தாள். கார் டிரைவர் காரை எடுக்கும்போது இன்னொரு கார் உள்ளே நுழைந்தது. அதில் முரளிதரன் இருந்தான்.

'இந்த அம்மா முதலில் வந்தாங்க. இப்ப இந்த ஐயா… வருகிறார். எல்லோரு… கோவிலில் இருக்கும்போ… இவர்களுக்கு இங்கு என்ன வேலை?'

கார் டிரைவர் நினைவுகளை இஷ்டப்படி ப… விட்டபடி காரையும் பறக்க விட்டான்.

அங்கே கோவிலில் பத்மநாபன் போட்ட சத்… திலகவதி திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு ஆண்டாளிட…

"என்ன ஆச்சு ஆண்டாள்.. தம்பி தெருவே ... வள்ளியை சத்தம் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறானே.. என்ன விசயமாம்?" என்று கேட்டாள்.

ஆண்டாள் உடனே திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு,

"அட ஆமாம். என்க்கா உலகத்தில் இல்லாத அதிசய மாய் உங்க கொழுந்தனே அவரோட அக்காவை இந்த மாட்டு மாட்டிக்கிட்டு இருக்காரு. இதை சந்தோசமாக வேடிக்கைப் பார்ப்பதை விட்டுவிட்டு காரண காரியத்தை ஆராய்ந்துகிட்டு இருக்கீங்களே" என்று கூறிச் சிரித்தாள்.

"நீ சொல்வதும் சரிதான். இரு கொஞ்ச நேரம் பேச விட்டு வேடிக்கை பார்த்துவிட்டு அப்புறமாய் போய் என்னான்னு கேட்போம்" திலகவதி மகளைக் கைத்தாங்க லாய் தூக்கி விட்டாள்.

திவ்யா சோர்வாய் எழுந்தாலும் சமாளித்துக் கொண்டு குளத்தின் படிக்கட்டுகளில் ஏறி கோவில் பிரகாரத்தை அடைந்து விட்டாள்.

ஆனந்தவள்ளி இடுப்பில் பேரனை வைத்துக் கொண்டு ...மநாபனிடம் ஆவேசமாய் சண்டை போட்டுக் கொண்டு ...க்க அவளுடைய ஆட்டத்திற்கு தகுந்தபடி திவ்யா ... மகன் ரகுநந்தன் குலுங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

...னும் பொறுத்துப் பொறுத்துப் போகிறேன். ஆன்னா ...ா பிறந்த வீடு கிடையாதுன்னு மிரட்ட ஆரம்பிச் ...க.. என் பேச்சும் எடுபட மாட்டேங்குது.. என் மரு ...ச்சும் எடுபட மாட்டேங்குது.. அப்புறம் என்னப்பா ...பிறந்த வீடு கெட்டுப் போச்சு..."

...பேச்சு எடுபடாமலா நீ எங்கள் சொத்தில் பங்கை ... உன் மருமகள் பேச்சு எடுபடாமலா மனோ...

...பிறந்து பாதிச் சொத்திற்கு மேலேயே இருக்கிறீ... ...? இவ்வளவு நடந்த பின்னாலும் நாங்க இங்கே வந்து ... விட்டு விசேஷத்தில் நின்று கொண்டிருக்கிறோம். ... அதுதான் உனக்குக் குளிர் விட்டுப் போச்சு. ...ன் இங்கே வாடி.. எங்கேடி போய் தொலைஞ்சே.."

ஆண்டாள் அவசரமாய் திலகவதியின் கையைப் பிடித்துக் ...ள்ளி - "அக்கா உங்க கொழுந்தனார் கூப்பிடுகிறார். இனிமே போய் எதுவும் தெரியாத மாதிரி ஆஜராகி விட லாம்.. வாங்க" என்றாள்.

"இப்போது மட்டும் நமக்கு என்னன்னு தெரியுமா? எதுக்கு இவங்க இரண்டு பேரும் அடிச்சுக்கிட்டு நிற் கிறாங்க.?"

"அடிச்சுக்கிட்டா...? உங்க கொழுந்தன் ஆனந்த வள்ளியை அடித்தாரா? அடடா.. அந்தக் கண்கொள்ளாக் காட்சியை நான் பார்க்காமல் போய் விட்டேனே."

"நீ வேறு... அவர்கள் சண்டை போட்டுக் கொண் ...டிருப்பதைத்தான் அப்படிச் சொன்னேன். இப்போது நா... போகாமலிருந்தால் கொஞ்ச நேரத்தில் நீ சொன்னதுதா... நடக்கும்."

"அப்படின்னால் நாம் போகாமல் இன்னும் கொ... நேரம் சண்டையை வேடிக்கைப் பார்க்கலாமா?" ஆ... மாய் கேட்டாள் ஆண்டாள்.

"அது சரி... நடந்துக்கிட்டு இருக்கிறது நம்... பெண் பெற்ற மகனின் காது குத்து. ஆனந்த... கவனித்துக் கொள்ள இன்னொரு சந்தர்ப்பம்... மலா போய்விடும்? நீ போய் உன் வீட்டுக்கார...

பிரேக் போடு...'' திலகவதி ஆண்டாளை முடுக்கி
விட்டாள்.

ஆண்டாள் அப்போதும் ஆடி அசைந்துதான் கணவரின்
அருகே சென்றாள்.

''ஏண்டி எங்கேடி போய் தொலைந்தே.. அப்போ
திருந்து சத்தம் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன். நீ என்
ணன்னா திருவாரூர் தேர் போல ஆடி அசைந்து கொண்டு
வருகிறாய்'' பத்மநாபன் உடல் குலுங்கியபோது அவர்
கையிலிருந்த ஸ்ருதியும் சேர்ந்து குலுங்கினாள்.

அக்காளும், தம்பியும் ஆடி ஆடி சண்டை போட்டுக்
கொண்டிருக்க அவர்களின் ஆட்டத்திற்குத் தகுந்தபடி
அவர்கள் கைகளில் இருந்த குழந்தைகள் ரகுநந்தனும்,
ஸ்ருதியும் ஆடிக் கொண்டிருந்தனர். அந்த ஆட்டத்தில்
மழலையை நிறுத்திய இரு குழந்தைகளும் மகா
சுவாரஸ்யமாய் வாயில் பெருவிரலை வைத்துக் கொண்டு
சண்டையை ரசிக்க ஆரம்பித்திருந்தன.

வழக்கமாய் சண்டையை ரசிக்கும் திவ்யா அன்று பதறிப்
போனாள். நடப்பது அவள் பெற்ற மகளின் காதணி விழா
ஆயிற்றே.

''அத்தை... என்ன நடந்தது? எதற்கு சித்தப்பாவுடன்
சண்டை போடுகிறீர்கள்'' மகளை வாங்கியவாறு ஆனந்த
வள்ளியைக் கட்டுப்படுத்த முயன்றாள் திவ்யா.

''என்னது.. நான் உன் சித்தப்பனுடன் சண்டை போடு
றேனா? நல்லாயிருக்குமா உன் நியாயம்? உன் சித்தப்ப
ல்லை என் கூட மல்லுக்கு நின்று கொண்டிருக்கிறான்?''

''சித்தப்பா காரணமில்லாமல் சத்தம் போட மாட்டார்''
யா மகளைத் தூக்கிக் கொண்டு மாமியாரிடம்
ருடன் உண்மையாய் கூறினாள்.

''அப்போ நான் காரணமில்லாமல் சண்டைக்குப்
போறேன்னு சொல்கிறாயா? டேய் மனோகர்... கேட்டா
யாடா உன் பெண்டாட்டி பேசுவதை...'' ஆண்டாள்
கூப்பாடு போட்டாள்.

''திவ்யா அம்மாவுடன் என்ன தகராறு?'' கோவிலின்
உள்ளே மற்ற ஏற்பாடுகளை கவனித்துக் கொண்டிருந்த
மனோகர் நடந்ததை எதுவும் அறியாதவனாய் மனைவியை
கடிந்து கொண்டான்.

''நானா உங்க அம்மாவுடன் தகராறு பண்ணுகிறேன்?
அவங்க இல்ல என் சித்தப்பாவுடன் தகராறு பண்ணிக்
கொண்டிருக்கிறாங்க. என்னன்னு கேட்டால் என் கூடவே
சண்டைக்கு வருகிறாங்க...'' திவ்யா மனத்தாங்கலுடன்
கூற, மனோகரன் தாயைப் பார்த்தான்.

''என்னம்மா தகராறு?''

''ஏண்டா உன் பெண்டாட்டியை கேள்வி கேள்ன்னு
உன்னைக் கூப்பிட்டால் நீ என்னைக் கேள்வி கேட்
கிறாயா?''

''அவள்தான் கேட்டதற்கு பதில் சொல்லி விட்டாளே.
இப்ப நீங்கள் சொல்லுங்க. மாமா கூட ஏன் வாக்குவாதம்
பண்ணிக் கொண்டிருக்கீங்க. நாம் எதற்கு கோவிலுக்கு
வந்திருக்கிறோம்ன்னு நினைவு இருக்கிறதா? இ
லையா? அவங்க திவ்யாவோட பேமிலி மட்டுமில்ல
உங்களுக்கும் அதே சொந்தம் தான். அதை மறந்து வி
அவங்களுடன் மல்லுக்கு நின்றால் என்ன அர்த்தம்?

மனோகரன் மேல் திவ்யா காதல் கொண்டு ம
தவள். தனக்காக போராடி மணந்தவன் என்பதில் தி
வின் மேல் அளவுக்கு அதிகமான அன்பு மனோக

உண்டு. தாய், தகப்பனின் கவுரவத்திற்காக பிறந்த வீட்டில் சொத்துக் கேட்டபோது மறுத்துப் பேசாமல் இணைந்து செயல்படும்போது எதற்கு ஆட்சேபிக்க வேண்டும் என்று மனோ கண்டு கொள்ளாமல் இருந்தாலும் அவ்வப்போது விடம் மொத்தமாய் தன் பெற்றவர்களின் பேச்சைக் கேட்டுச் செயல்பட வேண்டாமென்று எச்சரித்து வந்தான்.

இன்று உறவினர்கள் மத்தியில் மாமனார் வீட்டினருடன் தாய் சத்தம் போட்டுக் கொண்டு இருந்தபோது மனைவியே மனத்தாங்கல் பட்டு விடவும் மனோகரனுக்கு கோபம் வந்து விட்டது.

தண்டாயுதபாணி அவ்வளவு நேரமும் மைத்துனன், மனைவியின் சண்டையை ரசித்துக் கொண்டிருந்தவர் மகன் வந்து சத்தம் போடவும் சுதாரித்துக் கொண்டார். மகனின் கோபத்திலிருந்து மனைவியைக் காப்பாற்றும் பொருட்டு.

''ஒன்றுமில்லைப்பா. ரகுநந்தனை தயார் பண்ணும் அவசரத்தில் உங்க அம்மா யதார்த்தமாய் பேசிட்டா. அதை உங்க மாமன் ஊதி பெரிசு பண்ணுகிறார். நீ போய் ஆகிற வேலையைப் பார். சரி சரி.. எல்லோரும் பேச்சை விட்டு விட்டு நடக்கிற நல்ல காரியத்தை நல்லபடி டத்திக் கொடுங்க'' என்று பூசி மெழுகினார்.

''என்னத்தை நடத்திக் கொடுக்கிறது? எல்லாம் களே நடத்திக்கங்க. இவ்வளவு நேரம் வாயைத் திறக் ல் வேலையைப் பார்த்துட்டு மகனைப் பார்த்ததும் ாயத்துப் பேச வருகிறீங்களா. ஆண்டாள் கிளம்புடி லாம்.. அண்ணி உங்களுக்கும் தனியா சொல்லனுமா?''

வதி ஒன்றும் புரியாமல் ஆண்டாளைப் பார்த்தாள்.

''என்ன ஆண்டாள்.. தம்பி கோபமாய் பேசுகிறானே..''

''அது சரி அக்கா.. ஸ்ருதியையும், நவீனையும் உங்கள் பொறுப்பில் வைத்திருக்கிறார் போலயிருக்கே. பாரதி எங்கே?''

ஆண்டாள் சொன்ன பின்னால்தான் அதைக் கவனித்த திலகவதி கலவரம் கொண்டாள்.

''ஆமாம் ஆண்டாள். பாரதி எங்கே? ரகுநந்தனைக் குளிப்பாட்டி துடைத்துவிடத்தானே அவன் போனான்?''

''அவனைத் தானே இவ்வளவு நேரமும் ஆனந்தவள்ளி இடுப்பில் வைத்துக் கொண்டு ஆடினாள்? இப்போதுதான் சத்தம் கேட்டு வந்த திவ்யா மகனை வாங்கிக் கொண்டு அவள் மாமியாரை சத்தம் போட்டாள்?''

''ஆண்டாள்.. என்னவோ நடந்திருக்கு. காரணமில்லாமல் என் கொழுந்தன் சத்தம் போட மாட்டார். அவர் கௌதம புத்தரின் மறு அவதாரம். அவரே கோபப்பட்டுக் கத்துகிறார்ன்னா இங்கே என் மருமகளுக்கு ஏதோ நடந்திருக்கு.''

திலகவதி பத்மநாபனிடம் விரைந்து பேத்தியை வா கிக் கொண்டாள். அவள் பின்னாலேயே வந்த ஆண்ட நவீனைத் தூக்கிக் கொண்டு கணவரைப் பார்த்தாள்.

''பாரதி எங்கேங்க? இங்கேதானே திவ்யாவின் மக குளிப்பாட்டி விட்டுத் தூக்கிக் கொண்டு வந்தாள்?

''அவளைத் தனியாய் விட்டு விட்டு நீயும் யும் என்ன பண்ணிக் கொண்டிருந்தீர்கள்? எங்கே போனான்?''

''மனோஜ் கோவில் வாசலில் இருக்கிறா குழந்தையுடன் படித்துறையில் வழுக்கி விழு

போனான். நம்ம பாரதிதான் தாங்கிப் பிடித்து இரண்டு பேரையும் காப்பாற்றினான். திவ்யாவுக்கு பட்ட... வந்து அப்படியே உட்கார்ந்து விட்டாள். நாங்க அ... பார்த்துக்கிட்டு இருந்தோம். இங்கே என்ன நடந்தது? ... இத்தனை பேர் இங்கே இருக்கும்போது பாரதியை ஏன் தனியாய் விட்டோம்னு எங்களைக் கேள்வி கேட்டா... எப்படிங்க? எல்லாம் நம்ம சொந்த பந்தம்தானே இங்கே இருக்கிறாங்க?"

"போடி கூறு கெட்டவளே.. இதுகளாடி சொந்த பந்தம்.. எல்லாம் ஆளைக் கண்டால் ஒரு பேச்சு, காணாமல் ஒரு பேச்சு பேசுகிற ஜென்மங்கள்டி.. பாரதியைப் பார்த்து உன் நாத்தனாரே.. வாய்க்கு வந்தபடி பேசினால் மற்ற ஜனங்கள் ஏன் கூடப் பேச மாட்டாங்க? பாவம்.. நம்ம வீட்டுக்கு வாழ வந்த பொண்ணு.. கண்ணீர் விட்டு அழுதுகிட்டு இங்கேயிருந்து ஓடிருச்சு. இனி நமக்கு மட்டும் இங்கு ன்னடி வேலை..? கிளம்புங்க எல்லாம்.." என்றுமே ாபப்படாதவர் இன்று ஏன் கோபப்படுகிறார் என்ற ரணம் தெரிந்ததும் திலகவதி சிலையாய் சமைந்து னாள்.

ாரதியின் மனதை இவர்கள் குதறினார்களா?

32

யில் ஏறிய பாரதி தங்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட தஞ்சம் புகுந்தாள். கட்டிலில் குப்புற சுருண்டு

அழுதவள் குமுறிக் குமுறி அழுதாள். எவ்வளவு நேரம் அழுதாளோ.. யாரோ அறையினுள் வரும் சத்தம் கேட்டு தலை திருப்பிப் பார்த்தாள்.

பார்த்தவள் அரண்டு போய் எழுந்து உட்கார்ந்தாள். முரளிதரன் அவனுடைய குழந்தையுடன் உள்ளே வந்து கதவை தாழிட்டுக் கொண்டிருந்தான். பாரதி பதறி எழுந்து கட்டிலை விட்டு இறங்கி கதவின் அருகே ஓடினாள்.

"முரளி என்ன இது பைத்தியக்காரத்தனம்? யாராவது பார்த்து விட்டால் தவறாய் நினைத்துக் கொள்ள மாட்டார்களா? கதவைத் திறந்து விடுங்கள்..."

பாரதி கதவை நெருங்க முடியாமல் அதன் மேல் சாய்ந்து நின்ற முரளிதரன் தன் கையிலிருந்த குழந்தையைப் பார்த்துக் கொண்டான்.

"நீ செய்தது மட்டும் புத்திசாலித்தனம். நான் செய்வது பைத்தியக்காரத்தனமா? உனக்கு ஏனிந்த வேதனை? ஏனிந்து அவமானம்? என்னிடம் உனக்கு நடந்த ஆக்ஸிடெண்டைப் பற்றி முன்னமேயே சொல்லியிருந்தால் நான் நமக்குள் அதை புதைத்திருப்பேனே... நீ தாயா முடியாது என்பதை வெளியுலகத்திற்குச் சொல்லா லேயே என் குழந்தைகளுக்கு உன்னைத் தாயாக்கியிரு பேனே... மருத்துவத்தில் எத்தனையோ வழிமுறை உள்ளனவே. இப்போது நீயும் ரணப்பட்டு என் ம யும் ரணமாக்குகிறாயே... ஏன் பாரதி? ஏன் என் உயிரோடு கொல்கிறாய்? எதற்கு இப்படி சித் செய்கிறாய்? நான் என்ன தவறு செய்தேன் உன்னை மனமாரக் காதலித்தேனே அதுதான் நா தவறா?"

"முரளி.. என் வாழ்க்கையை தீர்மானிக்கும் உரிமையும் சுதந்திரமும் எனக்கு இருக்கிறது. நீங்கள் யார் என் வாழ்க்கையைத் தீர்மானிக்க? எனக்கு எது நடந்தாலும் அது என் சொந்த விஷயம்? என் மனக் காயங்களுக்கு மருந்து போட என் கணவர் இருக்கிறார். நான் அழுதால் மடி தாங்கிக் கொள்ள என் மாமியார் இருக்கிறாங்க. எனக்கென்று வாழ்வதற்கு அர்த்தம் கொடுக்க என் பிள்ளைகள் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் என்னைப் பார்த்துக் கொள்வார்கள். நீங்கள் உங்கள் வழியில் போங்க."

"எப்படிப் போவது? நினைப்பதும்.. மறப்பதும் உனக்கு ஈஸி. எனக்குக் கஷ்டம்."

"உங்கள் கஷ்டம் உங்களோடு. எனக்கு அதைப் பற்றி கவலையில்லை."

"அப்படிச் சொல்லி விட்டால் எப்படி? அடுத்த வருடம் இதே நாள்.. இதே நேரத்தில் காதல் சொல் லுங்கள்ன்னு சொல்லிவிட்டு காணாமல் போனாயே... நீ என்னைப் பற்றி.. என் கஷ்டத்தைப் பற்றிக் கவலைப் பட்டுத்தான் ஆகணும்?"

"ஸ்ஸ்.. இது என்ன புதுப்பிரச்னை? முரளி.. இதோ ...ருங்கள். நான் சொல்வதைக் கொஞ்சம் கேளுங்கள். ...ன மன ஆறுதல் தேடி மனம் விட்டு அழுக இங்கு ...ருக்கிறேன். என்னைத் தனியாக விட்டு விட்டு ...் வெளியே போய் விடுங்கள் ப்ளீஸ்."

...ாகிறேன். தனியாக இல்லை. உன்னோடு போகி... வா போகலாம். இந்த வேதனையைத் தூக்கி ...விட்டு என்னுடன் வந்து விடு."

பாரதி அதிர்ச்சி அடைந்தாள். முரளிதரன் முகத்தை அச்சத்துடன் பார்த்தாள். தன்னை புண்படுத்துவதற்காக ஒருவேளை இப்படியெல்லாம் பேசுகிறானோ? இல்லையென்பது அவன் முகபாவனையிலிருந்து தெரிந்தது. அவன் தீவிரத்துடன் பேசினான்.

"இப்படி ஒரு சந்தர்ப்பத்திற்காகத்தான் நான் இத்தனை நாள் காத்திருந்தேன். நீயும் கட்டாயம் தேனி வருவாய் என்பதால்தான் நானும் தேனி வந்தேன். உனக்கு குழந்தைதானே வேண்டும். இதோ.. பல்லவி பெற்ற என் மகன். சரண்.. இவன் உன்னை 'அம்மா'வென்று கூப்பிடுவான். நாம் இப்படியே எங்கேயாவது போய் விடலாம். என் படிப்பு எனக்கு ஒரு வேலையைத் தேடித் தரும். நம்மை அறியாத ஓர் இடத்திற்குப் போய் புதிதாய் வாழ்க்கையை ஆரம்பிக்கலாம். வந்து விடு பாரதி. அங்கே உன்னை யாரும் உன் உடல் குறையைக் காட்டிப் பேச மாட்டார்கள். உனக்கு நான்... எனக்கு நீ... நமக்கு நம் குழந்தை."

உன்மத்தம் பிடித்தவனாய் முரளிதரன் பேசினான். அவன் கண்கள் ஜ்வலித்தன. வெறி பிடித்த நிலையில் இருப்பவனிடம் உபதேசம் எடுபடாது என்பதை புரிந்... கொண்ட பாரதி அவன் போக்கிலேயே போய் பே... ஆரம்பித்தாள்.

"திட்டமெல்லாம் பலமாய்தானிருக்கு முரளி. ஆ... இது பல்லவி பெற்ற குழந்தை. அவள் குழந்தையை எப்படி உரிமை கொண்டாடுவது?"

"அவளுக்கு வேண்டியது பணம். குழந்... விருப்பப்பட்டு அவள் பெற்றுக் கொள்ளவில்லை... என் பணத்திற்காக.. நான் தந்த வசதிகளுக்காக ...

கொடுத்தாள். தாய்மையின் மகத்துவம் அறியாதவள் அவள். வேண்டிய அளவுக்கு சொத்தும், பணமும் அவ[illegible]ளுக்காக விட்டு விட்டுத்தான் உன்னை அழைத்துக் கொண்டு போகிறேன் பாரதி. உனக்கு வேண்டியது தாய்மையின் அன்பும் பாசமும்... அவளுக்கு வேண்டியது பணம்... பணம்... பணம்தான்.''

''கடைசியில் புனிதமான கணவன், மனைவி உறவை 'வாடகைத்தாய்' நிலைக்கு இறக்கி விட்டீர்களே முரளி? உங்கள் மேல் எவ்வளவு மதிப்பும், மரியாதையும் வைத்திருந்தேன்? என் தங்கையை என்னிடமே இழிவாய் பேசிவிட்டு என்னையும் உங்களுடன் வரச் சொல்லு[கி]றீர்கள். வெரிகுட்.''

''கணவன், மனைவி உறவை நான் மதித்தால் மட்டும் [போ]துமா? உன் தங்கை மதிக்க வேண்டாமா? மனம் [வி]ட்டுச் சொல்லுகிறேன். பாரதி... மனோஜ் அண்[ண]னைக் கண்டதும் உன் கண்களில் மின்னுகிறதே ஒரு [illegible] அது பல்லவியின் விழிகளில் மின்னி இதுவரை [illegible] பார்த்ததே இல்லை பாரதி. பிள்ளை வேண்டும் [illegible] உனக்கு ஒன்று தெரியுமா? இது [illegible]

[illegible]

[illegible]

நான் எனக்கேத் தெரியாமல் ஏமாற்றி விட்டேன் என்பதற்காகவும் மட்டுமே உங்கள் பிதற்றல்களை பொறுமையாகக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன்.''

''நான் உன்னை மனோஜ் அண்ணனின் மனைவியாக நினைக்க முடியாது பாரதி. என்னால் உன்னை மறக்க முடியாது.''

''முட்டாள்தனமாய் பேசுவதை விட்டு விட்டு மூளையை கொஞ்சம் வேலை செய்ய வையுங்கள். மனோஜ் என்னைப் பார்க்கும் பார்வையில் காட்டும் காதலை... பல்லவியின் மேல் நீங்கள் காட்டவில்லை? என் கணவர் என்னைக் காதலிக்கிறார். நானும் அவரைக் காதலிக்கிறேன். நீங்கள் பல்லவியைக் காதலித்திருந்தால்... அவளும் உங்களைக் காதலித்திருப்பாள். குற்றத்தை உங்கள் மேல் வைத்துக் கொண்டு பழியை அவள் மேல் தூக்கிப் போடாதீர்கள்.''

''அம்மா என்னையே குற்றம் சொல்லாதே. நீ வானத்தின் நிலவை ரசிக்கிறாய்... உன் தங்கையோ வைரங்களை ரசிக்கிறாள்... அவன் தினமும் ஒரு புது பிரிண்டட் சேலையில் பவனி வரணும்னு நினைக்கிறாள். நீயோ எளிமையான காட்டன் புடவையில் இயல்பாய் இருக்கிறாய். அவளும் நீயும் ஒன்றா?''

''ஒன்றில்லைன்னு தெரிகிறதுதானே... பின் ஏன் அவளைக் கல்யாணம் பண்ணிக் கொண்டீர்கள்? உங்களுக்குப் பிடித்தபடி வானத்து நிலவை ரசிக்கும் எளிமையான பெண் எவளையாவது தேடிப் பிடித்து மணம் செய்து கொள்வதுதானே... அவளா உங்கள் பின்னால் என்னை கல்யாணம் செய்து கொள்ளென்று வந்தாள்? நீங்களாய் பெ[illegible]

கொடுத்தான். தாய்மையின் மகத்துவம் அறியாதவள்
அவள். வேண்டிய அளவுக்கு சொத்தும், பணமும் அவ
ளுக்காக விட்டு விட்டுத்தான் உன்னை அழைத்துக்
கொண்டு போகிறேன் பாரதி. உனக்கு வேண்டியது
தாய்மையின் அன்பும் பாசமும்... அவளுக்கு வேண்டியது
பணம்... பணம்... பணம்தான்."

"கடைசியில் புனிதமான கணவன், மனைவி உறவை
ாடகைத்தாய்' நிலைக்கு இறக்கி விட்டீர்களே முரளி?
ங்கள் மேல் எவ்வளவு மதிப்பும், மரியாதையும்
பத்திருந்தேன்? என் தங்கையை என்னிடமே இழிவாய்
ரிவிட்டு என்னையும் உங்களுடன் வரச் சொல்லு
கள். வெரிகுட்."

ணவன், மனைவி உறவை நான் மதித்தால் மட்டும்
மா? உன் தங்கை மதிக்க வேண்டாமா? மனம்
ச் சொல்லுகிறேன். பாரதி... மனோஜ் அண்
க் கண்டதும் உன் கண்களில் மின்னுகிறதே ஒரு
அது பல்லவியின் விழிகளில் மின்னி இதுவரை
ர்த்ததே இல்லை பாரதி. பிள்ளை வேண்டும்
றுகிறாயே... உனக்கு ஒன்று தெரியுமா? இது
ற பிள்ளையை கடமைக்காகக் கூடத் தொட்டுத்
ள் உன் தங்கை... மனோஜ் அண்ணனின்
மட்டும் தாய் பாசத்திற்காக ஏங்கவில்லை.
ஏங்குகிறான். வா பாரதி.. யாரும் வருமுன்
விட்டு ஓடிவிடலாம்."

ன் மனைவியைக் கூப்பிடும் எண்ணமே
சுகிறீர்கள் முரளி.. அடிப்படையில் நீங்கள்
தற்காகவும்.. ஒரு வகையில் உங்களை

நான் எனக்கேத் தெரியாமல் ஏமாற்றி விட்டேன் என்பதற்
காகவும் மட்டுமே உங்கள் பிதற்றல்களை பொறுமை
யாகக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன்."

"நான் உன்னை மனோஜ் அண்ணனின் மனைவியாக
நினைக்க முடியாது பாரதி. என்னால் உன்னை மறக்க
முடியாது."

"முட்டாள்தனமாய் பேசுவதை விட்டு விட்டு மூளையை
கொஞ்சம் வேலை செய்ய வையுங்கள். மனோஜ் என்னைப்
பார்க்கும் பார்வையில் காட்டும் காதலை... பல்லவியின்
மேல் நீங்கள் காட்டவில்லை? என் கணவர் என்னைக்
காதலிக்கிறார். நானும் அவரைக் காதலிக்கிறேன். நீங்கள்
பல்லவியைக் காதலித்திருந்தால்... அவளும் உங்களைக்
காதலித்திருப்பாள். குற்றத்தை உங்கள் மேல் வைத்துக்
கொண்டு பழியை அவள் மேல் தூக்கிப் போடாதீர்கள்."

"சும்மா என்னையே குற்றம் சொல்லாதே. நீ வானத்தின்
நிலவை ரசிக்கிறாய்.. உன் தங்கையோ வைரங்களை
ரசிக்கிறாள்... அவள் தினமும் ஒரு புது பிரிண்ட்டட்
சேலையில் பவனி வரணும்னு நினைக்கிறாள். நீயோ
எளிமையான காட்டன் புடவையில் இயல்பாய் இருக்
கிறாய். அவளும் நீயும் ஒன்றா?"

"ஒன்றில்லைன்னு தெரிகிறதுதானே.. பின் ஏன்
அவளைக் கல்யாணம் பண்ணிக் கொண்டீர்கள்? உங்
களுக்குப் பிடித்தபடி வானத்து நிலவை ரசிக்கும் எளிமை
யான பெண் எவளையாவது தேடிப் பிடித்து மணம் செய்து
கொள்வதுதானே... அவளா உங்கள் பின்னால் என்னைக்
கல்யாணம் செய்து கொள்ளனு வந்தாள்? நீங்களாய் பெண்

கேட்டு மணந்துவிட்டு ஒரு குழந்தையும் பெற்று விட்டு இப்போது அவள் மேல் அது குற்றம்.. இது குற்றமென குற்றப் பத்திரிகை வாசித்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். இது நன்றாக இல்லை. முரளி..''

''உன்னால் தான் நான் அவளைக் கல்யாணம் செய்து கொண்டேன் பாரதி உன்னால்தான்.''

''என்னாலா..? அப்போதே மனோஜ் உங்களிடம் கேட்டார். நானா பல்லவியை மணக்கச் சொல்லி உங்களைத் தூண்டினேன்... இப்போது திரும்பவும் என் மேல் பழி போடுகிறீர்கள். சொல்லுங்கள் நானா பல்லவியை மணக்கச் சொன்னேன்?''

''இல்லை.. ஆனால் அவள் உன் தங்கையென்பதால் ட்டுமே நான் மணந்து கொண்டேன். என்னால் உன்னை றக்க முடியவில்லை பாரதி.. உன்னைச் சேர்ந்த விட் க் கூட அது நீ வாழ்ந்த வீடு என்பதால் நேசிப்பவன் ன். உன் தங்கையென்பதால் மட்டுமே... அவள் உன் ப் பிறந்தவள் என்பதால் மட்டுமே மணந்து கொண்ட ள்... என்று நீ என் மேல் ரோஜாவை விட்டெறிந் ா... அன்றே என் வாழ்வின் நிம்மதியில் கல்லெறிந்து ய் பாரதி.. உன் தங்கை உன்னில் பாதியிருந்தால் ான் அமைதியடைந்து இருப்பேன்.. ஆனால் எதிர் மறைத்துருவமாக இருக்கிறாளே...''

ள் மட்டும் எப்படி இருக்கிறீர்கள் முரளி.. மாற் னைவியென்றும் பாராமல் என் மனதைக் காயப் கொண்டு இருக்கிறீர்களே. ஒன்றைத் தெரிந்து கள். ஒன்றை இதுதான் என்று தீர்மானித்து டைசி வரை மாறாதவள்தான் பெண். எனக்கு

மனோஜ். என் குழந்தைகள் நவீன்.. ஸ்ருதி.. இதை தீர்மானித்து விட்டேன். மனோஜ் என் கழுத்தில் கட்டியிருக்காவிட்டாலும் கடைசிவரை அவரது மனைவியாகத்தான் நான் வாழ்ந்திருப்பேன். இதுதான் நான்! முரளி.. ஒன்றைச் சொல்லுகிறேன்.. இனிமேல் இப்படி ஒரு எண்ணத்தையோ.. என் நினைவுகளையோ உங்கள் மனதில் வைத்திருந்தால் நான் உயிரோடு இருக்க மாட்டேன். சொல்லி விட்டேன்.''

''பாரதி...!''

முரளி வாயடைத்துப் போய் அவளைப் பார்த்தபோது அறைக்கதவு தட்டப்பட்டது வெளியே பலரின் குரலொலிகள் கேட்டன.

''பாரதி.. பாரதி..''

பாரதி பதறித் தவித்தாள். முரளிதரனைப் பார்த்தாள். அவள் விழிகளில் நெருப்புப் பொறி பறந்தது. அவள் பார்வையின் வேகம் தாளாமல் அவன் தலை கவிழ்ந்தது.

''பாவி... இப்போது நான் என்ன செய்வேன்? எப்படிக் கதவைத் திறப்பேன். படித்துப் படித்துச் சொன்னேனே கதவை மூடாதே என்று இப்போது பூட்டிய ரூமிற்குள் வெறும் பேச்சு வார்த்தைதான் நடத்தினோம் என்றால் யார் நம்புவார்கள்?''

பாரதி தன் தலையை சுவரில் மோதிக் கொள்ள போனாள். ஒரு கரம் அவளை தடுத்து நிறுத்தி தன்னோ அணைத்துக் கொண்டது. ஸ்பரிசம் யாரென்ப உணர்த்த ஆனந்த அதிர்ச்சியுடன் நிமிர்ந்து பார்த் மனோஜ் அவளைத் தன்னுடன் நெஞ்சோடு அணை கொண்டான்.

33

கோவிலின் உள்ளே பாரதி இல்லையென்பதை
அறிந்ததும் திலகவதி பதறிப் போய் விட்டாள். கோபத்
துடன் நாத்தனாரை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள்.

"என் மருமகளை என்ன பேசினாய் ஆனந்தவள்ளி."

"எல்லோருக்கும் அவரவர் வீட்டு சொந்தங்கள் மேல்
அக்கறை இருக்குமில்ல.. என் பேரனை ஏன் அவள் தாக்கி
ந்தாள்ன்னு கேட்டேன். அதைக் கேட்ட நம்ம சொந்த
ந்தம் பெற்றுப் போட்டவள் மாதிரி இவள் பிள்ளைகளை
டுக்கிக்கிட்டு பறந்தாளே... இந்தப் பிள்ளைகள் இவள்
ற்றது இல்லையான்னு கேட்டாங்க. உன் மருமகள்
டம் அடங்க இடத்தைக் காலி பண்ணி விட்டாள்
என்னங்கிற?"

ார்' என்று அறை ஒன்று விழுந்தது. ஆனந்தவள்ளிக்
திவ்யாவுக்கு. அடித்தது மனோகரன். ஆனந்த
பெற்ற பிள்ளை.

க்குப் படித்துப் படித்துச் சொன்னேன் திவ்யா. நீ
ல்லை. என் அம்மா பேச்சைக் கேட்டு ஆடா
ான் சொன்னதை அப்போதே நீ காது கொடுத்து
ால் இன்றைக்கு இந்தப் பாவம் இங்கே நடந்து
உனக்காக வந்தவர்கள்தான் உன் அண்ணை
ணியும் அவர்களுக்கு இப்படிப்பட்ட மரியா
கள் தருகிறார்கள்ன்னா காரணம் யார்? நீதான்...
ால்வதைக் கேட்டு நல்லவர்கள் யார்?

கெட்டவர்கள் யார்ன்னு புரியாமல் இருந்தாயே... இப்போ
தாவது புரிந்து கொள். இவர்கள் எப்படிப்பட்டவர்
கள்ன்னு."

"மனோ... நீயே இப்படிப் பேசினால்.. உன் மாமனுக்
கும் மாமன் பெண்டாட்டிகளுக்கும் குளிர் விட்டுப் போய்
விடும்டா. நான் உன் நல்லதிற்குத்தானே சொல்கிறேன்."

"எது நல்லது? மதுரையில் வீடு வேண்டும். கார்
வேண்டும். போடி எஸ்டேட் வேணும்னு நான் கேட்
டேனா? நான் உழைத்துச் சம்பாதித்த பணத்தில் என்
பெண்டாட்டி பிள்ளையை வாழ வைக்க வேண்டும்.
மாமனார் பணத்தில் இல்லை."

"இப்போது என்னை என்ன செய்ய சொல்கிறாய்?
அந்தப் பெண்ணிடமும் மன்னிப்பா கேட்கச் சொல்
கிறாய்?"

ஆனந்தவள்ளி சீறிப் பாய.

"என் கேட்டால் என்ன தப்பு? நீங்கள் என் அண்ணி
யிடம் மன்னிப்புத்தான் கேட்க வேண்டும்" என்றாள்
திவ்யா அழுத்தம் திருத்தமாய்.

"பார்த்தாயாடா.. நீ ஓரடி எடுத்து வைத்தால் உன்
பெண்டாட்டி ஒன்பது அடி எடுத்து வைப்பாள். இதுக்
குத்தான் பெண்டாட்டிக்கு இடம் கொடுக்காதேன்னு
படித்துப் படித்துச் சொன்னேன். உன் காதில் ஏறவில்லை."

"ஓஹோ.. அந்தக் கதை வேறு நடந்ததா? எனக்கும்
என் பிறந்த வீட்டிற்கும் இடையில் சிண்டு முடிந்து ப
தாதுன்னு என் புருசனுக்கும் எனக்குமிடையே சண்டை
மூட்டப் பார்த்தீர்களா?"

"போதும் நிறுத்தும்மா. அத்தைன்னு பார்க்காமல் ஓயாம பேசிக்கொண்டே போகிறாயே... இப்ப என்ன நடந்து போச்சு" தண்டாயுதபாணி கோபத்துடன் மருமகளை அடக்கப் பார்த்தார்.

"இன்னும் என்ன நடக்க வேண்டும்? ஒரு செகண்ட் என் அண்ணி தாமதித்து இருந்தாலும் நான் கண்ணீருக்குள் என் பிள்ளையோடு விழுந்திருப்பேன். படித்துறையில் என் பிள்ளையோடு விழுந்திருந்தால்... நினைத்துப் பார்க்கவே என் நெஞ்சம் நடுங்குகிறது" திவ்யா விம்ம மனோகரன் மனைவியை பதட்டத்துடன் அணைத்துக் கொண்டான்.

"எப்போது இது நடந்தது திவ்யா? உனக்கு அடிகிடி …வில்லையே..."

"என்னை விடுங்கள்... நம் ரகுநந்தன் என் கையி …ந்தான்."

"…ப்பிப் பிழைத்தாய்... பாரதிக்கு நிச்சயம் நன்றி …ல வேண்டும்."

"…தைத்தான் உங்கள் அம்மா வேண்டிய மட்டும் …யிருக்கிறார்களே.. என் அண்ணி என்ன பாவம் …ள்? இரண்டாம் தாரம்ன்னு பெரியப்பா மகளைக் …த்தானே என்னிடம் தூண்டிவிட்டு தூது …ங்க?"

…ாது வந்து இதைக்கேளு. நீயும் இவர்கள் …திற்கு நேற்று வரை ஆடியவள்தானே."

…ந்து விட்டேன் அத்தான்."

… இப்போது பாரதி எங்கே? அம்மா அவர் …ிப்புக் கேளுங்கள். அதுதான் நியாயம்.

… எனக்காக இங்கு நடந்ததை பொறுத்துக் கொள்ளுங்கள். நடந்த தவறுக்காக நான் உங்களிடம் மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்."

மனோகரன் கைகூப்ப பத்மநாபன் சங்கடமுற்றார். … மகன். வீட்டு மாப்பிள்ளை. எப்படி முறைப்பாய் பேசுவது?

"எல்லாம் சரிதான் மனோ. வார்த்தைகளைக் கொட்டினால் அள்ள முடியாது. இதை உன் அம்மாவிற்கு எடுத்துச் சொல்லு."

"சொல்லிக் கொண்டுதான் இருக்கிறேன் மாமா.. இனி அதிகமாய் சொல்வேன். இப்போது பெரிய மனது பண்ணி என் மகனின் காதணி விழாவை நடத்தி வையுங்கள். நீங்கள் பெரியவர். நீங்களே கோபப்பட்டால் எப்படி?"

"உனக்காகவும்.. எங்கள் வீட்டுப் பெண்ணிற்காகவும் இதை இத்துடன் விட்டு விடுகிறோம். ஆனால் ஒன்று பாரதியிடம் உன் அம்மா மன்னிப்புக் கேட்க வேண்டும்."

"கட்டாயம் கேட்பார்கள் மாமா. ஆனால் பாரதி எங்கே?"

"அழுது கொண்டே கோவில் வாசலுக்கு ஓடினாள்ப்பா..."

எல்லோரும் பரபரப்புடன் கோவில் வாசலுக்கு ஓட அங்கிருந்த ஆனந்தவள்ளி வீட்டு கார் டிரைவர்,

"யாரைத் தேடறீங்க.. சென்னையிலிருந்து வந் … அம்மாவையா?" என்று கேட்டான்.

"ஆமாம்ப்பா.. நீ பார்த்தாயா?" திலகவதி பதட்டம … வினவினாள்.

''அவங்க வீட்டுக்குப் போகணுமின்னு சொன்னாங்க. நான்தான் கொண்டு போய் வீட்டில் இறக்கி விட்டு விட்டு வருகிறேன்.''

மனோகரன் தாயை முறைக்க அவள் முகம் திருப்பிக் கொண்டாள்.

''வீட்டுக்கு உடனே போக வேண்டும். அவள் மன முடைந்து போய் ஏதாச்சும் ஒன்னு கிடக்க ஒன்னு பண்ணிக் கொண்டால் என்ன செய்கிறது? இந்த மனோஜ் எங்கே போய் விட்டான்? அவனிருந்தால் அவன் பார்த்துக் கொள்வான். யாருமில்லாத வீட்டில் இந்தப் பெண் தனி யாய் போய் என்ன செய்யுமோ. எனக்கு பயமாய் இருக் கிறதே'' திலகவதி புலம்பித் தவித்தாள்.

''யாருமில்லைன்னு கவலைப்பட வேண்டாம்மா. சென்னையிலிருந்து வந்த இன்னொரு ஐயா.. அவரு பெயர் கூட என்ன... ம்ம்... முரளி ஐயா.. அவரும் காரில் ...ட்டுக்கு வந்து இறங்கி அவங்க பின்னாலேயே வீட்டுக் ...ர் போனார்.''

...ரைவர் யதார்த்தமாய் சொன்னானோ.. பொடி வைத் ...சொன்னானோ. பிறந்ததில் இருந்து அடுத்தவரை ... வைத்து பழக்கப்பட்ட ஆனந்தவள்ளி முதன் ...யாய் தோற்று விடுவோமோ என்ற பயத்திலிருந்து ...டாள். முகத்தில் ஏளனம் குடிவர பேசினாள்.

...தானே பார்த்தேன். அடிப்பது போல் அவர்கள் ...டும். அழுவது போல் நீ அழு. கண்ணீரை ...விட நான் வருகிறேன்னு நாடகம் நடக்கிறதா? ...ன் தான் கிடைத்தேனா? வித்தாரக் கள்ளி ...க்கப் போனாளாம்... கற்றாழை முள்ளைக்

...ண்டு கா பூர்ன்னு சத்தம் போட்டாளாம். இவ வேதனை தாங்க மாட்டாமல் வீட்டுக்கு ஓடுவாளாம்.. ஆறுதல் சொல்ல காதலிச்சவன் பின்னாலேயே ஓடுவானாம். இவங்க கதையை சென்னையில் வைத்துக் கொள்ளாமல் என் வீட்டில் நடத்துகிறார்களா? ஆளில்லாத சமயம் பார்த்து வீட்டுக்கு ஓட காரணம் தேடி அலைந்த பெண் ...ரசியை நான் கண்ணீர் விட வைத்து விட்டேனாம்.''

''ஆனந்தவள்ளி... வார்த்தையை அளந்து பேசு. என் மருமகள் தங்கம். ஏதேனும் தவறாய் பேசினால் உன் நாக்கை அறுத்து விடுவேன்'' திலகவதி சீறினாள்.

''உள்ளதைச் சொன்னால் என் தம்பி பெண்டாட்டிக்கு உடம்பு எரியுதாம்... முரளி கட்டிக்க இருந்தவளை மனோ கட்டிக்கிட்ட கதை எனக்கும் தெரியும்'' ஆனந்தவள்ளி அஞ்சாமல் பேசினாள்.

''யார் வேண்டுமானாலும் யாரையும் கட்டிக்கிடணும்னு நினைக்கலாம். கல்யாணம்ன்னு ஒன்று நடந்த பின்னால் தப்பும் தவறுமாய் பேசக்கூடாது.''

''நானா பேசினேன். நடந்ததை நீயும்தானே கேட்டாய்.''

''நேரில் போய் பார்க்கலாம். எல்லோரும் என் கூட வாங்க.''

''அம்மா.. இப்போ போய்.. எல்லோரும் வீட்டிற்கு..?''

''திவ்யா. இங்கேயிருக்கும் எல்லோருமே வரணும்... முதலில் இந்தப் பஞ்சாயத்து முடியட்டும். அப்புறம் உ... மகனுக்கு காது குத்தலாம்.''

''அத்தை சொல்வது சரிதான் திவ்யா. வாங்க எ...லோரும் வீட்டுக்குப் போய் விட்டு வரலாம்.''

மனோகரன் முடிவாய் சொல்ல அங்கிருந்த அனைத்துக் கார்களும் வேன்களும் வீட்டிற்குப் பறந்தன. வீட்டு வாசலில் முரளிதரன் கார் நின்றிருக்க ஆனந்தவள்ளி ஏகத்தாளமாய் சிரித்தாள். திலகவதி அமைதியாய் எல்லோருக்கும் முன்னால் வீட்டுக்குள் சென்றாள்.

கும்பலாய் பாரதியின் அறைக்கதவை அவர்கள் தட்டினார்கள்.

கதவு திறந்தது. மனோஜ் பாரதியுடன் உள்ளேயிருந்து வெளியே வந்தான். கூட்டம் திகைத்தது.

''என்னம்மா.. என்ன விசயம்?''

''இல்லைடா தம்பி. பாரதி மனசு வருத்தப்பட்டு ஓடி வந்து விட்டாள். அதனால் அவளைத் தேடி வந்தோம். நீ எப்போ வந்தே?''

''பாரதி வீட்டிற்குப் போகக் கார் ஏறியதும் என்னவோ, ஏதோவென்று முரளியும் நானும் காரில் பின்னாலேயே வந்தோம்.''

''முரளி கூட வந்தாயா?''

''ஆமாம்மா. அவன் காரில் அவன் வந்தான். என் காரில் ...ன் வந்தேன். வீட்டின் பக்கவாட்டில் நிறுத்தியிருக்...றன்.''

...அவன் எங்கே?''

...ங்களுடன் தான் பேசிக் கொண்டிருந்தான்.. முரளி.

...ி கையில் குழந்தையுடன் வெளியே வந்தான்.

...ட்டாமல் ஆண்டாள்,

''ம்ஹூம்.. கையில் பிள்ளையோடு காதலியைத் தேடி வந்தானாம். என்னமாய் கதை கட்டுகிறார்கள். பெற்ற பிள்ளையை கையில் வைத்துக் கொண்டு வந்தவன் மேல் எப்படிப்பட்ட பழி?'' என்றாள்.

மனோஜ் பார்வையாலேயே முரளியை கேள்வி கேட்டான். 'கேட்டாயா இவர்கள் சொல்வதை?' என்ற அவனின் கேள்விக்கு பதில் சொல்ல முடியாமல் முரளி தாயிடம் குழந்தையை நீட்டினான்.

''அம்மா இப்போதாவது பாரதியிடம் ஸாரி சொல்கிறீர்களா?''

''மன்னிச்சுக்கம்மா..'' வேறு வழியில்லாமல் ஆனந்தவள்ளி பாரதியிடம் மன்னிப்புக் கேட்டாள்.

''இனியாவது என் மகனுக்கு காது குத்தி விடலாமில்லையா?'' மனோகரன் பவ்யமாய் வினவினான்.

''என்ன மாப்பிள்ளை இப்படிக் கேட்கிறீர்கள்? அதற்காகத்தானே சென்னையிலிருந்து நாங்கள் கிளம்பி வந்திருக்கிறோம். வாங்க போகலாம்.'' மனோஜ் பாரதியுடன் கிளம்பினான். அவர்கள் இருவர் மட்டும் காரில் கிளம்பிச் செல்லும்போது.. ''ஆமாம்.. நீங்கள் எப்படி அங்கு சரியான நேரத்தில் வந்தீர்கள்'' என்று கேட்டாள் பாரதி.

''நீ அழுது கொண்டே காரில் ஏறும்போது நான் பார்த்து விட்டேன். உன்னைக் கூப்பிடக் கூப்பிட நீ காது கே... காமல் ஏறிப் போய் விட்டாய். நம் காரில் குறுக்கு வழி... வந்து நம் ரூமிற்குத் தானே நீ வருவாய்ன்னு அங்கு போ... காத்திருந்தேன். நீ வந்து அழ ஆரம்பித்தவுடன் பின்... லேயே முரளி வந்து கதவை மூடி விட்டான். அவனை...

பேச விட்டு கடைசியில் வந்து புத்தி சொல்லலாமென்று பீரோ மறைவில் நின்று கொண்டேன்.''

''நீங்க மட்டும் சரியான நேரத்தில் வராமலிருந்தால் நான்...'' காரை நிறுத்திவிட்டு மனைவியின் பக்கம் திரும்பி அவள் வாயை மூடி பேச்சை நிறுத்திய மனோஜ் கண்டிப்புடன் கூறினான்.

''ஒரு போதும் அப்படி ஓர் வார்த்தையைச் சொல்லாதே. சென்னையிலிருந்து வரும் போது நான் என்ன சொல்லி உன்னைக் கூட்டி வந்தேன்? எது வந்த போதும் நான் உன் பக்கத்திலிருப்பேன்.. உன்னை பாதுகாப்பேன்னு சொன்னேனா இல்லையா? நான் எப்படி உன்னை ஆபத்தில் சிக்க விடுவேன்? நீ என் உயிர் பாரதி.. உன்னைக் கஷ்டப்பட விட மாட்டேன்.''

''இந்த முரளி எப்போது திருந்துவார்..?''

''அது உன் தங்கை பல்லவியின் கையில் இருக்கிறது. ஒரு வகையில் அவள் வேதனையில் நியாயம் உள்ளது பாரதி. அவன் உண்மையாய் உன்னைக் காதலித்தவன். அவன் உன்னை மறக்க வேண்டுமானால் பல்லவி அவனை உண்மையாய் காதலிக்க வேண்டும். நான் ஷினியை விட்டு உன்னை எப்படி நேசித்தேன் பாரதி? உண்மையிலேயே என்னை நேசித்தாய். எங்கு மையான நேசம் இருக்கிறதோ அங்குதான் எல் வசப்படும். சாத்தியப்படும்.''

நேரத்தில் மனோஜ் இந்த வார்த்தைகளைக் னோ... அதே நேரம் பல்லவி பாரதியின் அறையி பாத்ருமிலிருந்து வெளியே வந்தாள். அவள் கலங்கியிருந்தன.

கோவிலில் முரளிதரன் வந்து குழந்தையை பெற்றுக் கொண்டு பாரதியின் பின்னாலேயே சென்றதும் பல்லவி சந்தேகம் கொண்டாள். அந்த நேரம் மனோஜ் பாரதியை அழைத்துப் பார்த்து விட்டு அவன் கார் பக்கம் திரும்ப அவன் பார்வையில் படாமல் அவன் காரின் பின் சீட்டில் ஏறி கீழே பதுங்கிக் கொண்டாள். மனோஜ் காரை நிறுத்திவிட்டு இறங்கி ஒரு நிமிடம் வாசலுக்கு போய் பாரதியின் கார் வருகிறதா என்று பார்க்கும்போது பல்லவி பாரதியின் அறைக்குள் புகுந்து கொண்டாள். பாரதி வருவாள் என பார்த்தால் மனோஜ் உள்ளே வந்தான். பல்லவி பாத்ருமிற்குள் மறைந்து கொண்டாள். அடுத்து நடந்த நிகழ்வுகளில் அவளது சிறு பிள்ளைத்தனம் பறந்து போய் விட்டது. தன் கணவனின் வாயிலிருந்து வந்த ஒவ்வொரு சொல்லும் சம்மட்டியாய் அவள் தலையில் இறங்கின. தான் போட்டிருந்த வைர நகைகளை... உடுத்தியிருந்த விலையுயர்ந்த புடவையை வெறுப்பாகப் பார்த்துக் கொண்டாள். இவற்றிற்கு விலை அவளது வாழ்க்கையா?

பாடுவதில் திறமையுள்ள அவளுக்கு ஏன் தன் கணவனைப் பாடல் பாடிக் கவர வேண்டும் என்று தோன்றவில்லை. ஓவியம் வரையத் தெரிந்தவள் தன் ஓவியங்களை அவனிடம் காட்டி ஏன் கருத்துக் கேட்கவில்லை... அவன் மேல் காதல் இல்லாமலா அவனிடம் ஒரு குழந்தையைப் பெற்றாள்?

பல்லவி கோவிலுக்குள் நுழைந்தபோது காதணி விழா முடிந்திருந்தது.

''எங்கேம்மா போய் விட்டாய்?'' என்று ஆண்டாள் கேட்க பதில் கூறாமல் மகனை வாங்கிக் கொண்டாள்.

முதன் முறையாய் தாய்மைப் பெருக்கோடு மகளைக் கட்டிக் கொஞ்சி முத்தமிட்ட பல்லவி தன் வாழ்க்கையை தன்னால் மீட்க முடியும் என்று நம்பிக்கையுடன் உறுதி கொண்டாள்.

சென்னைக்குத் திரும்பின இரு குடும்பங்களுமே தங்கள் வாழ்க்கையில் மகத்தான மாறுதல்களைக் கொண்டு வந்தார்கள்.

பாரதி மனப்பூர்வமாய் தன் வீட்டில் மனோஜின் மனைவியாக அவன் விரும்பியதை நிறைவேற்றினாள். மனதாலும் உடலாலும் மனைவியான அவளைப் பூப் போல் தன் கண்ணுக்குள் வைத்துப் போற்றிப் பாதுகாத்தான் அவன். திலகவதி தன் மகளின் மனமாற்றத்தில் மனம் குளிர்ந்திருந்தாள்.

பல்லவி முரளிதரனின் கடைக்கண் பார்வைக்காக தவமிருந்தாள். அவன் விரும்பியபடி இயல்பான பெண்ணாய் இசைந்து வாழத் துடித்தாள். அவளின் மாற்றம் கண்டு ஆண்டாள் மனம் அமைதி அடைந்தாள்.

அன்னபூரணியும் மீனாட்சிசுந்தரமும் அவர்களின் இரு பெண்களும் நிறைந்த வாழ்வு வாழ்வதைக் கண்டு ஆனந்தம் கொண்டனர்.

முரளியின் மனம் மட்டும் மௌனத்தில் இருந்தது. அது என்று ஆறுமோ. அது பல்லவியின் கையில்...